

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH DEAR

AX AND FRANKIE

A KNIGHT'S REVENGE
NOVELLA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MAX VE FRANKIE

BİR ŞÖVALYENİN İNTİKAM ROMANI

ELIZABETH DEAR

İÇİNDEKİLER

[Frankie'nin Kitaplığı](#)
[Yazardan Bir Not](#)

[Önsöz I Önsöz II](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Elizabeth Dear Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2023 Elizabeth Dear Publishing LLC

Düzenleme McKinley & Jamee at Hot Tree Editing

Kapak Cherie Foxley

Elizabeth Dear tarafından

biçimlendirilmiştir Tüm Hakları

Saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Jolie'nin çatıdan atlamasına izin verdiği anda onun özel biri
olduğuna karar veren tüm Frankie severlere.*

SİNOPSİS

Soğuk bir Aralık gecesi, ailemin köhne dövüş kulübündeki kafeste tanıştığım güzel bir yabancıнын tadını çıkarmaya bıraktım kendimi.

Daha sonra ona veda öpücüğü verdim ve beni çok memnun eden bu yabancıya dair anılara tutunarak onu gönderdim.

Ama o güzel kelebek iddia ettiği gibi biri değildi ve hayatlarımız kısa süre sonra çok daha kalıcı bir şekilde iç içe geçecekti.

Yıllarca tasmamı elinde tutan ruhsuz kız kardeşim de dahil olmak üzere, nesiller boyunca Şehri acımasızca yöneten kötü niyetli diktatörlerden kurtulmak için ailelerimizle birlikte yan yana çalıştık.

Şehrin yeni barış döneminde, özgürlüğümün ve gerçek kraliçe Jolie Knight için çalıştığım işimin tadını çıkarıyorum ama yine de kardeşinden ve bana hissettirdiği, hissetmek istemediğim şeylerden kaçamıyorum.

Annem kalbimi son bir kez kırdıktan sonra ortadan kaybolduğunda, seksi ve karizmatik Max Miller onu kurtarmak ya da belki de sonsuza dek gitmesine izin vermek için yolculuğuma kendini davet eder.

Ve bu güzel çocuk bana, görevimiz tamamlandıktan sonra bile burada kalmayı planlıyormuş gibi bakıyor.

Ben kötü şöhretli Frankie "Fingers" Ferrero'yum. Aileme zarar vermek isteyenlerin kalbine korku salarım. Gölgelelerin süzülür ve küçük orduları tek başıma yok ederim. Kurbanlarımin uzuvlarını ganimet olarak alır ve gülümseyerek kanlarında yıkanırım.

Aşık olmak bana göre değil.

Max Miller farklı düşünüyor.

Bu, "A Knight's Revenge" evreninde geçen bir Yeni Yetişkin, M/M karanlık aşk romanıdır. Maksimum keyif almak için Max ve Frankie'nin hikayesine başlamadan önce üçlemenin tamamını okumalısınız. Her zaman olduğu gibi, bu

18 yaşından büyük okuyucular içindir ve bir ton küfürlü dil, çok ateşli sahneler ve şiddet temaları içerir.

FRANKIE'NİN KİTAPLIĞI

Goodreads bağlantısı [burada!](#)

Ölümcül Deri, Lily Mayne
Onley James'ten Şeytanın Gitmediği Yer Ashlyn
Drewek'ten Malum Discordiae
Delaney Rain'den Kızıl Ejder'in Eşi
Jennifer Cody'den Bir Katille Çıkmaya Çalışmanın Sıkıntısı
Lee Colgin'den Mongrel
Son Maskeli Balo by Ariana Nash
Tüm Himbolar Pelerin Giymez Yazan: C.
Rochelle Dualarınızı Edin Yazan: Crystal Ash &
Kathryn Moon
Dokunaçlar ve Triatlonlar Yazan Ashley
Bennett Basiliskler Tarafından Büyülenen
Yazan Lillian Lark Barbarla Evlenen Yazan
Keira Andrews Şüpheci Yazan Lily Morton
L.C. Davis'ten Kardeş ve Canavar
Grae Bryan'dan Roman

YAZARDAN BİR NOT

Merhaba, dostlarım. Yakarışlarınızı dinledim ve işte karşınızdayım: en sevdiğimiz çocuklar Frankie ve Max'in yer aldığı bağımsız bir kitap!

Tanıtım yazısında da belirtildiği gibi, Frankie ve Max'in hikayesine başlamadan önce Bir Şövalyenin İntikamı üçlemesini okumuş olmanız gerekmektedir. Bu bir novella olduğu için (resmi olarak "novella" olarak adlandırılabilir sınırları zorlayan *uzun* bir novella olsa da), dünya inşasının çoğunu üçlemeye bıraktım. Bu hikayeyi, okuyucunun Max ve Frankie'nin karakterlerine, öne çıkan yan karakterlere ve Prologlar ile bu kitabın 1. Bölümünün başlangıcı arasında meydana gelen *çok* önemli olaylara zaten aşina olduğunu varsayarak yazdım.

Bu hikâye biraz serinin uzatılmış bir sonsözü hissi uyandırıyor, bu yüzden başlamadan önce ön uyarıda bulunun.

Her zamanki içerik uyarıları geçerlidir: şiddet, cinayet, işkence ve kargaşa. Kötü anneler. Detaylı seks sahneleri ve bir ton küfür. Max ve Frankie on sekiz yaşın üzerindedir ve tüm cinsel temaslar coşkulu bir şekilde rızaya dayalıdır.

Bu hikayeyi seçtiğiniz için teşekkür ederim ve umarım HEA'larına kavuşurken çocuklarımızla olan yolculuğunuzdan keyif alırsınız.

- *Elizabeth*

PROLOGUE I

FRANKIE - LAST DECEMBER

T Yılan Çukuru bu gece hareketliydi. Yaklaşan tatillerle ilgili bir şey her zaman insanlarda şiddete susamışlık hissi uyandırıyor gibiydi ve ben bunu rahatlatıcı buluyordum. İçime çektim Büyük bir nefes, burun deliklerimi dolduran kir, ter kan kokusu yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Ferrero," diye homurdandı bu gece görevli barmen. Rutubetli bodrum katının ön tarafında duran uzun bara yaklaştığımda bana saygıyla başını salladı. Barın üstündeki ve taburelerdeki budaklı ahşap ve paslı metal her zamankinden daha az kirliydi, bu da yakın zamanda buraya temizlik için birilerinin zorla getirildiği anlamına geliyordu. Bir tabureye kayarken barmen "Bu gece kavga mı ediyorsun?" diye sordu.

Ben sııttım, o da rahatsız bir şekilde yutkundu. Adam benimle hoş sohbetler yapmıyordu -kimse bunu yapmazdı- ama onun görevi biri içeri girmek istediğinde Dövüş Yöneticisi'ne haber vermektir, böylece o da Bahis Yöneticisi ile koordinasyonu sağlayabilirdi.

Ve ne zaman kavga etmek istesem, işleri yeniden düzenleme eğilimindeydiler. "Biliyor musun, sanırım bu gece biraz aksiyona ihtiyacım var," diye cevap verdim.

Omzumu umursamazca silktilim. "Yeni kan var mı?"

Aile'nin sevimli yasadışı dövüş kulübüne sık sık gelen olağan şüphelilerden sıkılmıştım. Özellikle olaylı bir hafta sonunun ardından damarlarımda heyecan ve beklenti dolaşıyordu ve bir meydan okuma arzuluyordum.

Barmen başını salladı, sert bir yutkunuş daha sinirlerini ele verdi. İnsanlar benim etrafımda gergin olmaya meyilliydi.

genellikle yavru bir tavşan kadar zararsızdır.

Genellikle.

"Etrafta dolaşan bir grup yeni çocuk var, güya aralarından birini içeri sokmak istiyorlar," diye cevap verdi. "Biraz kaba saba görünüyorlar ama yine de burası için fazla temizler."

Kafesin kenarında duran ve Pit'in ihtişamını geniş gözlerle izleyen küçük bir grup adamı işaret etti. Hiçbiri benim yirmi üç yaşımdan daha genç görünmüyordu ve hiçbirini tanıımıyordum. Buraya ara sıra dışarıdan gelenler olurdu -kuzeninin komşusunu tanıyan biri onları meşhur Ferrero Yılan Çukuru'na sokabilirdi- ve neredeyse her zaman ya kırık, kanlı ya da geldiklerinden çok daha hafif bir ceple ayrılırlardı.

Yeni gelenlerden biri bana doğru baktı. Bakışlarımı kaçırmadım çünkü bakarken yakalandığım için zerre kadar rahatsız olmamıştım ama sonra ilginç bir şey oldu.

Başka tarafa bakmadı.

Başımı eğdim. Şimdi merak ediyordum.

Çoğu insan bakışlarımı itici bulurdu. Belki biraz yoğun.

Kim olduğumu bilen insanlar genellikle sinerdi.

İyiydi. Hatta faydalıydı.

Ama bu çocuk buralardan değildi. Şehrin kötü şöhretli canavarı Frankie "Fingers" Ferrero'nun hedefinde olduğunu bilmiyordu.

Belli ki, çünkü bu Şehirde nadiren karşılaştığım türden bir güvenle bakışlarımı üzerinde tutarken bana sinsî bir sırıtma ve göz kırpmaya harekete geçti.

Gülümsememin büyüdüğünü hissettim. Buraya kadar gelmiş olan bu bilgisiz çocuğun güzel bir ıslak rüya olması beni hiç incitmemişti. Uzun boyluydu - belki benim 1.80'lik boyumdan bir santim kadar daha uzundu - sağlam , parlak siyah saçları başının arkasında ustaca bir düğümle bağlanmıştı. Pürüzsüz bir teni ve Doğu Asya kökenli olduğunu ima eden koyu renk gözleri vardı.

Gözlerinde yaramazlık vardı. Biraz kabadayılık.

Sıcaklık da.

İlginç.

Dövüş Ustası gruplarına yaklaşırken arkadaşı onu dürttü ve bakışlarını benimkilerden ayırmak istemediğini hissettim. Ben

Bakmaya devam etmekte özgürdüm, ben de öyle yaptım.

Dövüş Ustası onlara başıyla üstünkörü bir işaret yaptı ve ben de çocukla arkadaşlarının odanın ortasındaki kafes girişine yaklaşmalarını izledim. Pit'in loş kırmızı aydınlatması en çok burada parlıyor, hipnotik ışıltısını boktan ringin ve onu çevreleyen tel örgünün üzerine yayıyordu. Kimsenin gururunu okşamayan türden bir ışıktı bu ama bir şekilde çocuğun yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor, ipeksi siyah saçlarını, köşeli elmacık kemiklerini ve onu bir sevgili gibi saran dar siyah termal tişörtle kaplı geniş omuzlarını okşuyordu.

O anki kavga yeni bitmişti -kız kardeşimin çöpçü alt seviye İnfazcılarından biri, dişleri dökülmüş zavallı sıska bir genci kanlı bir posa haline getirmişti- ama bu benim için, arkadaşlarında olmayan kolay bir tarafsızlıkla kavganın oldukça şiddetli sonunu izleyen yeni adamın görüntüsünden çok daha az ilgi çekiciydi.

Dövüş Şefi onları kafesin girişine yönlendirmişti, bu yüzden içlerinden biri içeri girecekti ve kim olacağı belliydi.

"Parmaklar," diye homurdandı arkamdan bir ses. Sinirli bir şekilde içimi çektim ve taburemi döndürerek Betmaster'a baktım. Yağlı sansar telaşla bir adım geri çekildi ve sonra bana kibirli bir koklama yaptı. "Barmen bu gece dövüşeceğini söyledi. Eğer ilgilenirsen senin için taze etim var."

Çok ilgimi çekti.

"On dakika içinde orada olurum," diye gülümseyerek cevap verdim.

Sahte İtalyan makosen ayakkabılarının içinde rahatsız bir şekilde kaydı. "Kalabalığın beklemeyi sevmediğini biliyorsun."

Daha geniş gülümsedim. "Beni bekleyecekler."

"Güzel. Sanırım ev, burayı dağıtmasınlar diye herkese birer içki ısmarlıyor." Kalabalığın arasında kaybolmadan önce barmene başıyla selam verdi.

Taburemde döndüm, bir kez daha odanın ortasına baktım ve yeni oğlumu aradım. Kafesin girişinde bekliyordu, Dövüş Şefi on dakikalık bir ara verileceğini anons ederken etrafımızda çınlayan yuhalama ve bağırışlardan etkilenmemişti. Hayır, o ahlaksız gülümsemesi ve aç gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu.

Pembe limonatamı yudumladım ve içine çektim. Bu gece savaşıma ihtiyacı derimin her santimetresinin altında gezinen bir kaşıntıydı ama onu kaşımak için bu kadar güzel bir şeyi kırmak zorunda kalacağım için neredeyse üzülüyordum.

Birkaç dakika sonra, yeni çocuk kendini hazırlaması için ringe yönlendirildi. Telaşsızdım, eşofmanlarını da çıkarmadan önce dar tişörtünü vücudundan sıyrmasını izlemekten keyif alıyordum. Tepe lambasının kırmızı ışıltısı karın ve göğüs kaslarının oyulmuş kaslarına sızıyordu ve güçlü kalçaları küçük antrenman şortunun içinde belirgindi. Nedense dövme bekliyordum ama teni baştan aşağı kusursuzdu.

Sonunda, dövüşü başlatmak için zilin çalmasına yaklaşık otuz saniye kala taburemden kaydım. Converse spor ayakkabılarım kirli zemine ve ağırlığımı sağ bacağımın üzerinde denedim. Birkaç gün önce Spencer Kulesi'nde çok şaşırtıcı ve heyecanlı bir şekilde sonuçlanan bir itiş kakış sırasında kalçama bir bıçak yemiştım ama acısı görmezden gelebileceğim kadar hafif bir ağrıydı.

Güzel oğlum ringe doğru süzölüşümü izledi, gülümsemesi büyüdü ve sonra salonda sadece iki kişi kaldık. Kalabalık benim için ayrılmıştı ve ben de kafese atladım. Zil sesi dövüşün başladığını duyururken parmaklıkların kapısı arkamdan çarptı.

Her zaman kana susamış olan Snake Pit kalabalığı bağırmaya başladı ama ben bu gece aceleye getirilmeyi reddettim. Rakibime doğru rahatça yürüdüm - çoğu erkeğin kaçmasına neden olacak bir şeydi bu - ama o sadece daha fazla ateşlendi.

Ondan birkaç santim ötede durdum ve güzel sedir ve vanilya kokusu burun deliklerime çarptı, odanın ekşi kokusundan hoş bir mola oldu. "Merhaba, ben Frankie." demeden önce bakışlarımın onun yontulmuş vücudunda gezinmesine izin verdim.

"Max," diye cevap verdi o rahat sırtıışıyla.

Kulüpteki eskortlar dışında hiç kimsenin bana böyle gülümsemediğinden emindim ve bunu yapmak için para alıyorlardı.

"Max," diye mırıldandım. "kadarıyla şehirden değilsin?" Güldü. "O kadar belli mi?"

Burada kavgaya etmek yerine flört ediyor olmamızdan olan kalabalık yuhalamaya ve alay etmeye başladı. Yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına izin verdim ve odaya sert bir bakış gönderdim.

Sessizleştiler ve ben de Max'e sırtıtmaya geri dönmeden önce memnun bir iç geçirdim. "Seni hatırlardım. gelen Şehir sakinlerine oldukça aşınayım."

"Öyle mi? Buralarda önemli biriymişsin gibi görünüyorsun."

"Sanırım öyleyim," diye cevap verdim, yaklaşarak. Kulağına fısıldamak için eğildim, "Çoğu insan beni rakipleri olarak çizdiklerinde pek mutlu olmuyor."

Kıkırdadı, sonra başını eğdi, gür dudakları yanağımın hemen yanındaydı. "Söz veriyorum seni hafife almıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece sana yaklaşmak için bir bahane arıyordum. Bu da en ."

Titredim ve kendimi bu çocuğun benimle iyi bir dövüş yapabileceğini umarken buldum.

Bu pürüzsüz güven sadece bir gösteriden ibaretse hayal kırıklığına uğrarım. "Parmaklar!" diye bağırdı Ringmaster kafes tellerinin arasından. "Ne?"

Ne yapıyorsun lan sen? Saatin yarısını sadece konuşarak harcadın!"

Gözlerimi devirdim ama sanırım haklıydı. Max'e özür dileyen bir bakış attım. "Onun için üzgünüm. Sinir bozucu olabiliyor."

Max bir kahkaha attı, güzel yüzü kızarmış ve kara gözleri eğlenmişti. "Burada ne bekleyeceğimi bildiğimi sanıyordum ama kesinlikle bu değildi."

Kendimi hazırlayarak geriye doğru birkaç adım attım. Kollarımı salladım, solmuş Phish atletim ve yıpranmış kot pantolonum bana hareket özgürlüğü veriyordu. "Hazır mısınız?" diye sordum.

"Elbette. Neyiniz var gösterin bana Bay Parmak."

Gerçek bir heyecanla sırtıttım ve sonra onun üzerine gittim.

İnsanlar genellikle benim hızım karşısında hazırlıksız yakalanırlardı ama Max benden bilenmiş reflekslerle kaçtı, o muhteşem kasları kıvrılarak uzaklaşırken çalışıyordu.

"İlginç," dedim etrafımda dönmesini izlerken. "Profesyonel eğitim almışsın."

Gülüştü müzikaldi. "Şaşırdınız mı Bay Fingers?"

"Heyecanlıyım."

Tekrar saldırdım, onu ortasından yakaladım ve yere düşürdüm. Ama o kötü çocuk yerde kalmadı, çıplak ayakları üzerinde geriye doğru yuvarlanırken beni başının üzerinden fırlattı.

Yüzünü bana döndüğünde elinde bıçağım vardı.

Nefes nefese kaldım, elimi skandala uğramış bir genç kız gibi göğsüme götürdüm. "Seni hırsız!"

Bana gülümsedi. "Diğerini sana bıraktım. Oynamak ister misin?" "Elbette isterim."

Kaburgalarımın etrafına taktığım kılıftan ikinci bıçağımı çıkarmak için atletimin altına uzandım ve gömleğimi kaldırdığımda Max'in karanlık gözlerinin hevesle gövdemi incelemesi beni son derece memnun etti.

Kalabalığın sesi önemli ölçüde arttı - bıçak dövüşü Yılan Çukuru'nda her zaman heyecan verici bir olaydı - bıçağımı parmaklarımın arasında tembelce döndürürken artık çığlıklar ve çığlıklar sağır ediyordu.

Ve sonra dans ettik.

Uzun dakikalar boyunca kafesin etrafında döndük. Ben bıçakladım, o savuşturdu. O bana saldırdı, ben kaçtım. Bıçaklarımız karşılaşıyor, metal çınlıyor ve çarpışmanın sesi kolumda yankılanıyordu. Yetenekli ve güzeldi ve küçük dövüşümüzün sona ermesi gerektiğine karar verdim çünkü artık burada gizlenen pisliklerin onun ihtişamını görmesini istemiyordum.

Hızla harekete geçtim, savunmasını aştım ve onu yere serdim. Sert vücuduna binip bıçağımın ağzını boğazına dayadığımda bıçaklı elini savuşturdum.

"Ben kazandım" diye fısıldamak için eğildiğimde gülümsememin yeniden çiçek açtığını hissettim.

Bana , o koyu renk gözleri kapalıydı, eforumuz sırasında topuzundan kurtulan siyah saç telleri terli yüzüne yapışmıştı. "Kabul ediyorum. Bu seferlik."

Zil çaldı ve dövüşün bittiğini işaret etti. Seyircilerimizin kana susamış alayları, Frankie Fingers'a para yatıranların daha coşkulu sesleriyle karışan, kanlı bir dövüş karmaşası isteyenlerin sinirli mırıldanmalarına dönüştü.

Büyük bir isteksizlikle Max'in vücudundan sıyrıldım ve sonra elini tutup ayağa kaldırdım. Onu kafesin girişine doğru sürüklerken elini tutmaya devam ettim, arkadaşları gözleri fal taşı gibi bir halde bize bakıyorlardı.

"Soyunma odası," diye bağırdım yanlarından geçerken ve biri Max'in sırt çantasını ve kıyafetlerini ona fırlatacak kadar akıllıydı.

Max gülererek, "Bu da bir hizmet," dedi ve eşyalarını bir eliyle yakaladı. "Duşlara kadar kişisel bir eskort. Snake Pit çok daha şık bir yermiş."

"Burası tam çöplük," diye cevap verdim, omzumu kişisel banyomun işaretlenmemiş kapısına doğru iterek. Kapı açıldı ve kapı çarpmadan önce Max'i içeri çektim. Onu kapıya doğru ittim ve bana karşı koymaya zahmet etmedi. "Buraya geri dönme, şehir dışından gelen Max," diye mırıldandım bedenimi onun bedenine bastırırken. "Yılan Çukuru senin ya da arkadaşlarının gelip aval aval bakması ya da kafeste şansını denemesi için değil."

Küçük bir dudak bükmeyle alt dışarı çıkardı. "Ama çok eğlendim."

"Yaptığını biliyorum. Çok iyisin." Göbek deliğinden geniş göğsüne doğru hafif bir parmak ucu gezdirdim. "Benim kadar iyi değilsin ama."

"Mmm." Dokunuşumla titredi. "Ya bir dahaki sefere... şehre geldiğimde, sadece Snake Pit'in harika Frankie Fingers'ını kafeste görmek için uğramak istersem?"

Başımı salladım, kendimi o yaramaz gözlerin içine gömülmüş hissettim. "Frankie Fingers'ı görmek tek seferlik bir şey. Yani bu geceden sonra... geri mi?" Delinmiş kaşlarımı merakla kaldırdım.

"Okul. Üniversite. UCLA," diye ekledi. "Ben..."

öğrencisiyim." Çok sevimli. "Kulağa hoş geliyor."

İri ellerini kalçalarımın dolayarak kalçalarımızı birbirine yaklaştırdı. Benimkini de aynı ilgiyle karşılayan harika sertlikte bir sik karşıladı. "Öyleyse, sanırım bu bir veda, Bay Parmak?"

"Kesinlikle öyle."

Eğildi, burunlarımız birbirine değiyordu. "En azından sana beni hatırlamanı sağlayacak şey bırakabilir miyim?"

İç çektim. Cinsel aktivitelerimi Euphoria Club'saklamayı tercih ediyordum - kız kardeşimin yılanının ödüllü burlesque barı ve çok özel

genelev-ama ara sıra cahil şehir dışından gelenlere karşı kendimi şımartmama izin verdim.

Ne de o/sa, bazen ünümün benden önce.

Yumuşak bir iniltiyle mutlu aletimi onunkine sürttüm. Bu güzel kelebeği tekrar doğaya salmadan önce biraz tatmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

"Neyin var göster bana Kelebek," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Hırladı ve aniden küçük banyonun içine doğru kaymaya başladık. Sırtım pis duş kabininin yanındaki küçük dolap duvarına çarptı ve Max'in dudakları dudaklarımdaydı.

Aç, açgözlü çocuk.

Dilimi açtım, ona dilimi yedirdim ve nasırlı ellerini gömleğimin altında ve karın kaslarımda gezdirirken mutlu bir şekilde emdi. Atletim başımın üzerinden uçup yere düştü, ardından bıçak kılıfım geldi, sonra parmakları kot pantolonuma doğru kaydı.

"Oldukça seksisin Bay Parmak," diye gürledi boynumun kıvrımına doğru. Beni incelemek için çekildi ve parmağının ucuyla sol kalçamdan kaburgalarıma kadar uzanan büyük yılan dövmesinin izini sürerken ben de ona bakarak yüzümü buruşturdum. "Şimdi bana o siki yedir" demeden önce kirli bir öpücük için tekrar içeri daldı. Kot pantolonumu ve boxerımı ayak bileklerime kadar indirirken "Pis çocuk," diye mırıldandım. dizlerinin üzerine çöktü, hala sadece o küçük eğitim şortunu giyiyordu ve ben de bir anlığına tanımlanmış Sızdıran sikime sokulurken omuzlarının ve sırtının kasları. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, "Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdi. "Ben seni mahvedecek, Frankie Fingers." "Mmm, başla o zaman."

Dili dışarı fırladı ve taşaklarımdan ucuma kadar uzun bir şeridi yaladı. Sonra beni bir profesyonel gibi emdi ve titrememek için mücadele ederken başımın arkası arkamdaki dolaplara çarptı.

Başım ne kadar muhteşem olsun *titremedim*.

Parmaklarımı ipeksi siyah saçlarına daldırma dürtüsüne boyun eğdim ve saç tellerini sıkıca kavrayıp o seksi düğümden birkaç tane daha gevşetirken sikimin etrafında inledi. "Kelebek, beni çok fena

O güzel boğazından aşağı gel," dedim beni daha sert emerken. "Lanet olsun."

Şaftımın üzerinde son bir uzun yalamayla beni serbest bırakmadan önce beni tam kenara götürdü. Ayağa dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda ona dudak büktüm. "Ben içinizdeyken tercih ederim Bay Parmak."

Bu cüretkârlığı *beni* gülümsetti, gerçi Max'in *benim* üstüme çıkmayı önermenin ne kadar cüretkâr olduğunun tam olarak farkında olmadığını . Geçmişte canım istediğinde alttan aldığım olmuştu ama bu genellikle Kulüp'te yaptığım bir şeydi.

Ama Kelebeğim zirveye çıkmak istiyordu ve ben de ona izin vermek istediğimi fark ettim. "Sürprizlerle dolu," diye mırıldandım hevesli ellerimi üzerinde gezdirirken Kaslarının düzlemlerini, göğsünü okşadıktan sonra karın kaslarının çıkıntılarını keşfetti. "Kafeste yapamadığın için beni buraya mı almak istiyorsun?"

"Seni herhangi bir nedenle herhangi bir yere götürmek istiyorum," diye homurdandı ve o hırçın sesi tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti.

Lezzetli.

Cüssesini beni çevirmek ve yüzümü dolaplara bastırmak için kullandı. İki saniyeliğine uzaklaştı ve köhne siyah sırt çantasını yere atarken ayaklarımin yanında bir gümbürtü duyuldu. Plastik bir şişe kapağının tanıdık açılma sesi geldi ve ardından kaygan parmakları deliğimle alay ediyordu.

"Nazik olma," diye tembihledim ona. "Biraz acıyı severim."

Sıcak dudakları sırtıma çarptı ve bir parmağını kıcıma sokarken omurgama yumuşak öpücükler kondurdu. Hemen ardından bir başkası geldi ve içimden bir inilti kaçtı.

"Bu sesi seviyorum," dedi parmaklarını sert vuruşlarla pompalarken. "Senden daha fazla inleme istiyorum Bay Parmak. Seni becerdiğimde çığlık atmanı istiyorum."

"Yap ," dedim.

Sikini içime sokmadan saniyeler önce prezervatif paketinin kırıştığını duydum ve bu saldırı karşısında inledim. Acının hızla zevke dönüştü, her ikisinin karışımı her zaman favorim olmuştur.

"Çok. Lanet. Sıkı," diye homurdandı içime girerken. Kaygan elini vücudumla dolaplar arasına daldırdı ve ağrıyan sikimi kavradı. Diğer eli boğazıma sıkıca sarıldı ve başımın en keyifli şekilde dönmesini sağlayacak kadar sıkı. Kulağıma, "Beni hatırlayacaksın, değil mi Frankie?" diye fısıldadı.

"Evet," diye tısladım. "Beni boşaltırsan seni şöhret duvarıma yazarım."

Kulağıma kıkırdadı. "Kıçının bir hafta boyunca ağrımasını istiyorum. Her beni düşünmeni istiyorum."

"Çok açgözlü," diye karşılık verdim, sonra hızını boğazımı daha sert sıkıtiğinde nefesim kesildi.

Doruk noktam beni ele geçirdiğinde görüşümde yıldızlar patladı ve zevk omurgamdan ve uzuvlarımdan aşağı vururken gözlerimi kapatmama ve bağırmama izin verdim. Max boşalırken arkamdan ilkel bir kükreme çıkardı, itişleri sonunda yavaşladı ve eli boğazımdan düştü.

Bu şekilde kaldık, biraz daha büyük vücudu sırtıma bastırdı, siki içimde yumuşadı, ikimiz de efordan nefes nefese kaldık. Boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı eğdim, o da boynumdaki nemli teni öptü ve ben de mırıldandım, bu küçük dövüş sonrası muamelesinden memnun ve doygun hissediyordum.

Sonunda içimden çıktı ve geri çekildi. Hâlâ ayak bileklerimin etrafında duran kot pantolonumu almak için eğildim ve yavaşça bacaklarımdan yukarı doğru kaydırırken Max'in nefis bir şekilde istismar edilmiş deliğine uzun uzun bakmasına izin verdim.

"Bu *benim* şöhret duvarıma yazılacak," diye takdirle gürledi.

Sonunda yüzümü ona döndüm, artık ilerleme zamanının geldiğini biliyordum. "Çok güzeldi Kelebek," dedim dudaklarına bir öpücük kondururken. "Kaliforniya'ya güvenli yolculuklar."

Sırıttı. "Teşekkürler, Bay Fingers. Belki bir ara sizi tekrar görürüm."

Başımı salladım. Bu fikir ne kadar çekici olsa da, olmayacaktı. "Senin ve arkadaşlarının buradan sağ salım çıkmanızı sağlayacağım."

Sonra hissettiğim tuhaf özlemin beni daha tutmasına izin vermeden odadan çıktım.

PROLOGUE II

MAX - GEÇEN ŞUBAT

Mari'nin öfkeli soluğu, Euphoria Club'ın hoparlörlerinden yükselen boğucu müziğin ritminden bile anlaşılıyordu. "O tecavüzücü *sıçan* burada."

Başımı ve sahnenin yanındaki küçük masamızdan Kulübün süslü barına doğru daralan bakışlarını takip ettim. Orada, Zach Ferrero'nun doğum gününü kutlamaya gelen zengin sikler için içki tepsilerini taşıyan cılız giyimli garsonların arasından süzülen Donavan'dı.

Geçen dönem Holywell Akademisi'nin güz partisinde kız kardeşim kendini bayıltıp kalorifere zincirlediğinde ona elini sürebileceğini sanan orospu çocuğu.

Bir anda ayağa kalktım. Mari ve kız arkadaşı Carmen'e "Geri döneceğim," dedim.

"Max, dikkatli ol, lütfen," diye tısladı Mari.

"Umarım onu öldürür," diye açıkladı Carmen ben uzaklaşırken. "O pislikten daha azını hak etmiyor."

Mari kıkırdadı. "Çok hırçınsınız, querida."

Dans pistindeki sarhoş öğrenci kalabalığının arasından geçerken kederli bir iç geçirdim. Gri Henley'imın üzerine giydiğim kabarık yeleğimin içine her türlü silahı saklamıştım ama bu pisliği gerçekten öldürmek, lanet olası bir Ferrero partisinin ortasında muhtemelen söz konusu olamazdı. Yine de, bu herifin aynı binada kız kardeşimle-hatta bile olsa serbestçe dolaşmasına izin veremezdim.

birkaç dakika önce doğum günü çocuğuyla birlikte ortadan kayboldu ve muhtemelen hiçbir şeyden haberi yoktu.

Donavan barın sonunda durmuş, elinde içkisi, iğrenç sınıf arkadaşlarından oluşan bir masaya içki servisi yapan birkaç garsona doğru bakıyordu. Benim iki metrelik boyumdan birkaç santim daha kısaydı ve kaslı bir rugby oyuncusu gibi yapılıydı. Bu gecenin üniforması olan pahalı gri pantolonu ve geniş göğsünü vurguladığını sandığından emin olduğum ama onun yerine onu kasasına doldurulmuş bir sosis gibi gösteren çok dar bir elbise gömleği giymişti.

Jojo, Ekim ayında ona saldırmaya çalıştığında bu bok parçasının suratını gerçekten mahvetmişti ama dört aylık izninde yeni gibi görünüyordu.

Onun için çok kötü, yüzünün kırılmasını tercih ederdim.

Artık neredeyse bara varmıştım. Southside Lisesi'nden benden iki yıl önce mezun olan ve şimdi Kulüp'te garsonluk yapan sevimli kız Cici'ye yanımdan süzülerek geçerken göz kırptım. Gülümsedi ve içki tepsisini ustalıkla dengelemeyen eliyle bana küçük bir el salladı, ardından Donavan'ın şehvet dolu bakışlarının yoluna doğru tırıs gitti. Tepsisini yere bırakıp barmene işaret ettikten sonra Kulüp katının uzak tarafındaki tuvaletlere giden koridora doğru eğilerek onu takip etti. Koridorda ayrıca, sahnenin arkasına doğru uzanan ve sanatçıların soyunma odalarına ayrılan başka bir geçide sadece personelin girebildiği bir giriş vardı.

Bunu biliyordum çünkü Jojo ve ben geçen dönem Andrea Ferrero'dan -Jojo'nun annesini öldüren yürüyen ölü orospu- hırsızlık yapmak için buraya girmeden önce binanın planlarını kapsamlı bir şekilde incelemiştim.

Donavan'ın bardan uzaklaşmasını, gözlerinin hâlâ Cici'nin az önce kaybolduğu karanlık koridora kilitlenmesini izlerken, "Yapma bunu, seni lanet olası sürüngen," diye mırıldandım içimden.

Sırıttı, gözlerinde heyecan vardı ve sonra onun peşinden fırladı.

Hiç öğrenmiyorlar.

Bardan uzaklaştım, onu koridorda takip ederken hızımı artırdım, savaş botlarımla hafifçe basmaya özen gösterdim.

Cici banyoya girip gözden kaybolmuştu, kapı arkasından sallanırken peşindeki avcıdan habersizdi, o sırada Donovan'a linebacker vuruşu yapıp onu koridorun duvarına çarptım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, altımda debeleniyordu. Yüzünü bana dönmesi için vücudunu sarsmasına izin verdim ve kızgın saldırganlığı anında geniş gözlü dehşete dönüştü.

Sırıttım. "Bu doğru, pislik. Seninle bir hesabım var." Yumruğumu burnuna indirdim ve parmak eklemlerimin altındaki kemiğin çıtırtısı tüm vücuduma dopamin yaydı. "Kız kardeşim ilk karşılaşmamızda seni fena benzetmişti ama bana sıra gelmedi."

Beni itti, burnundan ağzına doğru fışkıran kanı bana tükürdükten sonra tısladı, "Güneyli *pislik*. Bırak *para ödeyen* bir müşteriye elini sürmeyi, bu Kulüpte bile *olmamalısın*. Siktir git üzerimden."

Dizimi yukarı kaldırdım ve sağlam karnına gömdüm, acı içinde homurdandı. Yüzüne doğru eğildim ve ona en vahşi gülümsememi verdim. "Yap beni."

"Affedersiniz, sanırım sizde bana ait olan bir şey var." Donup kaldım.

O sesi tanıyordum - onu hayal ediyordum, onu arzuluyordum, seksi mırıltısını tekrar kulağımda duymaktan başka bir şey istemiyordum - ama bu an kaçınılmaz olarak geldiğinde başımın biraz belaya gireceğini de biliyordum.

İyi ki belayı seviyorum.

Ön kolumu Donovan'ın boğazına dayayarak nefes alma yetisini bir süreliğine elinden aldıktan sonra yavaşça müziğe doğru döndüm.

Frankie birkaç metre arkamızda duruyordu, olabildiğince rahattı, duvara yaslanmıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, eğlenerek bize bakıyordu. İlk "tanıştığımızda" olduğu kadar muhteşemdi, mor atletinin geniş kol deliklerinden görünen yağsız kasları ve güçlü bacaklarına yapışan dar, yırtık kot pantolonu ile. Dövmesi soluk teninde dans ediyor, koyu kahverengi saçları alına dökülüyor ve kulaklarının etrafına kıvrılıyordu. Vücudunu delip geçen çifte halter

Koridorun alçak ışığında kaşları parlıyordu ve karamel gözleri merakla parlıyordu.

En azından az önce tuvalet koridorunda bir Club müşterisini döverken yakaladığı kişiyi tanıması için geçen kısa bir saniye için öyleydiler. Hevesli ilgisi şaşkın bir şoka dönüştü, sonra o güzel gözler tehlikeli bir şekilde daraldı.

"Kelebek?" dedi alçak ve tehditkâr bir sesle, kendini duvardan itip yavaşça bana doğru yürürken. "Burada ne işin var senin?"

Donavan bir anlık dikkat dağınıklığımdan yararlanarak elimden kurtuldu ve koridora doğru çılgınca bir koşu yaptı. Frankie umursamazca kolunu kaldırdı ve gözlerini yüzümden bir saniye bile ayırmadan o pisliği yere serdi.

Esirimizin yüzü yere çarpmadan önce Frankie'nin kolundan şiddetle sekti. Frankie, Donavan'ın bacaklarının arasına sinsi bir ayakla bastı ve sik kafalının küçük bir top haline kıvrılırken çıkardığı acı dolu iniltileri duymazdan geldi. Frankie ayağını Donavan'ın kasıklarına acımasızca bastırarak durdu ve normal bir insanın tir tir titremesine neden olacak karanlık bir yoğunlukla bana baktı.

Ben normal bir insan değildim. Bunu ve onu arzuluyordum.

"Bay Fingers," dedim en seksi gülümsememle. "Kahretsin, seni özlemişim."

"Şimdi mi?" diye cevap verdi, kot pantolonunun arka cebinden bir dizi fermuarlı kravat çıkarırken hâlâ beni yakından izliyordu. "Peki benim asi kelebeğim, seni bu akşam ünlü Euphoria Kulübü'ne getiren nedir?"

Gerçeği söyleme vakti gelmişti. "Kız kardeşimi buraya ben getirdim. Kendisi doğum günü çocuğunun özel misafiri."

Frankie, Şehir'deki en zeki, en gözlemci insanlardan biri olmadan efsane olamazdı. Bu parçaları yıldırım hızıyla bir araya getirecekti.

Farkına hevesli bir korkuyla izledim. İhtiyatlı kuşkusu öfkeli bir bakışa dönüştü. "Jolie Knight senin kız kardeşin." Bir açıklama, soru değil.

Başımı salladım, şu anda boynumu sıkmak istiyormuş gibi görünen Şehrin en azılı İnfaz Memuruna gülümsemeye devam ediyordum. "Ve o bok parçası

- " Frankie taşaklarının üzerinde durmaya devam ederken hâlâ yerde hırıltılı bir şekilde yatan Donavan'ı işaret ettim. "-Geçen dönem saldırıya uğradıktan sonra o iğrenç ellerini kızın üzerine koyabileceğini düşündü. Ona bir dayak borçluyum."

Frankie burun deliklerinden sert bir nefes üfledi ve sonunda Donavan'ın üzerine eğilmek için gözlerini benden ayırdı. Donavan'ın kollarını çekmeden önce ayağının güçlü hareketiyle onu yüzüstü çevirdi, sonra da sinirli kollarını birkaç kez sallayarak fermuarını çekmeye başladı. Çalışırken bana tekrar baktı. "Max. Bu Max *Miller* olmalı, değil mi?"

Ben cevap veremedim Cici banyodan çıktı.

"Aman Tanrım!" diye soludu, adımlarını durdurdu ve skandal yaratan elini göğüs dekoltesine götürdü. Gözleri yerde domuz bağıyla yatan Donavan'dan Frankie'ye, oradan da bana kaydı. "Bay Ferrero... ve Max? Neler oluyor?"

Donavan bağlarına karşı mücadele edip küfürler savururken Frankie ayağa kalktı ve Cici'ye hoş bir gülümseme vermeden önce kaburgalarına sert bir tekme attı. "Endişelenecek bir şey yok, Cici." Çenesini bana doğru salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Um... evet," diye cevap verdi, sanki bunun doğru cevap olduğundan emin değilmiş gibi. "Bu Max Miller. Southside Lisesi'ne beraber gitmiştik. Benden birkaç yıl gerideydi, yani şimdi son sınıfta ve Kulübe girebilecek yaşta," diye ekledi aceleyle, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi.

Frankie'nin bakışları tekrar durduğum yere kaydı ve suçlayıcı bir bakışla beni kıstırdı. "*Liseye* mi gidiyorsun?"

Omuz silktim. "Ben yaşlı bir ruhum. Ve Ağustos ayında on sekiz yaşıma ," diye ekledim ona işaret eden bir bakışla.

Evet, seni becerecek yaşıydım, Bay Parmak.

Kaşlarını çattı.

Şehvetle sııttım.

Cici bakışmamızın kaçmak için harika bir zaman olduğuna karar verdi ve parmak uçlarına basarak yanımızdan geçip Kulüp katına geri döndü.

"Siktiğimin ibneleri!" Donavan dişlerini gıcırdatarak bize bağırdı.

Frankie, Donavan'ın yaratıcı olmayan gözlerini devirmeden önce bana son bir kez sertçe baktı. Donavan'ı yukarı çekmek için tekrar eğildi.

bağlı kollarından tutarak yerden kaldırdı, sonra da o çırpınırken pisliği koridorun diğer ucuna doğru sürüklemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" geçip giderken yanına yaklaşarak kayıtsızca sordum.

"Tasadüfe bakın ki, bu paketi yeğenime teslim ediyorum. Kız kardeşinize bir hediye vermek istiyor."

Bu beni canlandırdı. "Oh, evet. Frankie Fingers'ı iş başında görebilecek miyim?"

Bana baktı. "Belki." "Mükemmel.

Yardım edeceğim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Onu duymamış gibi davrandım. Çırpınan tutsağımızın bağlı ayaklarını yakaladım. "Nereye?"

Frankie çenesini sıktı ve burnundan sinirli bir nefes daha çekti, bu da profilini daha çarpıcı hale getirmekten başka bir işe yaramadı. "Tamam, devam et. Devam et."

Bizi koridorun sonundaki "Sadece Personel" kapısından geçirdi, ardından makyaj masalarının sıralandığı ve bir sonraki performanslarına hazırlanan dansçıların koşuşturduğu açık, kalabalık bir soyunma odasına doğru ilerledik.

Bir dizi göz bize dikildi, sonra da olağandışı bir şey gibi hemen uzaklaştı. Bu çalışanlar ya kanlar içinde, elleri bağlı bir adamın mekânlarında sürüklendiğini görmeye ya da Frankie'nin öfkeli yüzünden ödleri kopmuştu.

Soyunma odasından sahne arkasının karanlığına çıktık ve bir servis asansörü ile tanıdık gri bir kapının yanındaki başka bir loş koridora girdik.

Frankie basit bir piriç anahtarı kilide sokarken, "Ah, işkence bodrumu," diye düşündüm. "Bayıldım buna."

Frankie sinirli bir bilek hareketiyle kilidi çevirdi, sonra anahtarı cebine koydu ve dönüp bir kez bana baktı. "Küçük Şövalye'nin Spencer Tower'a pervasızca girmesine eşlik etmekle kalmayıp, Andrea'nın alt kattaki ofisini karıştırırken de onunla birlikte olduğunu mu varsaymalıyım?"

Sırıttım. "Doğru tahmin ediyorsun."

Başını salladı, "Az kalsın seni öldürüyordum," gibi bir şeyler mırıldandı, sonra kapıdan geçip geçen dönem benim de gizlice girdiğim Ferrero'nun gizli işkence inine doğru ilerledi.

Beton merdivenlerden inerken Donavan'ın kollarını sıkıca tuttuk çünkü "işkence bodrumu" lafı onu kaçırmamıza karşı itirazlarını neden olmuştu.

"Bu da ne böyle? Bırakın beni, sizi lanet psikopatlar! Buraya davet ! Kimin için çalıştığının umurumda değil, bunun için seni yere sereceğim!"

Frankie'yi merdivenlerin dibine kadar takip ettim ve bodrumun salon bölümüne girdim. Jojo'nun deri kanepede, Frankie'nin yeğeni ve şehrin efsanevi Dört Ailesi'nin üç erkek varisinden biri olan Zach Ferrero'nun yanına uzandığını gördüm. O ve diğer iki aptal Varis kız kardeşime deli gibi aşıktı ve onu kazanmak için umutsuzca çabalıyorlardı.

Frankie'nin arkasından odaya girdiğimde Jojo'nun soluk kaşları saç çizgisine çarptı.

"Max?"

Sırıttım ve ona küçük bir el salladım. "Hey, Jojo! Bakın üst katta gizlice dolaşan kimi buldum."

Frankie Donavan'ı aşırı doldurulmuş bir çöp çuvalı gibi yere fırlattı. Donavan çırpınarak tekrar bağlarını çekiştirmeye başladı. "Bu," dedi Frankie, esirimize küçümseyici bir el sallayarak, "*benim* çekimimdi. Bunu açıkça belirtmek isterim."

Donavan kendini koruma duygusundan yoksun bir aptal olduğu için bize "İkiniz de tatlı çocuk amcıklarsınız!" diye bağırdı.

Kaburgalarına tekme attım ve onun yüksek sesli, dramatik iniltisi beni kıkırdattı. Sonra Frankie'ye kaşlarımı kaldırdım, sırf bana biraz kızgın olduğu için bu tecavüzcü pisliği haklamaya çalışmasından hiç etkilenmemiştim. "Eziklik etmeyin Bay Parmaklar. Bu pisliği almanıza izin verdim çünkü bana *yeteneklerinizi* göstereceğinize söz vermiştiniz."

"Max," dedi Jojo en tatlı ve en tehlikeli sesiyle. "Pantolonuna girmek istiyorum" ses tonumu ondan gizleyemedim ve

Frankie tüm gücüyle beni dışarı çıkardı. "Ne oluyor lan?"

"Evet, *Max*," diye araya girdi Frankie, belli ki kaynama noktasına ulaşmıştı. "Max *Miller*, on sekiz yaşında Güney *Yakası* sakini ve Jolie Knight'in üvey kardeşi, Max No-Last-Name *değil*, yirmi bir yaşında UCLA öğrencisi, sadece tatil tatilinde Şehirden geçiyor - bu da ne?"

Onun öfkesi karşısında sadece gülümsemeye devam edebildim. O kadar ateşliydi ki. "Biliyor musun," dedim, "beni tekrar gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun."

"*Max*," diye tersledi Jolie beni.

Kız kardeşimden sır saklamazdım ama aptal da değildim - Spencer Kulesi'nde yakalanmaktan kıl payı kurtulduktan sadece birkaç gün sonra Yılan Çukuru'na gizlice girdiğimi bilseydi beni öldürürdü.

Frankie Fingers'a yalan söylediğimi bilseydi beni hadım ederdi. ve sonra onunla hayatımın en ateşli seksini yaptım.

Ayrıca, Frankie'de onun mahremiyetini acımasızca korumak istememe neden olan bir şey vardı.

Bu yüzden karşılaşmamızdan bahsetmeyi unuttum. Kimseye.

Frankie flörtümü görmezden geldi, bunun yerine Donovan'ı yerden kaldırıp salonun arkasındaki işkence odası seyrek alana doğru sürükledi - açık bir beton zemin ve tavandan sarkan bir et kancası.

Yardım etmek için atladım, Donovan "İndirin lan beni!" diye bağırırken tekrar ayaklarından tuttum.

"Kapa çeneni," diye tersledi Frankie.

Mutlu bir şekilde mırıldandım. "Bay Parmak'ın taşaklarına ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum, göt herif."

Frankie omzunun üzerinden bana asitli bir bakış fırlattı. "Sen de kapa çeneni."

Soğukkanlılığıyla nam salmış Frankie Fingers'ı bu kadar kızdırdığım için kendimi biraz daha endişeli hissetmeliydim ama tekrar onun huzurunda olmanın heyecanı ve kız kardeşimin yeğeniyle ne kadar iç içe olacağı düşünüldüğünde yollarımızın kesişmeye devam edeceğini bilmek beni havalara uçurdu.

O dövüşüp çırpınırken ve bize "psikopat ibneler" derken esirimizi çorak alanın ortasında tavana astık. Jojo ve Zach arkamızdan bakarken şaşkın bir ses tonuyla fısıldadılar.

Frankie sonunda Donovan'ın çılgınlıklarından bıktı ve suratına bir tokat attı, bu da sikimin pantolonumun içinde uygunsuz bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu. Uzun parmaklarını Donovan'ın sakallı çenesine doladı ve hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi kaşlarını çatarken göt herifi gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bu kadarı sana yeter," diye azarladı. "Yeğenim ve sevgilisi için uslu durmanı öneririm, yoksa buraya geri gelir ve bir sonraki soyut sanat projeme senin iç organlarınla başlarım."

Hay sikeyim.

Donovan'ın meydan okuyan kükremesini duymazdan gelen Frankie topuklarının üzerinde döndü ve salona doğru yürüdü. Frankie'nin, Jojo ve Zach'in hâlâ oturduğu kanepenin yanındaki koltuğa gömülmesini izlerken ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim ve duvara yaslandım. Ona dikkatle bakıyorlardı.

Birkaç saniye boyunca telefonunda gezindikten sonra Frankie'nin kaşları nihayet daha karakteristik bir gülümsemeye dönüştü. Sonra Zach'e baktı. "Bundan sonrasını sen halletmeye hazır mısın?"

Zach başını salladı, aptal ve çekici yüzünde hevesli bir sırıtma belirdi. "Evet. Prens ve ben onu halledeceğiz."

"Harika," diye cevap verdi, sonra o güzel kehribar rengi bakışları durduğum yere kayd. Bütün gece boyunca ilk kez bana gülümsedi. "Görünüşe göre en sevdiğim çocuklardan ikisi bu akşam boş," diye odadakilere duyurdu, gözleri yüzüme sabitlenmişti. "O yüzden ben yukarı çıkıyorum."

Seks işçileri katına demek istedi.

Bu beni dünyaya geri döndürdü. Muhtemelen oraya sık sık uçtuğunu biliyordum - Ferreros bu kulübün sahibiydi - ama ben bu lanet binadayken böyle bir şey olmuyordu.

Ona hırladım. "Sen sikimsin."

Sadece daha geniş gülümsedi. "Hepinizle sonra görüşürüz," dedi ve sandalyesinden kalkıp merdivenlere doğru adımlarını fazlasıyla hızlandırarak yürümeye başladı.

Duvarı ittim ve yürüdüm.

"Max, , ne oluyor lan?" Jojo arkamdan havladı.

"Şimdi olmaz Jojo," diye mırıldandım, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Frankie'nin peşinden aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi koşmaya başladım.

Onu sahnenin arkasındaki karanlık ve sessiz bir köşede yakalamama izin verdi.

Yaklaştığımda bana ters ters baktı. Ön taraftaki burlesk gösterisinin baştan çıkarıcı ritmi döşeme tahtalarının arasından sessizce yayılıyordu ve turkuaz ışık, Frankie'nin solgun, kusursuz yüzünü aydınlatmak için sahnenin zeminindeki çatlaklardan yeterince sızıyordu.

"Yürü bakalım Kelebek," dedi aldatıcı bir sakinlikle fısıldayarak. "Yatma vaktinin geçtiğinden şüpheleniyorum."

Doğruca onun alanına girdim, onu duvara yasladım ve kollarımı başının iki yanına koyarak onu kafesledim. Benden bir santim ya da daha kısaydı ve ben ondan on beş kilo daha kaslıydım, ama bana neyin çarptığını bile beni durduğum yerde hızlı ve etkili bir şekilde bitiremeyeceği yanılsaması içinde değildim.

Onun kişisel alanındaydım çünkü orada olmama *izin verdi*.

"Hayır," diye cevap verdim, fısıltım yumuşak bir okşamaydı. Burnuna burnumu sokmak için daha da eğildim ve sert nefes alışları doğrudan sikime vurdu. Kiraz ve barut gibi kokuyordu ve ben müptelası . Devam ettim, "Yukarı çıkma. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Direnci vücudunu terk ettiği anda bunu hissettim. Duvara yaslandı ve sonra parmaklarını kotumun bel bandına daldırarak kalçalarımı kendisiyle aynı hizaya çekti. Aletim anında sertleşti ve ağrımaya başladı, ereksiyonunun bana karşı çiçek açtığını hissettim.

"Bu oynadığın tehlikeli bir oyun, Kelebek," diye mırıldandı dilini boynumun sütununda gezdirmeden hemen önce. Ona karşı ürperdim ve dişlerini kulağıma geçirmeden önce şöyle dedi: "hoşlanmam. Yalan söylenmesinden nefret ederim."

"Anlıyorum," diye cevap verdim, ellerimi duvardan indirip onun mükemmel kığına doladım. "Bir daha olmayacak."

"Kesinlikle haklısın. Olmayacak."

Sonra dudakları vahşi ve aç bir şekilde benimkilerin üzerindeydi ve ben de aynı şevkle öpücüğüne karşılık verdim. Bu benim fantezimdi, tam karşımda duruyordu ve Frankie'nin bunun son kez olmasını istediğini biliyordum.

Tekrar aday olacaktı.

Ama çok uzağa gitmesine izin vermezdim.

Birbirimizin fermuarlarını kurcaladık, eller doğrudan tene daldı ve yumruğu benimkini sardığı anda elimi onun ağır sikinin etrafına sardım. Sanki nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi onun mutluluk dolu küçük iniltisini içime çektim.

Kısa bir süre içinde onun aletini pantolonundan kurtardım ve bir saniye sonra o da benimkini serbest bıraktı, tüm bunlar olurken dillerimiz şiddetli bir dansa karıştı. Karamel gözlerine bir kez daha bakmak için kısa bir süreliğine geri çekildim.

"Gelmeye hazır mısınız Bay Parmak?" Elimi ağzıma götürdüm ve bakışlarımı onunkinden ayırmadan avucumun içinde yavaşça bir yol yaladım.

Beni izlerken gözleri şehvetle parlıyor, burun delikleri alevleniyordu ve ben hayatım boyunca bu kadar erotik bir şey görmemiştim. "İşe yarasın, Kelebek."

İçimden aç bir hırıltı çıktı, sonra dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırdım ve elimi siklerimizin etrafına sardım. Birlikte hareket ettik, akıl almaz sürtünme beni tamamen çok hızlı bir şekilde kenara getirdi.

"Siktir, Frankie," diye inledim ağzına karşı. "Çok bağımlılık yapıyorsun."

"Sen de çok lezzetlisin Kelebek," dedi dudaklarımdan aldığı yudumlar arasında. "Ama kötü davranışlarını ödüllendirmeye devam etmeyeceğim. Bu seni son tadışım."

Bunu göreceğiz.

İtişlerimiz giderek çılgınlaştı ve çok geçmeden eli benimkinin etrafına dolandı, ben de siklerimizi bir mengene gibi kavradım.

"Kahretsın," diye ısırdım, orgazmım içime o kadar sert çarptı ki dizlerim titredi.

"Mmm, evet," diye tısladı Frankie benimle birlikte uçurumun kenarına düşerken, dölllerimiz enfes bir karmaşa içinde aramızda birikiyordu. "Çok iyi, Kelebek."

Orada sessizce durduk, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Aletlerimizi bıraktım ama ona doğru bastırmaya devam ettim ve uzun, sessiz bir dakika boyunca alnımı onunkine değdirmeme izin verdiğinde içimde küçük bir heyecan .

Sonunda altımdan çekildi ve aramıza biraz koydu. Atletini çıkarışını, zayıf gövdesinin yontulmuş düzlemlerini ve ağzını ortaya çıkarışını büyülenmiş bir halde izledim.

dövme sulamak. Tişörtü bana vermeden önce üstünü başını temizledi.
Yorum yapmadan ondan aldım. Sonra saplantımın nesnesinin sessizce gölgelere doğru kaymasını ve gözümün önünden izledim.

BİRİNCİ BÖLÜM

FRANKIE - JUNE ()

I Dorada oteline doğru nehir kıyısı boyunca ilerlerken kulağıma dayadığım telefonumun bitmek bilmeyen zil sesini dinlerken sinirle iç çektim. Yaz başında hava muhteşemdi ve mutluluk verici bir şekilde nemden yoksundu ve neşeli ruh halimi bozan tek şey annemin lanet olası telefonlarına cevap vermeyi reddetmesiydi.

Onunla konuşmak hiçbir zaman haftamın en önemli olayı olmamıştı, ama irdelemek istemediğim nedenlerden dolayı, hala hayatta olduğundan emin olmak için ısrarlı bir ihtiyaç hissediyordum.

Son zamanlarda özellikle çekingen davranıyordu ve bu beni biraz... huzursuz ediyordu.

Otomatik mesaj bana sesli dolu olduğunu milyonuncu kez söylemeden önce aramayı sonlandırdım ve kotumun cebine soktum. Şehrin lüks otellerinden birinin lobisine girerken temiz bir nefes aldım, en iyi arkadaşımınla öğle yemeğine herhangi bir olumsuzluk getirmeyi reddettim.

Çünkü şimdi onlardan bir tane aldım ve oldukça hoşuma gitti.

Otelin Michelin yıldızlı restoranının şef garsonu yanından geçerken bana üstü örtülü bir dehşetle baktı ve ben de ona sadece ürpermesine neden olan bir gülümseme ve göz kırpmaya attım.

"Francisco!"

En iyi arkadaşım ve bu otelin çoğunluk sahibi Mari Anzaldua'yı özel masasından bana manikürlü bir el sallarken buldum. Tavandan tabana pencerelerin bir köşesine yerleştirilmiş olan bu masa bize

Obsidian Nehri'nin siyah sularının ögle güneşi altında parıldayan manzarası.

Yanağındaki sandalyeye çökmeden önce yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, yüzümde mahcup bir gülümseme vardı. "Geç kaldığım için özür dilerim Bayan Mari. İçimden bir ses annemi aramam gerektiğini söyledi. Yine."

Kaşlarını çattı. "Hâlâ telefonuna cevap vermiyor mu?" "Hayır."

Mari parlak pembe dudaklarını büzdü, sonra uzanıp elimi okşadı. "Keşke sana sadece... ondan uzaklaşmanı söyleyebilseydim. Ona hiçbir şey borçlu değilsin ve eğer yardımını ya da desteğini istemiyorsa - ki bunu hak bu arada - o zaman onu ." İçini çekti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve şampanyasından zarif bir yudum aldı. "Ama tabii ki sorunlu ebeveynleri bırakmanın ne zor olduğunu herkesten iyi biliyorum."

Mari'nin ailesi, patroniçeleri, şimdi rahmetli olan kız kardeşim Andrea Ferrero'nun düşüşünden sonra kızlarını kurtarmak için sürünmek zorunda kalan zengin otel patronlarıydı. Buna rağmen Mari'nin kız arkadaşıyla olan ilişkisini desteklememeye devam ettiler. Bağınazlıklarının en iyi arkadaşına zarar vermesinden hoşlanmıyordum ama o, kendisine karşı işledikleri günahlar için onları öldürmemi ya da hafifçe işkence etmemi yasaklamıştı.

Ne yazık.

Konuyu değiştirme zamanı. Mari, bu dünyada suratının asıldığını görmeye dayanamadığım çok az insandan biriydi. "Peki sevgili Carmen'imiz Amerika'ya ne zaman geliyor?" İspanyol kız arkadaşına atıfta bulunarak sordum.

Büyük bir sevinçle gülümsedi. Başarı. "Pazartesi! İki hafta burada kalacak ve kampüs lojmanları ve transfer öğrenci danışmanı ile görüşerek gelecek dönem için kaydını yaptıracaksınız. Yaz sonunda yurtlara taşınmak için geri dönecek." Durakladı, beni değerlendirirken koyu renk gözleri kısıldı. "Jolie bana Carmen'in bursunun, transfer öğrencilere burs vermekten sorumlu eski Akademi dekanının gizemli bir şekilde... istifa edip şehri terk etmesinden sonra geldiğini söyledi."

Ona masum bir omuz silkme hareketi yaptım. "Küçük Şövalye onunla konuşmamı istedi. Sizi temin ederim ki hâlâ tek parça ve lüks içinde Palm Beach'e çekildi."

"Mm-hm," diye cevap verdi, mükemmel bir şekilde yivlenmiş, şüpheli bir kaşını kaldırarak.

En iyi arkadaşşıma işimin doğası hakkında *yalan* söylemedim - yalandan nefret ederdim - ama doğrudan sorulmadıkça daha korkunç ayrıntıları kendime saklamayı tercih ettim. Mari'yle olan ilişkimin, onun kim olduğumu ya da Şehir'deki kötü şöhretimi nasıl kazandığımı *bilmeden* gelişmesi hoşuma gidiyordu ve patronum - diğer en iyi arkadaşı Jolie Knight- Mari'yi işimizin karanlık tarafından uzak tutmayı tercih ediyordu.

Bu nedenle, iyi kalpli Dekan Jenkins'in yemek masasının rahatlığında istifasını sunmaya ikna etmek için gereken birkaç tırnağın eksik olduğunu ekleme gereği duymadım.

Mari'nin gözlerinde şimdi bir parıltı vardı ve ben de Shirley Temple'ımı yudumlarken, ona karşı şaibeli davranmamın intikamını nasıl almaya karar verdiğine hazırlandım. Olabildiğince rahat bir tavırla, "Carmen'in gelecek yıl A Yurdu'ndaki oda arkadaşının kim olacağını sana söyledim mi?" diye sordu.

"Sen olmayacak mısın?"

Sırtışı biraz şeytaniydi. "Jolie'yi asla terk etmem, Francisco. Bunu

biliyorsun."

"Biliyorum..

.."

"Carmen'i sık sık göreceğim ve sanırım bu kadar çabuk birlikte yaşamamamız bizim için daha iyi olacak. Bu yüzden ona uygun bir oda arkadaşşı buldum."

Bu konuda ne demek istediğini anladığımda yüzümdeki rahat gülümseme yerini kızgınlığa bıraktı. Jolie Knight'ın en iyi arkadaşşığa layık gördüğü tek kız olan Mari- ile arkadaş olmaya karar vererek hesaplanmış bir risk almıştım ve bu bana ilk ve tek arkadaşım için iyi bir seçim gibi görünmüştü. O zamanlar onun da hilekâr bir Kelebek'e ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim ama kararımdan pişmanlık duymadım.

Çoğu gün.

Bugün biraz tereddüt ettiğim bir gün olacak gibi görünüyordu.

"Şanslıydık ki koridorun karşısındaki iki yatak odalı süit, o sefil kaltaklar Harper Jansen'den sonra boşaltılmıştı.

ve Annie Ling... Şehirden kovuldular," diye devam etti, sonra bana bir *bakış attı* ve "Maxy sonbaharda Carmen'le birlikte orada yaşayacağı için *çok* heyecanlı," dedi.

Adını duyunca dişlerimi sıktım ama gülümsemeye zorladım. "Bu için güzel olacak. Büyük, mutlu bir aile."

"Jolie'nin sadık erkek arkadaşlarından oluşan haremünün, Max'in süslü çatı katlarının bir kat altındaki sürekli varlığından hoşlanacağından emin değilim, ama eğlenceyi dört gözle bekliyorum."

Küçük bir kahkaha atmama engel olamadım ve bu sadece onun kendinden memnun sırtışının daha da büyümesine neden oldu.

Kelebek yeğenime ve onun en iyi arkadaşlarına eziyet etmeyi severdi, hakkı olduğu gibi. Şehrin o üç eski prensi, kız kardeşinin etrafında küçük şeytanlar gibi dolanırken ona çağıyorlardı.

Yine de Max hakkında konuşmak istemiyordum ve Mari bunu biliyordu.

"Biliyorsun," diye devam etti, hâlâ sırtarak. "Max dün liseden mezun oldu. O artık bir *üniversite öğrencisi*. Ve sanırım bu yaz okul dışında Knight Tower'ın *etrafında* olacak."

Ona azarlayıcı bir bakış attım. "Peki bunu neden önemsemeliyim?"

"Francisco," dedi sesinde bir parça sitemle. "I

Bana, en yakın arkadaşına, ikinizin arasında neler geçtiğini anlatmamış olmana alınmamakla çok iyi bir iş yaptığımı düşünüyorum."

"Hiçbir şey-"

Elini kaldırarak zayıf protesto girişimimi engelledi. "Kendine sakla. Jolie de aynı şekilde hissediyor, çünkü normalde ona *her şeyi* anlatan kardeşi senin hakkında çok ketum davrandı. İkinize de çok ama çok sabırlı davrandık ama bu yaz *hepimiz* Knight Tower'da vakit geçireceğiz. Jolie ve ben, Max'le aranızdaki sorunları çözerseniz çok memnun oluruz."

İçimi çektim. "Çözülecek bir şey yok Bayan Mari. Sanırım biraz... *karşılıklı çekim* olduğunu kabul *edebilirim*-" kıkırdadı, salatamı önüme koyarken garsona ters ters bakmama neden oldu, sonra bıçak çekmişim gibi kaçtı. "-Max'le ilk tanıştığımda. Ama onun olmadığı biri olduğunu düşünmeme izin verdi. Bunu takdir etmedim."

Ayıldı ve anlayışlı bir şekilde başını sallarken gözleri yüzümü aradı. "Ah. Anlıyorum."

Birden kendimi çıplak hissettim ve bu oldukça rahatsız ediciydi. Neredeyse son birkaç aydır Max Miller ile yollarımızın kesişmeye devam etmesi kadar rahatsız ediciydi, çünkü hayatlarımız kız kardeşi ve yeğenim aracılığıyla iç içe geçmişti.

Hepimiz ortak bir amaç için bir araya gelmiştik: Şehri, nesiller boyunca para yığınlarının tepesinden demir yumrukla yöneten Ailelerden temizlemek. Jolie Knight öldürülen ailesinin intikamını almak için mezardan dönmüştü ve ben de kız kardeşimin düşüşünün anahtarı olacağını bildiğim için geçen Aralık ayında onu Spencer Kulesi'nin çatısından aşağı göndermiştim.

O soğuk, çıkarıcı sürtüğü dize getirecek kişinin kendisi olması için dua ediyordu.

Sonra gidip bilmeden Little Knight'ın nefes kesici güzellikteki üvey kardeşini sadece birkaç gün sonra Snake Pit'teki pis banyomda becermiştim.

Sonra ihaneti ortaya çıktıktan sonra bile bana *tekrar* dokunmasına izin verdim.

Seviştığım insanlara bağlanmadım. Keyifli bir zaman geçirdim, sonra onları kendi yollarına gönderdim - ya da çoğu durumda, hizmetleri ve için onlara cömertçe ödeme yaptım.

Bu yüzden Kelebek'in hâlâ bir şekilde beni rahatsız ediyor olması - bunca zaman sonra görevin gerektirdiği durumlar dışında ondan titizlikle uzak durmuştum- *endişe vericiydi*.

Duygular ve aşk yeğenim gibi ukala hayalperestler içindi.

Carmen ve Mari gibi yumuşak, tatlı kızlar için.

Benim için değil.

Mari kurnaz bakışlarıyla yüzümü incelemeye devam etti. "Her ne kadar ikiniz de en iyi arkadaşlarım olsanız da, sen ve Max arasında aracı olmak bana düşmez Francisco. Eğer bir şeyi kırdıysa, onu düzeltmesi gereken kişi o olmalı. Yine de yalan ve hilekarlığın Max'e göre olmadığını söyleyebilirim. O son derece sadık ve tanıdığım en iyi insanlardan biri."

Ne yazık ki, bunu hayatıma sinsice girdiği aylar boyunca anlamıştım. Belki de bu yüzden onu soymayı başaramamıştım.

Tamamen düşüncelerimden.

Jerome Blankenship sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla restorana girdiğinde ve takım elbiseli kadın ve erkeklerden oluşan bir grup arkasından geldiğinde aynı fikirde değilmişim gibi davranmak zorunda kalmaktan kurtuldum.

"Ah, o sıçan *piçi*," diye tısladı Mari nefesinin altından. "Ne cüretle yüzünü benim otelimde gösterir?"

Adam yerel televizyona çıkıp Jolie Knight için "ahlaksız ve şüpheli bir yetiştirilme tarzına sahip bir kız" dedikten birkaç gün sonra artık Şehir'de küçük bir ünlüydü.

Saint Gabriel Şehri'nin Dört Ailesi kurumunun çöküşünün ardından oluşan güç boşluğunda köpekbalıklarının dolaşmaya başlaması hiç zaman almadı. Jolie, müttefiklerinden oluşan güçlü bir ekiple birlikte, bir zamanlar ölmüş olan Şövalye Ailesi'ni besin zincirinin tepesine taşımıştı ama genç, kadın olduğu ve ergenliğini Şehrin yoksul Güney Yakası'nda geçirdiği için onun kolay bir hedef olduğunu düşünen bir sürü zengin pislik vardı.

Jerome Blankenship de böyle bir pislikti ve kız kardeşim onu şehirden kovduktan beş yıl sonra şehre geri dönmüştü.

Görünüşe göre Andrea'nın isimsiz bir mezarda çürümesiyle Jerome geri dönmüştü ve akşam haberlerinde sevgili patronuma hakaret ederek zengin hıyar yarışında zirveye çıkacağını düşünüyordu.

En iyi arkadaşım ile öğle yemeğinin tadını çıkarırken ortaya çıkması, günün geri zihnimi meşgul etmek için tam ihtiyacım olan şeydi.

Ruh halim çok daha iyiydi, oldukça yüksek bir kahkaha attım ve bu da dikkatleri masamıza çekti. Restoranın şık müşterileri tarafından bana yöneltilen yargılayıcı bakışlar tipik ve sıkıcıydı. Cuma öğle yemeklerinin tadını çıkaran iş adamları ve sosyetikler, yırtık beyaz Anti-Flag atletime, yırtık siyah kot pantolonuma ve dövmeleme baktılar ve buraya ait olmayan bir işçi sınıfı haydutu gördüler.

Sadece personel bana baktı ve bir Ferrero gördü.

Bay Blankenship muhtemelen beni hiç görmedi.

Mükemmel.

"Francisco! Bu bakışı biliyorum," diye tısladı Mari nefesinin altından. "Güvenliği çağırıp onu aldırabilirim - şiddet içeren bir şey planlıyormuş gibi salyalarını akıtmayı kes!"

"Saçmalama," dedim salatamdan bir ısırık daha alarak. Salata sosu gerçekten parlıyordu; bunu tekrar sipariş edecektim. "Yemeğimizi bitirelim, ben de Jerome yemek yerken ona göz kulak olayım. Uslu durduğundan emin ol."

"*Joder*, seninle ne yapacağım ben?" diye yakındı etkilenmiş bir iç çekişle. "Etrafımı medeni davranmak yerine bıçaklarla oynamayı tercih eden insanlarla çevirmeyi başardım."

Çatalımın dişleri arasında sııttım. "Ama asla sıkılmayacaksın."

Güldü ve uzanıp pazuma şakacı bir şekilde vurdu. "Haklısın, aşkım. Umalım da bu yaz geçen dönemden daha az heyecanlı geçsin, ama *sıkıcı* olmanın bu ailenin olduğunu sanmıyorum."

Mari'nin benim de içinde bulunduğum bir grubu tanımlamak için "aile" kelimesini kullanması göğsümde tuhaf bir sızı hissetmeme rağmen ona sııttım.

Annemin kederli yüzünün görüntüsü düşüncelerimde yüzeye çıkma tehdidinde bulundu, ama sonra Max'in muhteşem gülümsemesi onun yerine oraya uçtu, en istenmeyen şekilde.

Onu .

Sonra bir gözüm ödülümdeyken en iyi arkadaşımınla öğle yemeğimin geri kalanının tadını çıkardım.

İKİNCİ BÖLÜM

MAX

"A Sarhoş musun Ferrero? O vuruş zayıftı."
Zach benden dans ederek uzaklaşırken kaşlarını çattı.
"Kapa çeneni, göt herif. Eğer kız kardeşin hayatımın aşkı olmasaydı

o güzel beyaz dişlerini kafandan söküp atacağım. Bakalım ondan sonra o bok yiyen gülümsemeyi ne kadar atmak isteyeceksin."

Bok yiyen gülümsemem daha da büyüdü. Jojo'nun erkek arkadaşlarıyla uğraşmak en sevdiğim hobimdi. "Rüyada görürsün, sık kafalı. Sen daha deneyemeden kışına tekmeyi basardım ama neyse ki ben de kız kardeşimi seviyorum ve ona oyuncaklarını kırmayacağıma söz verdim."

Onunla alay etmek istediğim etkiyi yarattı. Zach bana tekrar saldırmadan önce gözlerini devirdi ve ikimiz de babamın spor salonunda Cuma öğleden sonralarının müdavimlerinden oluşan küçük bir kalabalık bizi izlerken birbirimizin canına okumaya devam .

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı. Lisedeki son dönemim askeri eğitim, silahlı çatışmalar, haneye tecavüz ve kule kuşatmalarını içeren ders dışı etkinliklerle doluydu, bu yüzden okul ödevlerimi yetiştirmek ve hem zamanında hem de Holywell Akademisi kampüsünden kovulmama neden olmayacak bir not ortalamasıyla mezun olmak için kışımı yırtmak zorunda kalmıştım. Bırakın Zach kadar yetenekli bir rakibi, kimseyle kafese girecek vaktim bile olmamıştı ve yumruklarımı silah gibi kullanma ihtiyacı haftalardır içimi kemiriyordu.

Babam ön masanın arkasındaki tüneğinden gözüme takıldı. Bu kavgayı bir saat önce Zach'e bir hakaret savurarak başlatmıştım.

Daracık tişörtüyle spor salonunun kapısından içeri girdiği andan itibaren sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyordu. Bir süredir bu işi yapıyorduk, bu yüzden patron bizi yorulmadan ve özensizleşmeden önce kapatmak üzereydi.

Zach'in çeneme indirdiği şiddetli yumruğu savuşturdum, sonra dizini karnıma gömerken homurdandım. Bacağını kavradım ve ikimizi de yere yatırdım; burada birbirimizden ayrıldık ve kafesin kanvas zemininde bir yığın halinde yan yana yattık.

İkimiz de ayağa kalkmayı başaramayınca kalabalık dağıldı; gösteriye dair homurtuları, güney duvarını kaplayan koşu bantlarındaki ayak sesleri ve ağırlıkların çınlamasıyla boğuklaştı. İkimiz de iki dakika boyunca konuşmadık, nefesimizi tuttuk ve kardeşlerin yaptığı gibi yerde yan yana uzandık.

Son olarak Zach, "Peki, bu yaz Knight'ların çatı katını ne zaman istila edeceksiniz?" diye sordu.

Ona sırtıtmak için başımı çevirdim. "Beni şimdiden özledin mi Ferrero?"

Bana ukala ve şeytani bir sırıtış fırlattı. "Sadece evimize ne zaman girebileceğini bilmemiz gerekiyor ki o sırada kız kardeşini yemek masasında becermediğimizden emin olalım."

İnledim. "Bunun için teşekkürler, seni sik kafalı."

Kız kardeşim, erdemini bir ortaçağ devi gibi koruma ihtiyacı hissetmediğim yetişkin bir kadındı, ama yine de bu zihinsel imgeden hoşlanmıyordum.

"Bir değil."

"Ve bilmeniz gerekiyorsa," dedim ağrıyan uzuvlarımı , "yaz tatilinde hafta içi çoğu gün burada babam için spor salonunda çalışıyorum, bu yüzden muhtemelen hafta sonları varlığımla Knight Tower'ı şereflendireceğim. Lütfen ortak alandaki çete patlamalarını Pazartesi'den Cuma'ya kadar sürdürün."

Homurdandı. "Not edildi."

Kız kardeşim ve üç saplantılı erkek arkadaşı Holywell Akademisi'ndeki yaz tatilleri için çocukluk evlerine, Knight Tower'ın tepesindeki dev çatı katına taşınmışlardı. Jojo artık Şehrin haklı kraliçesi olarak yerini almıştı ve onunla ne kadar gurur duyduğumu düşündüğümde göğsüm ağrıyordu. Hiçbir çocuğun yaşamaması gereken acımasız bir travma yaşamış, sonra da yıllarını şehrin kraliçesi olmak için harcamıştı.

Birkaç ay önce Dört Aile'nin zalim yönetimine son veren güç.

On yaşındayken kader gününde onun kardeşi olmak benim için bir onurdu.

Yani evet, o ve yetenekli ekibi imparatorluğunu yönetirken bu yaz onu kontrol ediyor olacaktım. Düşmanlarını öldürmüş ve Spencer, Ferrero ve Hargraves Hanelerini devirmiş olması artık bir hedef olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu Şehir çok acımasızdı.

Jojo için endişelenmek, ailemde olduğu gibi benim de ruhuma işlemişti, bu yüzden birimizin düzenli aralıklarla onu gözlediğinden emin olduk.

Ayrıca Mari bu yaz Knight Tower'da bir daire kiralıyordu, yani onu ziyaret edecektim.

Ve Kara, Rocky ve eski Gölge ekibimle görüşüyorum.

Ve belki de Jolie için çalışan diğer önemli insanlarla karşılaşmak.

Yüzümde bir çeşit ifade olmalı, çünkü Zach'in bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissettim.

"Frankie'yi ortalıkta pek görmedim," dedi umursamazca, sanki ortalığı karıştırmaya çalışmıyormuş gibi. "Ama kulenin etrafında yeterince dolaşırsan belki nerede olduğunu öğrenirsin."

"Amcanı takip etmiyorum," diye cevap verdim hissetmediğim tembel bir havayla.

Zach güldü. "Bunu biliyorum. Frankie takip edilemez. Ama ikinizin oynadığı oyunu kız kardeşinizin radarından uzak tutmaya çalışmanızı öneririm. Ondan hâlâ sır saklıyor olmanız onu tedirgin ediyor ve ben Prensesimin *tedirgin edilmesinden* hoşlanmam."

Oturmak için yuvarlandım ve tişörtümü yanımdaki yerden aldım. Alnımdaki teri sildim ve Zach'in gözümün altında açtığı kesiği sildim, kaşlarımı çatarak ona cevap verdim, "Frankie ile oyun oynamıyorum. Kışınızı kurtarsın diye onu Spencer Tower'ın tepesine attığım günün ertesinde havuzunuzda yaptığınız o son barbeküden beri onu görmedim bile-"

"Bunu kontrol altına almıştık-"

"-ve bu yaz da yollarımızın pek kesişeceğini sanmıyorum. değilse tabii," diye ekledim nefesimin altında.

Frankie'yi, beni Euphoria Club'da sahnenin arkasındaki karanlık köşede, döllerini tenimi süslerken ve atletini elimde sıkılı halde bırakmasından bu yana geçen aylar içinde defalarca görmüştüm. Orosu kız kardeşi kendi oğlu Zach'i kaçırdığı anda Ferrero'dan kaçmıştı. Jolie'ye sadakat yemini etmiş ve bir zamanlar birlikte çalıştığı Ferrero İnfazcılarının ve kiralık askerlerin kanı hâlâ üzerindeyken Gölge'ye katılmıştı. Sonra gidip Knight Tower'a taşındı, en iyi arkadaşımı çaldı ve kız kardeşimin kişisel güvenlik ekibinin başı olarak işe girdi; tüm bunları yaparken de yörüngeme her girdiğinde dikkatlerin benden uzaklaşmasını istemiyormuş gibi davranmaya devam etti.

Onun seçimleri yüzünden olmaya devam eden bir şey.

Zach ayağa kalktı ve kafesin kenarına fırlattığı gömleğine uzandı. Yarılan dudağından akan kanı sildi -biz dövüşmeden önce dudak halkasını çıkarmayı hep reddederdi- sonra bana acımaya benzer bir şüpheyle baktı.

"Hayır," diye homurdandım, parmağımla yüzünü işaret ettim. "Büyük ağabey saçmalığına başlama."

Parmağımla tembelce uzaklaştırdı. "Bak, Frankie'yi önemsiyorum. Her zaman , onun bana izin verdiği kadar. O sadece... kimsenin yaklaşmasına izin verecek bir tip değil. Annesi berbat, büyükbabam küçük piç oğlunu hiç umursamadı ve Frankie üç nalları dikti. Ve biliyorsun annem onun varlığından nefret ediyordu, ta ki ona faydalı olana kadar. Bu yüzden böyle..."

Başımı salladım, baktan ailesi söz konusu olduğunda her zaman yaptığım gibi içim kaynıyordu.

Frankie Fingers, Şehrin bel altı bölgelerinde dolaşanların fısıldadığı karanlıktaki canavardı; sessiz, ölümcül bir katil, yüzünde bir gülümsemeyle en katı erkek ve kadınların sırlarına işkence eden bir adamdı.

Ve yine de, bir şekilde, ona karşı şiddetli bir koruma hissettim.

Zach devam etti. "Her neyse, bundan vazgeçmelisin demiyorum. Ama bunun biraz zaman alabileceğini söylüyorum. *Uzun* bir süre."

Bu ifadenin derinine inmek istemedim, onun yerine ukala bir sırtış attım. "Beni eniştten olarak onayladığını mı söylüyorsun Ferrero?"

Terli gömleğini kafama fırlattı. "Hayır, sik suratlı. Frankie'nin mutlu olmasını istediğimi söylüyorum ve *senin* de mutlu olmanı tercih ederim çünkü bu Jojo'yu eder, ki bu da benim hayattaki asıl amacım."

"Oh, *bayıldım*."

Gözlerini devirdi. "Frankie'nin ne istediği benim için bile bir muamma. Ama -ve bunu söylemek bana acı veriyor- ikinizi de destekliyor gibiyim."

Üç ay önce, Frankie'nin hayatında önemsiyor gibi görüldüğü tek kişiden gelen bu duygu beni sersemletirdi.

Şimdi, her şey boş geliyordu.

Ayağa kalktım, Zach'in özellikle iyi hedeflenmiş tekmesinin sonucu olan sağ bacağıma ağırlık verdiğimde dört ayağımdaki ağrıdan irkildim. Ona elimi uzattım, ayağa kaldırdım, sonra neşeyle omzuna vurdum ve "Sen bir şeftalisin, Ferrero. Jojo'ya beni yatağa atmaya ne kadar hevesli olduğunu söyleyeceğim."

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı.

Ringden zıplayarak çıkarken kıkırdadım.

Annemin kitapçı dükkanına ait tek park yerine henüz girmiştik ki arabanın hoparlörlerinden babama bir mesaj geldiğini bildiren bir zil sesi duyuldu.

Mustang'inin gösterge panelindeki ekranda görüldüğü gibi gözetledim.

Hargraves: Kulağa hoş geliyor, yarın saat 10'da buluşalım.

"Nikos'la yarın ne yapacaksınız?" Ona sordum.

Babam bana sertten çok eğlenen bir bakış attı. "*Noah* ve ben poligona gidiyoruz. Sen de bize katılmalısın; uzun menzilli atışların berbat."

Yolcu koltuğundan kalkmak için kapıyı açtığımda "Mmm, pas," diye mırıldandım. "Kulağa çok sıkıcı geliyor."

Babam eski özel kuvvetler mensubuydu ve kapsamlı bir keskin nişancı eğitimi almıştı. O ve Hargraves bu konuda birbirlerine bağlanmışlardı, çünkü görünüşe göre Jojo'nun güneş gibi parlayan bilgisayar ineği erkek arkadaşı da iyi bir nişancıydı. Bu sevimli ve sinir bozucuydu ve Jojo'yu çok gülümsetiyordu.

Babam arabadan inerken omuz silkti. "Senin kaybın. Sanırım Holywell'de bilgisayar bilimleri okuyacaksan Noah'la bol bol birlikte vakit geçireceksiniz."

Güldüm. Neal gerçekten de o bölümde asistan olduğu güne pişman olacaktı. "Ona önümüzdeki dönem her ofis saatinde onu görmek için sabırsızlandığımı söyle."

Babam kitapçının üstündeki dairemize çıkan dar merdivenin kapısına yönelirken kıkırdadı. "Elbette."

"Dükkâna uğrayıp anneme evde olduğumuzu haber vereyim," dedim. Neredeyse kapanmak üzereydi ama bazen onu ofisinden çıkarıp akşam yemeği için üst kata çıkmasını sağlamam gerekiyordu.

Dört Aile ve benzerlerinin yönetimi altında Şehir'de küçük işletmelerin gelişmesine izin verilen birkaç yerden biri Old Towne'daki Ana Cadde koridorunun iki blok güneyinde bir köşe arsada yer alan ailemizin kitapçısının önüne doğru koştum. Mağazanın mutlu turkuaz tuğlalı dış cephesi akşamın azalan gün ışığında daha serin bir mavi renkte görünüyordu ve annemin vitrine plaj temalı Yaz Okumaları sergisini yerleştirmeyi bitirdiğini fark ettiğimde gülümsedim.

Eşikten geçerken kapının üstündeki küçük zil çaldı ve annemi kasanın arkasında buldum, sarışın örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu ve eflatun okuma gözlükleri burnunun altında bir not defterini inceliyordu.

Girişime baktı, bana küçük bir el sallarken yüzü aydınlandı, sonra kapanışa on dakika kala hala raflara göz atan birkaç müşteriye tiyatral bir şekilde gözlerini devirdi.

Bakışlarım kasanın ötesindeki küçük okuma köşesine kaydı; burada yıpranmış kahverengi bir koltuk, yakındaki bir pencerenin hemen altında duruyordu. Annem koltuğun yanındaki küçük rafı tuhaf kitaplarla doldurmuştu.

paranormal aşk romanları, sevgiyle "Frankie'nin Köşesi" olarak adlandırıyor.

Birkaç ay önce Frankie'nin benden habersiz annelere öğrenmiştim. Onu dükkânda ya da üst kattaki dairemizde hiç görmemişim ama bir şekilde kendi kitap köşesini ve buzdolabımızda meyveli maden suyu için bir bölüm kazanacak kadar etrafımızdaydı. Bana yaklaşmak için ailemin etrafında sinsice dolaşıyor olabileceğine dair hissettiğim kısa süreli heyecan, onu burada yakalamama bir kez bile izin vermediği için yerini hüzne bırakmıştı.

Bunun yerine, kasıtlı olarak benden kaçıyordu.

Yine de kitapçımıza her adım attığımda gözlerim hemen onun köşesine kayar ve onu orada, çarpıcı yüzünde sinsi bir gülümseme ve elinde bir kitapla bulabileceğime dair o bir anlık umut bir anda yok olurdu.

Çünkü o hiç orada olmadı.

Sancı bu gece her zamankinden daha çok acıtıyordu. Ben sandalyeye çöküp otururken annem bilmiş gözlerle beni izledi ve onun dumanlı, tatlı kokusunun en hafif kalıntılarını içime .

Bu çok acınası.

Hayır, siktir et.

Acınacak halde değildim. Ben Max Miller'dım - Jolie Knight'ın kardeşi, kafesin kralı, Şehrin kurtarıcısı ve hem erkeklerin hem de kızların ıslak rüyası.

Yumruklarımı sıkarak, kararlı bir şekilde omurgamı dikleştirdim.

Ruhumu yakıp kül etmeden önce bu meşaleyi bırakmanın zamanı gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FRANKIE

Jerome Blankenship şimdi gerçekten terliyordu. "Bunun için hepinizin mahvolduğunu göreceğim!" diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, göğsünde küçük, düzgün bir kesik daha açarken.

Ona ters ters baktım. "Şimdi, Jerome, duyduğum şeyleri Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca çok kibarca rica ettim." Küçük bıçağımı kaburgalarının arasından geçirip *çok* hayati bir yerini ıskalamadığımdan emin olduğumda inledi. "Benden sonra tekrar et: Bir daha asla Jolie Knight'ı ne toplum içinde ne de özel hayatımda kötülemeyeceğim."

"Siktir git!"

İçimi çektim. Bıçağım karşısında ortalama bir şımarık iş adamından daha alıngan davranmıştı ama elbette ben bu onaylanmamış projeye *elimden* geleni yapmıyordum.

Knight Tower'ın bodrumundaki rahat çalışma odamda, davranışları hakkında uzun uzun düşünmesi için birkaç saat yalnız kalmasına izin vermiştim. O kadar uzun süre tavanda sallandıktan sonra kolları ve elleri uyuşmuştu ve ona katılmaya karar verdiğimde yaptığım tüm küçük kesikler etkisini göstermeye başlamıştı ama adam şaşırtıcı derecede dirençli olduğunu kanıtlıyordu.

Bir adım geri çekildim ve onu incelerken bıçağımın ucunu çeneme vurdum. Hâlâ beş bin dolarlık takım elbisesini giyiyordu ama kravatını çıkarıp gömleğini yırttığım ve böylece adada bronzlaşmış gövdesini süsleyebildiğim için biraz daha kötü görünüyordu. Gömleğinin soluk mavisini, kanının sızdığı koyu kırmızı girdaplardan bir batikti, ama pantolonu hala

tertemizdi. Mırıldandım, "Jerome, gerçekten bunu samimi tutmaya çalışıyordum. Ama o kadar işbirliği yapmıyorsun ki, o pantolonu çıkarmanın zamanı gelmiş olabilir. Ben şahsen bir erkeğin cinsel organına yapabildiklerimle gurur duyuyorum ama senin benim yeteneklerimden aynı keyfi alacağını sanmıyorum."

Yeniden çırpınmaya başladı, bacaklarını tekmeliyor ve tavandaki kancasından şiddetle sallanıyordu. "Sakın bana dokunma!"

Onu tam kemerini çözmeye başlayabileceğim noktaya getirmiştik ki, arkamdaki çelik kapının kilidini açan birinin yüksek sesli bip sesi bizi böldü.

"Sen!" Jerome, dehşete kapılmış geniş gözlerini misafirlerimize dikerek bağırdı. "Psikopat uşağını geri çağır! Bunun için seni dava edeceğim!"

Omzumun üzerinden baktığımda Jolie'nin çalışma odasına girdiğini gördüm; üzerinde mor bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı, güzel yüzü ofiste geçirdiği uzun bir günün ardından yorgun düşmüştü. Onu, üç erkek arkadaşından biri olan Bennett Spencer takip ediyordu; beş bin dolarlık takım elbisesini giymiş, kara kara düşünen bir gargoye gibi sevgilisinin arkasında belirliyordu.

"Hımm, Frankie," diye başladı Küçük Şövalye, ifadesindeki eğlenceyi ustalıkla silerek. "Buradaki hevesinizi gerçekten takdir ediyorum ama-"

"Bırak beni, seni lanet sürtük!"

Yumruğumu Jerome'un kasıklarına indirdim ve o da ölmek üzere olan bir kedi sürüsü gibi inledi. "Kes şunu Jerome. Belli ki birlikte geçirdiğimiz süre boyunca verdiğim bilgeliklerin hiçbirini dinlememişsin."

Spencer'ı, en tehlikeli bakışlarını konuğumuza çevirmeden önce kendi memnun gülümsemesini bastırırken yakaladım. "Bence onu burada bırakalım Angel," dedi gürleyen baritonuyla. "Blankenship'in senin hakkında ileri geri konuşan kibirli pisliklere ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor ve Frankie kalıcı bir hasarı nasıl önleyeceğini biliyor. Genellikle."

Bilgece başımı salladım. "Gerçekten de *çoğunlukla* güvenilir biriyimdir. İnsanların, soylu leydime fahişe deyip zarar görmeden kurtulabileceklerini düşünmelerine izin veremeyiz, Küçük Şövalye."

Jerome küfretti ve biraz daha çırpındı.

Jolie derin bir iç çekerek, "Tamam, siz ikiniz," dedi. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama bana hakaret eden herkese işkence yapamayız."

Ona dudak büktüm.

"Neden?" "Frankie."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Peki, onu evine göndereceğim. Ama senin adını lekelemeye devam ederse onunla tekrar takılmayacağımıza söz veremem."

Bana gülümsedi, çok içten ve minnettar bir şekilde, ben de yüzümü ekşittim. "Teşekkür ederim Frankie. Eminim Bay Blankenship bundan sonra herhangi bir sıfatla Knight için gelmeden önce iki kez düşünecektir." Göz alıcı akuamarin bakışlarını şimdi soğuk ve hesapçı bir şekilde ona çevirdi. "Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim Jerome. Halkım burada inşa ettiklerimizi koruma konusunda çok tutkulu. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Bu lanet olası bir sirk, bu," diye tükürdü.

Başımı salladım, misafirim beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sarkan bedeninin önüne geçtim ve bıçağımı göbek deliğinden boynuna doğru yavaşça gezdirdim, deriyi kırmak için gereken hafif baskıyı uyguladım. "Seni bir daha yaramazlık yaparken yakalamayayım Jerome," diye fısıldadım. "Müstakbel yeğenimin bir terbiye anlayışı var. Benim yok. Geldiğimi görmeyeceksin."

Titredi ve boğazı sert, gergin bir yutkunmayla sarsıldı.

Güzel, belki de mesajım sonunda alınmıştır.

Küçük Şövalye'ye ve onun iri yarı, takım elbiseli gölgesine baktım. "Onu evine bıraktıracağım. Ya da-" Yüzünü buruşturan Jerome'a döndüm. "Yoksa bu gece metresinin evinde mi kalacaksın?"

Jolie tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Çok tipik. Zina yapan domuz evine yürüyerek gidebilir." Ona doğru küçümseyici bir el salladı, sonra tasarımcı topuklarının üzerinde zarifçe döndü ve kapıdan çıktı, eli şimdi Spencer'ın elinin içine sıkışmıştı, her zamanki ince gizlenmiş saplantısıyla ona bakıyordu.

Ah, genç aşk.

Bir nefes verdim. Eğlenceli dikkat dağıtma bitti.

Duvara doğru yürüdüm ve misafirimi alçak bodrum tavanına asan zincirleri düşürmek için düğmeye bastım. Yere düştü.

yere düştü ve ölüyormuş gibi inledi. "Patronu duydun Jerome. İşte kapı."

Bir süre sonra kuleden ılık gece havasına çıktım ve şehrin ışıklarının her zaman olduğu gibi karanlığa karşı parladığını gördüm. Trafik sakinleşmişti ve kaldırımlar, ara sıra gece gezmesi için giyinmiş bir grup eğlence düşkünü dışında çıplaktı.

Görünüşe göre Jerome'la o kadar çok eğleniyordum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve saatin onu geçtiğini gördüm. Annemden de geri dönüş alamamıştım. Bir sürelğine benden kaçmak onun tarzıydı ama paraya ihtiyacı olduğunda kararlılığı her zaman kırılırdı. Kira dün ödenecekti.

Eğer birdenbire cömertliğimi gönülsüzce kabul etmemek için bir nedeni olduysa, bunu bilmeyi tercih ederdim.

Lucille Romano babamla tanıştığında Serpentin Kumarhanesi'nde yirmi yaşında bir kokteyl garsonuydu. Altmış yaşına yeni basmış olan babam, Ferrero Ailesi'nin reisi olarak emekliye ayrılmasının şerefine gazinosunda stres atıyormuş ve yirmi beşinci yaş gününde meşaleyi kızına devretmiş. Annemin anlattığına göre, onu baştan çıkarmış ve dünyaları vaat etmişti ve bir ay boyunca gerçekleşen sayısız karşılaşmalarından hamile kaldığında, onu teslim etmedi.

Hayır, ona sadece başını sokacak bir ev tutacak ve sağlık faturalarını ödeyecek kadar para bıraktı, sonra da Andrea Ferrero'ya yeni piç kardeşinin "kendi başına bir şeyler yapmasını" sağlaması için belirsiz talimatlar bırakarak Tortola'daki malikanesine gitti.

Andrea bu fikri son derece tatsız buldu ve annem, Alfonso Ferrero üçüncü doğum gününden bir gün sonra ölene kadar onun hasretiyle yanıp tutuştu. Babam hayattayken ona en azından biraz faydam . Belli ki bir noktada oğlulla buluşmak için geri dönmeye karar vereceğini ve ona

Onu tekrar baştan çıkarma fırsatı. Ama onun ölümünden sonra, ben sadece onun başarısızlığıydım.

Annem beni besliyor, giydiriyor ve okula gönderiyordu ama varlığımın onda büyük bir üzüntü ve pişmanlık yarattığı daha küçük bir çocukken bile belliydi. On dört yaşına kadar tek kaçışım, ayda bir hafta sonu, benden sadece dört yaş küçük olan yeğenimi Andrea'nın evinde ziyaret etmeme izin verilmesiydi.

Yıllarımı sessiz, öfkeli bir ortaokul öğrencisi olarak Yılan Çukuru'nda sinsice dolaşarak geçirmiştım; o zamanlar hala Frankie Romano olmama rağmen, Betmaster buna sadece kim olduğumu bildiği için izin vermişti. On dört yaşına geldiğimde, kafese girmenin yolunu konuşarak bulmuş ve Ferrero Evi'nin beni evimden alıp Aile İnfazcısı aygıtında çalıştırması için yeterli potansiyeli göstermişim.

Annem bu yeni düzenlemeye pek itiraz etmemişti ve ergenlik çağındaki oğlunu Aile'ye teslim etmekle ilgili süregelen şüpheleri, ona benim için küçük bir meblağ ödediklerinde tamamen ortadan kalkmıştı.

Andrea için yararlı bir araç oldum ve sonra bir Ferrero oldum.

Ferrero olarak kalmayı seçtim çünkü artık bu ismi temsil eden kişi yeğenimdi. Kız kardeşimin zamansız ve hak ettiği ölümünden önce onu ruhsuz bir hortlağa dönüştürme çabalarına rağmen o iyi bir adamdı ve ben de onun amcası olmaktan gurur duyuyordum.

Ve şimdi en azından annem için adını paylaştığım adamdan daha iyisini yapabilirdim, tıpkı onun yaptığı gibi ortadan kaybolmamı tercih etse bile - yalanlarının ve tutulmayan sözlerinin sürekli hatırlatıcısı olsam bile.

Bir refleks gibi başparmağım onun adını tuşladı ve telefon kulağıma geldi. Jerome'la geçirdiğim zamanın kısa kesilmesinden sonra geceyi biraz daha kan dökerek bitirmeyi planladığım Yılan Çukuru'na doğru amaçsızca dolaşırken durmak bilmeyen zil sesi beni rahatsız etti.

Bir klik sesi. "Frankie."

Yorgun bir iç çekişle söyledi.

"Merhaba anne," dedim her zamanki neşemle. "Telefonlarıma her zamankinden biraz daha fazla çıkmıyorsun. Her şey mi?"

"Tabii ki öyle," diye cevap verdi, sesi sinirli çıkıyordu. "Ben yetişkin bir kadını Franki. Sen bana çocukmuşum gibi davranıyorsun."

"İlgilenilmek o kadar korkunç mu?" Hafifçe sordum. *Ben bilemem.*

"Bana *gayet iyi* bakılıyor," dedi biraz daha ısırarak.

Ayakkabılarıma baktım. "Bu ay kirayı ödeyebilecek misin?"

Arka planda bir erkek sesinin boğuk, sinirli gümbürtüsü duyuldu, ardından "Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı ve midem bulandı.

Tabii ki. Yeni bir erkek arkadaş. Gelip gittiler - annem hala çok güzeldi - ve bu seferkinin biraz parası olmalı.

"Frankie, sadece...." Bir başka sinirli iç çekiş. "Aramayı bıraksan daha iyi . Buna ihtiyacım yok. O pisliğin parasına ihtiyacım yok."

"O aslında *benim* param anne-"

"Onun orospu kızı için Tanrı bilir neler yaparak kazandın.

."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Andrea *öldü*," diye bağırdım. Bundan nefret ediyordum.

Soğukkanlılığımı kaybederdim ama annem içimde kimsenin ulaşamadığı yerlere ulaşabilirdi. "Artık yeni bir işim var."

"Hâlâ... insanlara işkence mi ediyorsun? Onları *öldürüyor* musun?" diye sordu alçak bir sesle, sanki küfür ediyormuş gibi. "Fısıltıları duyuyorum Frankie. Bana yalan söyleyemezsin."

Yalancılardan nefret ederdim ve öyle biri değildim. "O şeyleri yapıyorum anne. Çok özel becerilerim var. Ama çok daha iyi bir insan için çalışıyorum."

Öfkelendi. "O zengin sürtüklerin hepsi aynı. Herkesten daha iyi olduklarını sanıyorlar. Kuralların onlar için geçerli olmadığını düşünürler."

"Anne-"

"Her zaman tuhaftın, ama bu? Seni anlamıyorum. *Benden* nasıl geldiğini anlamıyorum. Nasıl *benim* oğlum olabildiğini. Yaptığın şeyleri nasıl yapabiliyorsun. Bu beni hasta ediyor."

Göğsümde ani bir baskı hissettim, beni dışarıdan içeriye doğru eziyordu. Böyle hissettiğini biliyordum -kimse benden saklanamaz, en azından o- ama bu kelimeleri bana hiç yüksek sesle söylememişti.

Bıçağı gömüp bükecek cesareti hiç bulamamıştı. Şimdiye kadar.

Belki de o kadar da farklı değildik, o ve ben. Bir iç
çekiş daha. "Sadece aramayı kes, Frankie. Lütfen."
Hat kesildi.

Derin bir nefes çektim, göğsümdeki ait olmayan ağırlığa,
yavaşça sıkışmaya karşı savaştım. Sonunda telefonumu tekrar
cebime sokarken başımı kaldırdım ve yeraltı metro istasyonunun
parlak ışıklarına karşı göz kırptım. Çukur'a gitmek yerine, sohbet
uzadıkça bir şekilde buraya sürüklenmişim ve şimdi beni güneye,
nehir üzerinden Olde Town'a götürecek trenin peronunda
duruyordum.

Dakikalar sonra tren geldi ve hiç düşünmeden trene bindim.
Kapılar kapandı ve basınç biraz olsun hafifledi.

Şehirden çıkarken demiryolu köprüsünün altından Obsidian'ın siyah
sularının görüntüsü bir kez daha normal nefes almamı sağladı.

Dominic ve Laura Miller'ın kitapçı dükkânının önünde durup
ikinci kattaki küçük dairelerinin karanlık pencerelerine baktığımda
sadece hafif bir sızı hissediyordum.

Dairenin küçük balkonuna tırmandıktan, Dominic'in güvenlik
sistemini atlattıktan ve gölgelerin arasından sessizce Max'in odasına
süzüldükten sonra, sadece acının yankısı vardı.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp Kelebeğimin küçük ranzasına girdikten,
kendimi onun sert vücuduna düzgünce yerleştirdikten ve yüzümü
boynunun kıvrımına gömüp tatlı, erkeksi kokusunu içime çektikten
sonra, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MAX

T metalik kan kokusuyla karışan tanıdık kiraz kokusu, yastığımın altındaki bıçağa uzanmamı engelleyen tek şeydi; beni saran korku

Evimize bir davetsiz misafirin girdiğini fark neredeyse coşkuya kapılacaktım.

Kollarımı yatağıma giren ve dünyanın en normal şeyiymiş gibi bedenime sarılan adama doladım ve mutlu bir iç geçirdim. "Frankie."

"Kelebek," diye gürledi, dudakları boğazımın tam çukuruna bastırdı.

"Rüya mı görüyorum?" Fısıldadım.

Lütfen hayır de.

"Beni sık sık rüyada görüyor musun, Kelebek?" "Evet."

Memnun bir mırıltı gibi başlayan bir ses çıkardı, ancak neredeyse bir inilti gibi bir şeye dönüştü.

Telaşla ona daha sıkı sarıldım. "Frankie?"

İçime daha da gömüldü, yüz yüze uzanırken bedenlerimiz birbirine çarptı, ben onu tutarken başı omzumun yaslanmıştı. Üzerinde bu akşam erken saatlerde yapmış olması gereken *işin* kokusunu hala taşıyan eski atleti ve kot pantolonu vardı. Gömleksizdim ve üzerimde sadece boxer külotum vardı ve umutsuzca onun tenini tenimde hissetmeyi diledim. Parmağımın izini sürmek için

Kalçasından kaburgalarının üstüne kadar uzanan o seksi yılan dövmesini. O zayıf, güçlü kalçaların benimkilere dolandığını hissetmek.

Ama bir şeyler yanılttı.

Fısıldadım, "Ne ? Ne oldu?" "Hiçbir şey, Kelebek."

"Anlat bana."

Nasırlı parmakları sırtımdaki kasları yavaşça yukarı kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Uyumaya devam et."

Yer değiştirdim, gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim. Yatak odam karanlıktı ama pencere sokağa bakıyordu, bu yüzden köşedeki tek sokak lambası onun mükemmel yüzünün hatlarını seçebilmem için bize yeterli ışık sağlıyordu.

Asi siyah saçlarını alnından ayırmak için bir elimi kaldırdım ve başparmağım sol delen çift çitanın üzerinde gezindi. Normalde karamelin sıcak renginde olan gözleri, onu incelememi izlerken loş ışıktaki karanlık havuzlara dönüşmüştü ve umutsuzca o büyüleyici içini görebilmeyi diliyordu.

Neden buradasın? Aylarca benden dikkatlice kaçtıktan sonra beni aramana ne sebep olmuş olabilir?

Seni kim incitti?

İçimi yakmalarına rağmen ona bu soruların hiçbirini sormadım. Önemli olan tek şey *burada* olması, kollarımın rahatlığını aramasıydı ve bunu gerçekten inceleyecek havada olduğundan şüpheliydim. Onu ürkütmektense ölmeyi tercih ederdim.

Bunun yerine, dudaklarımı alnına bastırarak yumuşak, uzun bir öpücük kondurdum ve memnun iç çekişinin tadını çıkardım. Onu tekrar göğsüme bastırdım ve vücudundaki son gerginliğin de gittiğini hissettim. Kulağına fısıldadım, "Tamam, Bay Parmak, hadi uyuyalım. Geldiğinize sevindim. Burada güvendesin. Benimle güvendesin."

"Benim yanımda kimse güvende değil, Kelebek," diye mırıldandı.

Mırıldandım. "Seninle gölgelerde oynadım, Frankie. Beni korkutmuyorsun."

O zaman sustu ve ben kollarımda onunla rahat ve huzurlu bir şekilde uykuya dalmaya başladım. Karanlığa gömülürken, "Bir gün yapacağım Kelebek," dediğini duydum ama belki de bu sadece bir rüyaydı.

Ertesi sabah uyandıgımda Frankie'nin gittiğini, kükürtlü kiraz kokusunun yastığımda kaldığını ve bütün gece huzur içinde uyuduğu ikiz yatağımın üzerindeki çarşafların hâlâ sıcak olduğunu .

Bu hiç şaşırtıcı değildi -uyandıgımda hâlâ burada şoktan ölürdüm- ve içimde hayal kırıklığına yer yoktu.

Çok yüksekte uçuyordum.

Frankie'nin bir zayıflık anı oldu -her zaman her şeye karşı dayanıklı görünürken onu aşağı çeken bir şey- ve *bana* geldi.

Bana ulaşmak için nehri geçip evime girmek zorunda kaldı ve bunu *bana ihtiyacı olduğu* için yaptı.

Yataktan kalktım ve yıpranmış kot pantolonumu ve babamın spor salonunun kaplan logosunu taşıyan yumuşak V yakalı tişörtümü giydim. Mutlu bir melodi mırıldanarak uzun saçlarımı dağınık bir düğüm haline getirdim ve şifonyerimin üstünden aşırđığım bir lastikle sabitledim. Ayaklarımı botlarımın içine soktum, sonra da dairemizin küçük oturma odasına doğru salına salına yürüdüm.

Frankie için artık her şey bitmişti. Bu saplantıyı, bu arzuyu, onun karanlığıyla başa çıkmak için ne kadar uygun olduğuma dair beslediğim bu fanteziyi rafa kaldırmaya çok ama çok yaklaştım, ama sonra üzgün olduğunda gidip benim lanet yatağıma girdi.

artık benimdi ve bunu kabul etmek zorundaydı.

"Günaydın tatlım," diye seslendi annem mutfaktan. "Smoothie ister misin?"

Babamın tabletine gömülmüş, kaşlarını çatarak oturduğu küçük kahvaltı barımıza yaklaştım ve annemin blender'a doldurduğu tuhaf yeşil şeylere baktım. "Hayır, teşekkürler. Sanırım Lucky Charms'ı bitireceğim."

"Yediklerinle bu kadar kas yapabilmene şaşmamalı," diye mırıldandı babam. Tabletinden başını kaldırdı. "Dün gece saat on bir civarında güvenlik sistemini devre dışı bıraktın mı? Kayıtlarda bir ping var ve yetkisiz erişim olarak kaydedilmemiş."

Sıradan davranmaya çalışıp başaramasam da heyecanlı sırıtişımı bastıramıyordum. "Frankie geldi."

Annemle babam, Frankie Fingers'ın gecenin köründe evlerine girdiğini öğrendikten sonra rahat bir nefes alabilecek Şehirdeki tek iki insandı. "Ah, bu mantıklı," diye düşündü babam ekranını temizlerken. "Bir şeye mi ihtiyacı vardı?"

"Frankie'nin buraya uğramak için bir nedene ihtiyacı var mı?" Annem sevecen bir kahkahayla cevap verdi.

Babam omuz silkti. "Sanırım alkolsüz gazlı içecek zulamızı yağmalamaktan başka bir şey değil. Ama...." Şüpheli bakışlarını bana doğru çevirdi. "Max buradayken hiç gelmediğini fark ettim. Acaba ne değişti?"

Birkaç saniye tereddüt ettim - ne pahasına olursa olsun Frankie'nin mahremiyetine göz dikme ve onu koruma içgüdüğü beni zorladı - sonra pes ettim. Onlara takımımda ihtiyacım vardı. "Sanırım bir şeye sinirlenmişti," dedim ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledim. "Biliyorum. Bana hiçbir şey söylemedi ama biraz endişeliyim."

"Frankie kendi başının çaresine bakabilir," dedi babam nazikçe.

Annem bana dönmeden önce ona sert bir bakış fırlattı. "Bu doğru olabilir ama bence Frankie'nin onun için endişelenecek *birinin* olması iyi bir şey."

"O kişi bundan sonra ben olacağım," dedim ikisini de tartışmaya cesaretlendirecek bir kesinlikte. "Dün gece hiç gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Bana ihtiyacı vardı ve ben de onu neyin üzdüğünü bulup bunu onun için ortadan kaldıracacağım."

Birbirlerine baktılar, sonra annem içini çekti ve "Bence bu çok tatlı Maxy. Sadece lütfen dikkatli ol."

"Desteğe ihtiyacın olursa kız kardeşini ara," diye ekledi babam.

Öfkelendim. "Jojo'yu Frankie'nin özel işine karıştırmayacağım."

Babam omzuma vurdu. "Tamam. Yardım edebileceğimiz bir şey olursa bize haber ver. Frankie çok... yanlış anlaşılmış bir insan. Ama özünde iyi biri ve annenle ben onu çok seviyoruz."

Dünyanın en açık fikirli ebeveynlerine sahip olduğum için tanrılara şükrettim. Jojo üç güçlü ve tehlikeli adamla çok eşli bir ilişkiye girdi ve onlar da gözlerini bile kırpmadılar.

Şehrin en kanlı İnfaz Memuru ve efsanevi psikopat Frankie Fingers'ı da evlat edinmeye hazırды.

Annemin önüme koyduğu mısır gevreğinin kalanını kürekle ağzıma attıktan sonra ayağa fırladım ve kapının yanındaki kancadan güvenilir sırt çantamı aldım. "Teşekkürler, bir şeye ihtiyacım olursa ararım!" Kapıyı açıp merdivenlerden aşağı inerken omzumun üzerinden bağırdım.

Jojo'yu Frankie'nin işine karıştırmayı reddetmiş olmam, onun doğrudan bilgisi ya da izni olmadan önemli kaynaklarını sömürmekten çekinmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Marcus kuşkuyla sordu, oyun koltuğunda kambur durduğu yerden bana , kaslı dövmeli kolları göğsünün üzerinde çaprazdı ve yarım düzine büyük bilgisayar ekranı arkasında belirliyordu. "Hayatta olmaz. Senin için Frankie Fingers'ı gözetlemeyeceğim."

Bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum ama Jojo'nun emrindeki en iyi hackerlardan biri olan Marcus'u aramak yerine bizzat rahatsız etmek için kışımı trene koyup Knight Tower'ın komuta merkezine kadar gitmemin bir nedeni vardı.

İstediğimi elde edene kadar çok sinir bozucu olacaktım.

Bu sabah görevde olan Silver değil de o olduğu için şanslıydım, da beni kışımın üstüne atardı.

"*Casusluk* yapmıyoruz," diye karşılık verdim en parlak gülümsememle. "Onu kontrol ediyoruz. O, Şövalye örgütünün hayati bir parçası ve siz de en güvendiği teğmeninin başının belada olmadığından emin olarak kız kardeşime iyilik yapmama yardımcı ."

Satılmış gibi görünmüyordu. "Öyle mi? O zaman neden hemen kız kardeşini arayıp, maaş bordrosunda tuttuğu ve bu kulede iki kat altında uyumasına izin verdiği kabus adam hakkında endişelenip endişelenmediğini sormuyorum?"

"Yapma-"

"Ya da daha iyisi," diye devam etti, "aslında çalıştığım *diğer* Ferrero'yu arayıp deli amcasını Şehir'de kovalamam için bana ihtiyacı olup olmadığını soracağım."

"Frankie *deli* değil, bir kâbus da değil," diye homurdandım, ona ters ters bakarak.

Bana ters ters baktı. "Söylediklerimin seni en çok ilgilendiren kısmı bu muydu?"

Yanımdaki açık bilgisayar koltuğuna çöktüm ve ciddi yüz ifademi takındım. "Bak dostum. Anlıyorum," dedim yalvararak. "Senden kayıt dışı bir şey yapmanı istiyorum ve yemin ederim ki bu kız kardeşimin kulağına giderse ona kızarım. Ki dönmeyecek. Ama bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyorum."

Sonunda "Gerçekten endişeli misin?" demeden önce uzun bir dakika beni inceledi.

"Evet," diye cevap verdim ciddiyetle. "Frankie'nin yakın bir fiziksel tehlike altında olduğunu bilmiyorum ama dün gece onu inciten bir şey olduğunu düşünmeme neden olan bir şeye şahit oldum. Ve Frankie *birilerinin* onu umursamasını hak ediyor - efsaneye rağmen yenilmez değil."

Marcus yenik bir iç çekiş yaptı ve kalbim göğsümde zıpladı. "Ve o *kişi* sensin, öyle mi?"

Onu işaret ettim. "Bütün şehre anlatabilirsin. Frankie Fingers benim."

"Hı-hı," dedi Marcus, şüpheli bir pislik gibi. "Bunu biliyor mu?"

Sırıttım. "Biliyor. Sadece kaçınılmaz olanı kabullenmesi üzerinde çalışıyoruz."

Marcus sandalyesinde döndü ve parmakları klavyenin üzerinde hızla dans etmeye başladı. "Bana romantik diyebilirsiniz," dedi tuşların şakırtısı arasında, "ama ben . Ve tesadüfe bakın ki Frankie bu sabah erkenden beni aradı ve siz buraya daldığınızda üzerinde çalışmakta olduğum bir bilgi talebinde bulundu."

Büyük ikramiye. "Anlat bana."

"Benden annesinin dairesinin bu ayki kira ödemesinin kaynağını bulmamı istedi. Görünüşe göre bu onun için alışılmadık bir durum.

... bu konuda onun yardımına ihtiyacım yok." Klavyeye birkaç kez daha tıkladıktan sonra sandalyesinde geriye yaslanarak tam önüne monte edilmiş düz ekrana işaret etti. Banka işlemlerinin bir listesi gibi görünen bir şey gösteriyordu. "Tabii ki, her kimse işimi kolaylaştırıp yirmi birinci yüzyıla katılan bizler gibi elektronik ortamda para transferi yapamadı, ama şanslıyız ki ev sahibi kağıt çeki hemen nakde çevirdi."

"Ev sahibinin banka hesabını mı hackledin?" diye sordum.

Alay etti. "Çocuk oyuncağı. Bunu sen de yapabilirdin. Zepp'in seni eğittiğini biliyorum."

Yapabilirdim ama Frankie bu detaylar için *beni* aramadı. Marcus devam etti. "Sitesinde sadece dört kiracı var, ve biri hariç diğer kiracıların ayın ilk günü yatırdıkları benzer çekleri eşleştirebildim. O çek de Blue Coyote Enterprises, LLC'den gelmişti."

"Peki bunun sahibi kim?"

"Kaba bir şekilde sözüm kesildiğinde Belediye'ye başvurularımı yapıyordum." Bana sinirli bir bakış attı. "Senin tarafından."

Omuz silktim, en ufak bir üzüntü duymadım. "Frankie annesinin kirasını kimin ödediğini bilmek istiyor. Yeni bir erkek arkadaşını mı araştırıyor?"

Marcus onaylarcasına homurdandı. "Muhtemelen. En azından onun çalışma teorisi bu."

Ve *benim* teorime göre dün gece Frankie'yi üzen her neyse annesiyle ilgiliydi. Zach'le konuşmam bana Frankie'yle annesinin arasının pek iyi olmadığı izlenimini vermişti ama onu kontrol etmesinin bir nedeni vardı.

Frankie'min o kaygısız, vahşi, hafif manik dış görünüşünün altında atan bir kalbi vardı. Jojo'yu Spencer Tower'ın çatısından aşağıya, onu sevmekten asla vazgeçmeyen adamların kollarına gönderdiği anda anlamıştım - onu vurup öldürmek ve Aileler'in çöküşünü daha başlamadan engellemek yerine

-Frankie Fingers'ın düşündüğümüz gibi biri olmadığını.

Sırt çantamı omzuma atarak ayağa fırladım. "Bana annesinin dairesinin adresini ver. Ve bu olası erkek arkadaşının kimliği hakkında edindiğiniz her bilgiyi bana kopyalayın."

Kaşlarını çattı. "Ben senin için çalışmıyorum Miller."

Ona yavru köpek bakışlarımı attım. "Lütfen, Marcus?" "Tamam."

Telefonum çaldı, Şehrin uzak doğu yakasındaki bir adres ekranda belirdi. İşine geri dönmeden önce gözlerini deviren Marcus'u selamladım, sonra kapıdan çıktım, asansöre yöneldim ve dışarıdaki bunaltıcı sabah havasına geri döndüm.

Frankie'yi neyin rahatsız ettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama en azından bu kira ödeyen gizemli adamı yakalayıp aşkıma edebilirdim, böylece ikisi biraz sohbet edebilirlerdi.

Belki bu Frankie'yi .

BEŞİNCİ BÖLÜM

FRANKIE

I Annemin evinin karşısındaki boktan sitenin üçüncü kat balkonunda, el koyduğum çürük veranda sandalyesine bağdaş kurmuş oturuyordum. Sıkılmıştım, bıçağımı döndürdüm Annemin dört biriminden birinde yaşadığı eskimiş sıra evi parmaklarımın arasından izliyordum.

Sitenin bakımsız bahçesinde bir şekilde gelişen yüksek bir kırmızı akçaağaç, balkonumun köşesine kullanışlı bir gölge düşürüyor ve beni en dikkatli gözler dışında herkesten gizliyordu. Yeğenimin hacker'ı Marcus, annemin bu ayki kirasını ödeyen şirketin sahibi Trevor Bartlett' ehliyet fotoğrafını ve temel bilgilerini az önce özel sunucuma göndermişti.

Mango boba çayımı yudumlarken, Trevor Bartlett'in gerçekten de gizemli erkek arkadaşımız olup olmadığını anlamak için Cumartesi sabahımı evden gelip gidenleri gözlemleyerek geçirmekten memnundum. Doğrulandıktan sonra Marcus'a onun tüm geçmişini taratarak kadınlara karşı işlediği suçlardan ve genel seri katil davranışlarından arınmış olduğundan emin olmasını söyleyecektim.

Sonra devam ederdim.

Evin ön kapısı açıldığında irkildim ama pembe tasmalı Shih Tzu'suyla dışarı çıkan Bayan Nelson'dı. Bu evde 1979'dan beri yaşıyordu ve bir keresinde on altı yaşındayken annemin dairesine girmek için evin yan tarafına tırmanırken beni yakaladığında kafama bir ayakkabı fırlatmıştı.

Bir otuz dakika daha geçti, bana eşlik eden tek şey ılık esintide ağacın yapraklarının hışırtısı ve arkamdaki ilgisiz kiracının televizyonunun alçak sesiydi. Avımı beklerken kuyruğumu sallayan bir kedi gibi sandalyemde tünemeye devam ettim.

Batiya doğru birkaç blok ötedeki köşeyi dönen ve çatlak kaldırım boyunca dünyayı umursamıyormuş gibi yürüyen bir figür yaklaştı.

Sinir -ve başka bir şey- vücudumda cızırdadı.

Bir anda sandalyemden kalktım ve aşağıdaki balkonun korkuluklarına düştüm. doğru atladım, seyrek çimlerin üzerine sessizce inmeden önce alçakta asılı duran bir dalı yakaladım. Sokağı sinsice geçtim ve avımı dar tişörtünden yakaladım, sonra onu annemin sitesi ile komşu ev arasındaki dar sokağa ittim.

"Burada *ne* yapıyorsun, Kelebek?" Onu tuğla duvara çarparken tısladım.

İtiraz etmeden onu ellememe izin verdi, baş döndürücü gülümsemesi muhtemelen bunun onu *heyecanlandırıldığını* bile gösteriyordu. "İşte buradasın," dedi usulca, *sevgiyle*, o derin kahverengi gözleri yüzümü arıyordu. "Senin için endişelendim."

Annemin evinin önünde istenmeyen bir sapık gibi otururken göğsümde yeniden oluşmaya başlayan düğüm onun sözleriyle . Her şeyin nedenini irdelleyecek havada değildim ve bu sabahki görev, dün gece Max Miller'ın yatağına *nasıl* düştüğümü tam olarak anlamak için ihtiyacım olan enerjiye el koymuştu.

"Sanırım sana benim için endişelenmene gerek olmadığını söylemiştim," dedim kaşlarımı çatarak. "Ve dün gece uykunuzu böldüğüm için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Kaşlarını çattı. "Öyle deme. Orada senden hoşlandım."

Başımı salladım ve en yaramaz projelerim için ayırdığım sert bakışlarımı takındım. "Bana burayı nereden söyle."

Şimdi kendini beğenmişti. "Aynı yetenekli arkadaş grubuna sahibiz Bay Fingers."

Siktiğimin Marcus'u.

"Ve sen de benim kişisel işlerime burnunu sokmana ihtiyacım olduğunu düşündün, neden?"

"Çünkü" dedi, iri ellerini kalçalarımın beni daha da yakına çekti. "Dün gece üzgün olman hoşuma gitmedi. Her neyse onunla tek başına uğraşmanı istemiyorum. Senin yanında olmama izin ver Frankie."

Alnımı omzuna koydum ve hayal kırıklığı içinde inledim. Kollarını bana sararken göğsü titredi, derin kıkırdaması neredeyse bir mırıltıya dönüştü.

Ona izin verdim.

"Peki," diye mırıldandım tişörtünün içine. "Bana eşlik edebilirsin... gizlenirken."

"Hadi ama," diye karşılık verdi, avuç içleri sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Yeni erkek arkadaşını görmeye çalışıyoruz, değil mi?"

"Nasıl-"

"Hadi gidip kapıyı çalalım ve içeride olup olmadığına bakalım. Şaşırmış gibi yapacağım - annenle tanışmam için ilişkimizde biraz erken olduğunu biliyorum, ama bu uğramak için bir bahane."

"Biz bir ilişki içinde değiliz-"

Kendini benden kurtardı ve ara sokaktan dışarı fırlayarak evin önüne doğru ilerledi.

"Kelebek!" fırlarken fısıltıyla bağırdım.

Doğruca kapıya doğru yürürken bana aldırış etmedi. Kilitli olduğunu görünce sırt çantasını omzundan indirdi ve bazı aletler çıkarırken mırıldandı. Elbette bir anahtarım vardı, ama kilidi saniyeler içinde açmasını izlerken geri çekildim, Kelebeğimin ergenliğini benden çok farklı geçirmediğini bir kez daha hatırladım - ikimiz de Şehrin ruhu için verilen bir savaşın karşıt taraflarında suç ve şiddet için eğitilmiştik.

Kilit tıkladı ve kapıya doğru ilerlemeden önce aletlerini hızla topladı. Muhtemelen kaybolmuş küçük bir kuzu gibi görünen alt basamakta durduğum yerde bana baktı. Bana elini uzattı. "Geliyor musun?"

Hipnotize olmuş bir halde, çatlak çimentodan yapılmış merdivenlerden yukarı süzüldüm ve elimi elinin arasına almasına izin verdim, sanki gerçekten bir çiftmişiz gibi parmaklarımızı birbirine geçirdik. Bizi iki katlı binanın kapılarının önünden geçirdi.

alt birimlere ve merdivenlerden yukarı, 2A kapısının önünde durdu, çünkü Marcus'u bu sabah nerede olduğuma dair her bilgiyi ona vermesi için tatlı dille ikna ettiği anlaşılıyordu.

Marcus'la flört etti mi? Marcus da flört etti mi? Eğer öyleyse yeğenim Marcus'un renkli derisinden şeritler soymama izin verir miydi?

Max'in parmak eklemlerinin kapıya vuruşu beni karanlık düşüncelerin garip sarmalından çekip çıkardı. "Merhaba!" diye seslendi. "Evde kimse var mı?"

Max'in düzenli aralıklarla kapıyı çaldığı uzun birkaç dakika boyunca bekledik. İçimde bir kuşku pıhtılaşmaya başladı - annem sokağın aşağısındaki ucuzluk butiğinde vardiyası olduğu günler dışında evden nadiren çıkardı ve cumartesi günleri çalışmazdı. Bunu benden kaçmasına yorabilirdim ama Kelebek'in geniş gövdesinin arkasına gizlenip gözetleme deliğinden görünmez olduğum için sesimi .

Max sırt çantasını tekrar silmek için hamle yaptı, ama bu sefer pazusuna sert bir elle dokunarak onu durdurdum. "Bunu ben hallederim, Kelebek."

Cebimden anahtarı ve sessizce kilide soktum. Kolu çevirdim ve Max arkamdan hafifçe yaklaşırken sessizce içeri .

Dairenin küçük oturma alanında aniden durdum.

"Kahretsin," diye küfretti Max dururken. Tekrar elimi tuttu ve bir kez daha ona izin verdim.

Daire tamamen yıkılmıştı.

Eski mavi kanepeler yan çevrilmişti ve ahşap sehpa yarım düzine parçaya ayrılmıştı. Annemin dergi koleksiyonu yıpranmış halinin üzerinde paramparça olmuştu ve duvarda asılı duran birkaç resim - çoğu yıllar boyunca emlakçılardan aldığı ucuz sanat baskıları- indirilip yere atılmış, çerçeveleri paramparça olmuştu.

Odanın diğer tarafına baktım ve küçük mutfaktaki dolapların açık olduğunu ve annemin sahip olduğu az sayıdaki tabağın tezgahta ya da yerde kırık ve çatlak bir şekilde durduğunu gördüm.

"Bu...." mu? Max elimi bıraktı ve ben de onun oturma odasına doğru ilerleyerek gerçekten de bir şeye benzeyen şeyi incelemesini izledim.

Halıdaki kan lekesi.

Dönüp kocaman gözlerle bana baktı. "Onun olduğunu bilmiyoruz Frankie. Kesinlikle Gizemli Erkek Arkadaş'ın olabilir."

Damarlarımda soğuk bir uyuşma hissi dolaşmaya başlamıştı bile. Kan beni korkutamazdı - annemin kanı olsa bile. Öyle bile olsa, onu öldürmek için yeterli görünmüyordu. Dairedeki boğuşma izleri burada muhtemelen birden fazla adam olduğunu gösteriyordu -küçük kız arkadaşına saldıran tacizci bir pislikten ziyade, iyi eşleşmiş düşmanlar arasında bir kavga.

Annem şimdiye kadar sakın bir hayat sürmüştü, Ferrero'yla olan zayıf bağına rağmen ve içgüdülerim bana bu kaosu evine davet edenin gerçekten de Gizemli Erkek Arkadaş olduğunu söylüyordu.

Onu bulduğumda, bu zeminde kan kaybından ölmüş olmayı dileyecekti. "Trevor Bartlett," dedim ses tonumu değiştirmeden.

Max başını bana doğru eğdi. "Ne?"

"Gizemli erkek arkadaşın adı Trevor Bartlett. Ya da en azından onunla . Bu ay annemin kirasını ödeyen şirketin sahibi de o." Başımı ona doğru eğme sırası bendeydi. "Yoksa Marcus sana söylemedi mi?"

Omuz silkti, kanı ve yıkılmış sehpayı incelemeye geri döndü. "Sen beni bulduktan sonra telefonum birkaç kez çaldı. Muhtemelen oydu."

Ne kadar sinir bozucu.

Max oturma odasından geçip tek kişilik yatak odasına girdi ve birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı. "Orada hiçbir şey yok." Kim bilir ne aramak için mutfakta hızlı bir tur atmasını izledim, sonra geri dönüp önümde durdu. "Hey," dedi o yatıştırıcı ses tonuyla, koyu renk gözleri yüzümü arıyordu. "Bu işi . Annenin başı dertteyse, eminim onu arayacağını biliyordur."

"Annem benden nefret ediyor." Ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Kelebek sözlerime şaşırmış gibi görünmüyordu ve yüzündeki sempatik yumuşama yatıştırdığı kadar sinirlendirdi de. Yüzümü arasına almak için uzandı, öyle eğildi ki

burunlarımız milimetrelerce birbirine değiyordu. "O zaman ondan daha iyi bir insan olman iyi bir şey, değil mi?"

Daireye adım attığımızdan ve katliamla karşılaştığımızdan beri kılımı bile kıpırdatmamıştım. Normal bir insanı panikletecek şeyler bana her zaman o uyuşturan sakinliği, hazırlığı, muhtemelen kendi elimle uygulayacağım yaklaşan şiddeti hissettirmiştir.

Annem benim hakkımda yanılmamıştı, kesinlikle onun ve şehirdeki diğer herkesin düşündüğü kişiydim.

Kelebeğimin hayranlık *dolu* bakışları karşısında felç olmuş bir halde orada öylece durmaya devam edebilir ve onun, yani benim kim ve ne olduğumu çok iyi bilen bir adamın, beni diğerlerinden nasıl bu kadar farklı görebildiğine hayret edebilirdim.

"Yanılıyorsun," diye
fısıldadım. "Yanılmıyorum."

İç çektim. Max Miller güzel olduğu kadar inatçıydı da. Onu elimde tutamazdım ama bu, şu anda -annem kayıpken ve bu garip duygular tüm bu sıkıntılı karmaşayı çözmem için gereken dengeyi bozmakla tehdit ederken- onun yanımda olmasıyla kendimi biraz daha merkezde hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve saat işliyordu.

Bileklerini kavradım ve sıcak ellerini yüzümden nazikçe çektim. "Zaman kaybediyoruz, Kelebek. Marcus, Trevor Bartlett'in hem ev hem de iş adreslerini bulmayı başardı ve bu izlerin onunla başladığını biliyoruz."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kararlı bir şekilde başını salladı, sonra elimi tutarak beni bir çocuk gibi sürükledi ve hızla kapıya doğru ilerledi. "Hadi gidip onu yakalayalım, Bay Parmak."

İtaatkâr bir şekilde takip ettim. Şimdiye kadar sadece yalnız çalışmıştım ve *ortakların* görgü kuralları bana biraz yabancı gelmişti.

Kapıyı kilitledik, Bayan Nelson ve köpeğinin şüpheli bakışlarını görmezden geldik ve merdivenlerden inip yakıcı öğle güneşine çıktık. Max bizi evin önündeki kaldırımda durdurdu, sonra beklenti dolu bir bakışla bana döndü. "Nereye gidiyoruz?"

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve Kelebeğime dikkatle bakmadan önce Marcus'un mesajına göz attım. "Silahın var mı tatlım? Benimle ellerini kirletmeye hazır mısın?"

Sanki hayatının en güzel günüymüş gibi bana gülümsedi. "Her zaman. Her ikisine de."

ALTINCI BÖLÜM

MAX

Aehir'in en doğu sınırına kadar kısa bir tren yolculuğundan sonra Frankie ve ben metro istasyonundan apartmanın bulunduğu ruhsuz kırmızı tuğlalı binaya kadar yarım mil yürüdük.

Trevor Bartlett'e kiralandı.

Frankie yol boyunca elini tutmama izin vermişti. Trende rahat bir sessizlik içinde omuz omuza oturmuştuk, Frankie bıçağını boştaki kalan elinin uzun parmakları arasında tembelce döndürüyor ve ben Marcus'un mesajlarına göz atıp kendimi toparlamaya çalışırken bize doğru fırlatılan birkaç dehşet dolu bakışı görmezden geliyordu.

Şimdi apartman kompleksinin önündeki kaldırımda duruyorduk. -Frankie'nin annesinin yaşadığı yerden daha güzeldi ama çok fazla değildi ve Frankie'nin kurnaz bakışlarıyla etrafımızı taramayı bitirmesini sabırla bekledim.

Elini sıktım, o an için yapabileceğim en küçük sunarken - buna ihtiyacı olduğunu kabul etmedi - içimde dolaşan duyguları sıraladım.

Frankie'nin sadece annesi aracılığıyla onunla yatma cüretini gösteren kişiyi avlamak için ona katılmama izin vermesi değil, aynı zamanda elimi hâlâ bırakmamış olması da başımı döndürüyordu.

Onun için endişeleniyordum, çünkü Frankie'nin bu sabah özellikle annesini kontrol etmek için evine gitmiş olmasına rağmen görmek istemediğı açıktı. Aradığı bilgiyi almak için gölgelerin arasında sabırla beklemekten memnundu, ta ki ben onun evini havaya uçurana kadar.

Planlar çünkü onu tereddüt ederken ya da bir şeylerden saklanırken görmek binlerce güneşin ateşiyle nefret ettiğim bir şeydi.

Ve o bitmek bilmeyen kaşıntı vardı - kana susamışlık, Frankie'nin çalışmasını izleme beklentisi, onun için ve onunla birlikte düşmanlarını öldürmeye duyduğum temel ihtiyaç.

"Devam et o zaman Kelebek," dedi, daha çok benim Frankie'ne özgü eğlenen mırıltısıyla. Eliyle kapıyı işaret etti. "O çevik parmakların kilidi açmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Ona müstehcen bir gülümseme verdim. "Çevik parmaklarımın yapabileceği hoşunuza gidecek birkaç şey daha düşünebilirim."

"Mmm, gerçekten," diye yanıtladı. "Seni görevinin başında tutmam gerekiyor mu, yoksa çalışmaya hazır mısın?"

Elini bırakıp kapıya doğru ilerlemeden önce ona göz kırptım, o tembel sırtışını sürdürürken bile kehribar gözlerindeki sıcaklığın tadını çıkardım. Çantamdan aletlerimi çıkardım ve hızlıca kilidi açtıktan sonra ikimizi de içeri aldım. Frankie'nin elini tekrar kendi elime aldım çünkü ait olduğu yer orasıydı ve üçüncü kata, daire 3C'ye doğru yürüdük.

Kapıyı sadece kilitli değil, aynı zamanda hafif aralık bulduk.

Frankie elimi bıraktı ve lazer odaklı ve ürkütücü derecede sakın bir şekilde içeri girdi. Glock tabancamı kotumun kemerinden çıkarıp yukarı kaldırdım ve apartmanda ilerlerken arkasını korumaya hazırlandım.

Burası seyrek ama temizdi. Oturma odasında iyi durumda tek bir kanep, yeni gibi görünen bir halı ve duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon vardı. Küçük bir mutfak vardı, o da temizdi ama lavaboda hâlâ birkaç tabak vardı. Şöminenin üzerinde ya da duvarlarda resim yoktu. Köşede kapısı açık duran boş bir silah kasası duruyordu.

Frankie yatak odasında kayboldu, ama ben onun dar kot pantolonunun içindeki dolgun kışına doyasıya bakmadan önce değil. Birkaç saniye sonra seslendi, "Temiz, Kelebek. Gel de şuna bak."

Silahımı indirdim, emniyetini açtım ve tişörtümün altındaki saklanma yerine geri soktum. Yatak odasına girdiğimde oturma odasındakinden çok daha fazla dağınıklıkla karşılaştım; Trevor Bartlett'in eşyalarını toplayıp aceleyle gittiğini gösteren türden bir dağınıklık.

Sade siyah şifonyerinin çekmeceleri açık bırakılmıştı ve yatağın yırtık pırtık yorganının üzerine başıboş çoraplar ve gömlekler saçılmıştı. Adamımız sığ dolabın sürgülü kapısını da kapatmamıştı ve yerde çıplak ve kilitsiz bırakılmış ikinci, daha küçük bir kasa gördüm.

Frankie banyodan çıktı. "Görünüşe göre Bay Bartlett annemin evinde olanlardan sonra buraya dönmüş," dedi ve bana eski püskü beyaz bir havlu salladı, koyu kırmızı leke Trevor'ın yaralarıyla ilgilenmek için evine dönmeye karar verdiğini gösteriyordu.

"Ve şimdi de şehri terk ediyor," diye cevap verdim, kıyafet ve boş çekmeceleri göstererek.

"Öyle görünüyor," dedi Frankie, hesapçı bakışları bir kez daha odanın üzerinde gezinirken. Artık neredeyse korkutucu derecede rahattı, sesi ve hareketleri ipek gibi pürüzsüzdü ve avımız yoğunlaştıkça salyalarının aktığını hissedebiliyordum. Pis havluyu banyonun zeminine fırlattı, sonra yavaşça yatağa doğru ilerledi ve elinde telefonla şiltenin üzerine çöktü. "Sanırım şu dönek Marcus'u kontrol etme zamanı geldi."

Marcus'u Frankie'nin yaramazlar listesine soktuğum için biraz üzgün hissederek sııttım. Frankie'nin yanındaki yatağa süründüm ve vücudumun geri kalanını yatağın ayakucuna yayarken başımı da kucağına bıraktım.

Telefonunu kulağına götürürken delinmiş kaşlarını bana doğru çevirdi, ancak düğümünden kurtulmuş uzun saçlarımda parmaklarını gezdirmek için gelen çağrının güçlü çekimine çabucak boyun eğdi.

Onun için mırıldandım.

Marcus'un isteksiz sesi çevrimiçi oldu. "Ferrero."

Frankie ona, "Merhaba Marcus," diye seslendi. "Bu sabah çok meşgul bir çocuk oldun."

İç çekişi Frankie'nin kulağındaki hoparlörden duyulabiliyordu. "Bak dostum, üzgünüm ama Miller'ın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorsun. Ben ona bir şey verene kadar ofisimden defolup gitmiyor."

"Yeğenim çalışanlarını disipline etme bana vermediği için şanslısın," dedi Frankie eğlenerek.

"şükür," diye mırıldandı Marcus.

"Şimdi," diye devam etti Frankie yüzüme bakarken. Parmağının sert ucuyla önce alımda, sonra da burnumun hizasında hafifçe gezinerek tüm vücudumda karıncalanmalar yarattı. "Bu sabah Trevor Bartlett hakkında bir araya getirebildiğin her şeye ihtiyacım var. O ve annemin ikisi de kayıp ve annemin dairesinde boğuşma izleri vardı."

"Lanet olsun."

"Oh shit' doğru, dostum."

Frankie ona Bartlett'in dairesinde ne bulduğumuzu anlattı ve Marcus, Frankie'nin hoparlöründen hızlı hızlı yazarken çıkan belli belirsiz sesler yüzünden birkaç dakika sessiz kaldı.

"Tamam. ya da çevre ilçelerde üzerine kayıtlı bir araba bulamadım. Herhangi bir otobüs, tren ya da uçak manifestosunda adı geçmiyor ve görünüşe göre cep telefonunu kapatmış. Yaklaşık bir saat önce metro kartını kullanarak Doğu Şehri istasyonuna girdiğini ve Güney Yakası'ndaki Hobner Road istasyonundan çıktığını tespit ettim." Frankie saçımın bir tutamını dalgınca parmağında döndürürken daha fazla tıkırtı duyduk. "Evet, şirketinin adresinden bir blok ötede. Kaçmadan önce ofisinden bir şeyler alıyor olmalı."

"Ve güneye yaptığı bu yolculukta ona eşlik eden, benim hesabıma bağlı ikinci bir metro kartı olduğunu sanmıyorum?" Frankie hafifçe sordu, sanki cevap onun için gerçekten önemli değilmiş gibi, oysa ben önemli olduğunu biliyordum.

"Hayır, dostum. Üzgünüm."

Annesi Bartlett'in yanında değildi. Bu çok kolay olurdu.

Telefonumu kot pantolonumun cebinden dikkatlice çıkardım, bir santim bile kıpırdayıp Frankie'nin işlerini aksatmak istemiyordum, sonra babama bir mesaj attım.

Ben: Ekibimizde bugün Southside'da canı sıkılan ve Frankie'ye bir iyilik yapmak isteyebilecek biri var mı?

Hemen cevap verdi.

Baba: Rocky spor salonunda aylak aylak dolaşıyor. Neye ihtiyacın var?

Blue Coyote LLC'nin Southside adresini ve Bartlett'in kimliğinin resmini gönderdim.

Frankie'nin annesi kayıp ve bu adamın bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bu adresin yakınındaki metro istasyonundan çıktığını tespit ettik. Orada olup olmadığını görmek için ofis binasını gözetlememiz gerek. Eğer öyleyse, biz oraya varmadan gitmediğinden emin olun.

Baba: . Dikkatli ol.

Ben: *başparmak yukarı*

Telefonumu yanımdaki yatağın üzerine bıraktım ve Frankie'nin telefon görüşmesini bitirirken yüzüne hayranlıkla bakmaya geri döndüm.

Telefonda bana sırtarak şöyle dedi: "Araştırmaya devam et. Bunun için sana kayıt dışı ödeme yapacağım elbette."

"Hayır dostum, bugün sıkıldım. Benden olsun." Akıllıca, Marcus.

Frankie başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde ileri geri kaydırırken, "Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama sadece bana istenmeyen bir arkadaş gönderdiğin için bana borçlu olduğun için."

Ona dudak büktüm ve sinsi sırıtışı boğazımı hafifçe sıkarken daha da büyüdü - sıcak, sahiplenici ve onun yetkili olduğunu ve sadece izin verdiği sürece burada olduğumu hatırlatan bir şey.

Aynı zamanda, kendimi onun kışına gömdüğümde ve onu Yılan Çukuru'ndaki küçük bir tuvalette anlamsızca becerdiğimde boğazını nasıl sahiplendiğimi de hatırlatıyordu.

Telefonu kapattı ve yavaşça benimkinin yanına koydu. Boş elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirme fırsatını değerlendirdim ve "Babam Rocky'yi ofisin bulunduğu yere gönderiyor. Bartlett oradaysa, gitmediğinden emin olacak. Bize biraz zaman kazandırır."

Frankie bir nefes verdi, duruşu biraz olsun gevşedi. "Bunu takdir ediyorum Kelebek. Sanırım bu küçük macerada işe yarayabilirsin."

"Sanırım *oldukça* becerikli olabileceğimi biliyorsun," dedim kaşlarımı . Saçmalıklarına devam etmemi ve beni nereye götüreceğini görmemi isteyen bir bakışla bana baktı. Bu fikir beni çok heyecanlandırdı ve odaklanmamız gerekiyordu, bu yüzden sadece gülümsedim ve "Marcus'tan başka önemli bir şey var mı?" diye sordum.

Frankie başını salladı. "Fazla değil. Bay Bartlett'in şirketinin bir borç dağının altında ezilen karanlık bir operasyon gibi görüldüğünü öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır. Görünüşe göre yırtıcı

kredi ve lisanssız yatırım danışmanlığı işi umduğu gibi bir maaş günü olmadı."

"Mmm. Şok edici," diye kestirip attım. "Sence biri... tahsilat yapmaya mı geldi?"

"Büyük ."

Başparmağımla Frankie'nin avucuna yatıştırıcı daireler çizerken bunu düşündüm. Bunların hiçbirisi hayra alamet değildi, özellikle de Bartlett'in apartmandaki kavgadan kaçıp şehirde dolaştığı ve Frankie'nin annesinin tamamen kayıp olduğu düşünülduğünde.

Büyük bir isteksizlikle Frankie'nin kucağından ve ayağa kalktım. "Hadi gidip şu bok parçasından bazı cevaplar alalım."

Frankie yataktan kalktı, sessizce yatak odasının kapısına doğru süzülmeden önce telefonunu cebine koydu. Omzunun üzerinden bana bir bakış atmadan önce durakladı ve "Beni tahrik etmeye çalışmayı bırak Kelebek. Yapacak işlerimiz var."

Rocky'yi, Blue Coyote LLC'nin ofislerinin bulunduğu alışveriş merkezinin boş otoparkında, eski model Bronco'sunun kaputunun üzerinde tembellik ederken bulduk. Tüfeği sırtına bağlıydı ve Knight tarafından verilen tabancası parlak siyah kaputun üzerinde, yanında boş boş oturuyordu.

"Adamınız kesinlikle içeride," dedi bize, karanlık binayı başıyla işaret ederek. "On beş dakika kadar önce aceleyle dışarı çıktı, arkasında bir bavul sürüklüyordu, ama bana bir kez baktı ve hızla içeri girdi." Küçük bir kahkaha onu sarsarken sırttı, tıraşlı kafası öğleden sonra güneşinde parlıyordu. "Korkunç görünümlü bir orospu çocuğu olduğumu biliyorum ama bu seferki peşinde biri olduğu için ekstra paranoyak görünüyor. Onu korkutan siz ikiniz misiniz?"

Frankie hüznle, "Keşke," diye cevap verdi.

Kıkırdadım. "Hayır, Frankie'nin annesinin evinde onu döven her kimse ondan kaçıyor. Bu kişinin kim olabileceği ve Bayan Romano'nun nereye kaybolmuş olabileceği konusunda onunla biraz sohbet edeceğiz."

Rocky Frankie'ye şüpheyle baktı. "Biliyorsun, annenle yıllar içinde birkaç kez karşılaştım. Onunla nasıl başa söylemek düşmez ama... senin bu kadar *çabani* hak emin değilim dostum."

Frankie'nin annesinin ona karşı boktan davranışlarından bir kez daha bahsedilince içimde bir öfke girdabı hissettim ama Frankie her zamanki gibi sinirlenmemiş görünüyordu. Çıplak omzunu silkti ve "Belki, ama çalışkan bir psikopat olarak hak ettiğim üne rağmen ne yazık ki onurlu bir adamım" dedi.

Rocky iyi niyetli bir atarken ben onun kendini değerlendirmesine kaşlarımı çattım. "Aslında bu beni hiç şaşırtmadı." Ayağa fırladı ve kaslı kollarını başının üzerine uzatarak, "Buradan sonrasını siz halledersiniz, yoksa desteğe ihtiyacınız var mı?" dedi.

Frankie ona el salladı. "Biz hallederiz. Lütfen Cumartesi gününüzün tadını çıkarmaya devam edin."

Rocky arabasına binmeden önce bize bir selam verdi. Frankie ve ben birlikte ofis binasına döndük, bir kez daha omuz omuza durduk, Rocky'nin motorunun sesi ikimiz de manzarayı seyrediyorduk.

"Eğer ön kapıdan girmek isterseniz, Kelebek, ben arka sokağa gideceğim ve sizinle içeride buluşacağım."

İlk eğilimim protesto etmektir - olduğum gibi ondan ayrılmak istemiyordum - ama bu konuda yeni de değildim, bu yüzden stratejiyi anladım.

Elini sıkmak için aramıza uzandım. "Sabırsızlanıyorum, Mr. Parmaklar."

Sonra bir baş belası gibi arkama bakmadan ilerledim, çantamı önüme attım ve ön kapının kilidini açmaya hazırlandım. Şirketin mali sıkıntıları nedeniyle eski moda bir sürgüden başka bir şey olmadığı için şükrederek hızlıca çalıştım ve ben çalışırken Frankie'nin binanın arkasında kaybolduğunu ne duydum ne de gördüm.

Kendimi loş ön ofise bıraktım. Beni büyük bir resepsiyon masası karşıladı, arkasındaki duvarı şirketin Mavi Çakal logosu süslüyordu. Sağ tarafta küçük bir konferans odası, sol tarafta ise şüphesiz arka ofislere giden bir koridor vardı.

Resepsiyona doğru yürüdüm ve avucumu sabırsızca zile vurdum. "Alo? Kimse yok mu? Mirasıma yeni kondum ve kimsenin adını bile duymadığı, büyük başarılarla imza atmak üzere olan bir şirkete yatırım yapmak hakkında konuşmak istiyorum!"

Cırcır böcekleri.

Omuz silkerek, kapalı bir ofis kapısının altından sızan zayıf bir ışık akımı bulana kadar koridorda ilerledim. Kapı yeterince dayanıksız görünüyordu, bu yüzden ihtiyacım olmayacağına karar verdim.

Çizmeli ayağımı kaldırmadan önce birkaç adım geri gittim, sonra çürük kapıyı menteşelerinden tekmeledim.

" ne lan!" diye bağırdı içeriden dehşete kapılmış bir ses.

Kapı aralığından hızla çıktım, böylece bana doğru gelmesi beklenen silah sesi yolun karşısındaki duvara zararsız bir şekilde saplandı.

"Dur orada!" Koridordan seslendim. "Bugün açık değil misiniz? ya."

Kapının çerçevesinden baktım ve adamımızı masasının arkasında kamburlaşmış ve titrek elleriyle tuttuğu bir av tüfeğinin namlusuna bakarken buldum.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı.

Biraz daha ve ona boş ellerimi gösterdim. "Benim adım Max. Bu mahallede büyüdüm ve on sekizinci yaş günümde biraz para kazandım. Spor salonundan bir arkadaşım çabuk zengin olmama yardım edebileceğinizi söyledi."

Biraz olsun rahatladı -genç yüzüm hikayemi satmama yardımcı oluyordu.

Mükemmel.

"Bugün kapalıyız, evlat. Çık git buradan." "Hayır, dostum. Gerçekten konuşabileceğimizi umuyordum."

Sonunda masanın arkasındaki çömeldiği yerden kalktı, beni korkutmaya çalışan iri bir adam gibi göğsünü kabarttı - savaş botları ve kot pantolonunun içine sokulmuş bir silahla kapısında duran altı fit iki kavgacı. Kollarını kavuşturdu ve bana tehditkâr bir bakış fırlattı. "Sana *gitmeni* söyledim. Siktir git buradan."

Adam eskiden lisede futbol oynayan tipte bir yakışıklıydı - geniş göğüslü ve orta kısmı biraz yumuşaktı.

Pahalı görünen bir saç kesimi ve parlak beyaz bir gülümseme. İnsanları paralarıyla kandırmakta nasıl başarılı olduğunu anlayabiliyordum - en azından biri ona iki siyah göz ve sarı saçlarının arasından görünen kafasında derin bir yarık vermeden önce.

Suratı darmadağın olmasa bile, benimle baskınlık mücadelesine girişmesi, bir golden retriever'ın bir Doberman'a hırlaması gibiydi.

Ve bana karşı duruşuna kendini kaptırdığı için, tavan döşemelerinden fırlayıp üzerine düşene kadar üzerimizdeki cehennem köpeğinin hareketlerini göremedi.

Evet, adamım oynamaya gelmedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

FRANKIE

I Trevor Bartlett'in solmaya yüz tutmuş Amerikan yumruk atma konusunda bir başkasının beni geçmesi biraz hayal kırıklığına uğratmıştı ama yine de eğlenilecek çok şey olduğuna karar verdim.

Masasının önünde duran müşteri koltuklarından birindeki yerimden onu inceledim.

Onu diğer müşteri koltuğuna bağladım, bileklerini ve ayak bileklerini sırasıyla kollara ve bacaklara fermuarla bağladım. En sevdiğim aletlerin ve geniş bir dirsek odasının bulunduğu çalışma odamda olmamamız hayal kırıklığı yaratmıştı ama bu da idare etmek zorundaydı.

"Bakın, parayı alacağımı söyledim," bağırdı Trevor, elleri kolları bağlıyken. "Bana bir haftam olduğunu söylemişsiniz! Daha fazla para almak için ofisime geldim - bu tamamen gereksiz."

Çenemi yumruğuma dayayarak hafif bir merakla ona baktım, sonra Butterfly'ın Trevor'ın süslü ofis koltuğunda masanın arkasında tembellik ettiği yere bir bakış attım. Max, Trevor'ın bavulunu boşaltmış ve orada bulduğu para destelerini masaüstüne düzgün yığınlar halinde yerleştirmişti ve şimdi kucağında Trevor'bilgisayarı ve masanın üzerinde tekmelediği ayaklarıyla yaslanmıştı.

Bana şüpheli bir kaş attı, bu çok seksi ve aynı zamanda çok doğruydı.

Trevor dürüst davranmıyordu.

Bakışlarımı esirimize çevirdim. "Şimdi, Trevor, bana öyle geliyor ki -Ve şuradaki Kelebeğime.

... gerekli ödemeyi yapmak yerine."

"Ama parayı şurada görebilirsin!" diye itiraz etti.

Max dudak büktü. "Ama mesele şu ki, biz gelmeden hemen önce şirketinizin hesabından satın almak üzere olduğunuz Chicago tren biletini de dizüstü bilgisayarınızda görebiliyorum."

Trevor başını şiddetle salladı ve bağlarını bir kez daha çekti. "Borcumu ödemek için bir haftam olduğu söylendi! *Teminatımı* teslim ettim, değil mi?"

Bu son ifadeden rahatsız olmuş gibi bakışlarını yana kaydırmasını izlerken hislerim karıncalandı.

İçimi çektim. Bu maskaralık gerçekten de gereksizdi.

Atletimin altındaki bıçaklara uzanarak en sevdiğimi sol yanımdan çektim. Trevor'ın gözleri büyüdü -en azından etraflarındaki şişmiş etin izin verdiği kadar- ve gevşeyen çenesi bana beni gerektiği kadar ciddiye almadığını söyledi. Gülümsedim, bıçağımın yassısını tam çenesinin altına bastırdım ve şiş, morarmış gözlerini kendime çevirmeye zorladım.

"Bu sabah Lucie Romano'nun dairesinde miydin, Trevor?"

Sanki hileli bir soruymuş gibi bana dikkatle baktı. "Evet. Birkaç aydır orada kalıyordum ve siz bunu öğrendiniz. *Bir şekilde*," diye mırıldanarak ekledi.

"Mmm, yükümlülüklerinden saklanıyordun, değil mi?" Düşündüm ve onun gergin yutkunması hedefi vurduğumu gösterdi. "Peki Lucie Romano senin için kim?"

Daha fazla kafa karışıklığı. "Kız arkadaşım, tabii ki."

Bıçağı çenesine biraz daha sert sapladım ve irkildi. "Peki şimdi nerede?" diye mırıldandım.

"Ne demek istiyorsun?" Max ile benim aramda gidip geliyordu, kaşları çatıktı. "Onu siz aldınız. Sabahın dördünde Lucie'nin yerine gelip beni haraca bağlayan *meslektaşlarınız*. Sonra da eğer onu almalarına izin verirsem hesabımı kapatmak için bir hafta kazanacağımı söylediler."

Sürünen öfke damarlarımda soğuk bir buz gibiydi. "Annemi *kime* teminat olarak verdin?"

Bıçağım kan akıttı ve acı içinde bağırarak kekeledi, "Senin *neyin?* *Sen* Lucie'nin psikopat oğlu musun?"

Bir silah sesi küçük ofiste g mb rdedi ve Trevor'ın irkilerek attığı  ı lık, merminin ahşap kapıya gömülmeden önce sa  kulağını ustalıkla sıyırmasıyla yerini acı dolu bir inlemeye bıraktı.

Kıkırdadım, tabancasını hâlâ havada tutan ve Trevor'ın kafasına nişan alan Kelebe ime dönüp baktım, "Ona  yle deme lan!" diye havlarken ona öfkeyle bakıyordum.

Garip  ırpını lar g  s mdeki buz gibi zehirle karı tı. "Sakin ol, Kelebek. Çok güzel bir atı tı ama Bay Bartlett'in ofisinin zemininde kan kaybından ölmeden önce bize anlatacağı daha çok şey var."

"Siktir git," diye sızlandı Trevor, kulağından kan damlıyordu. Bu gizemli borç tahsildarı için  alı madığımı anladığına göre benden daha az korkuyor gibiydi, bu da yanlış yönde ilerlediğimiz anlamına geliyordu. "Lucie bana senden bahsetti. Aklının başında olmadığını söyledi. Sadece aileler için  alı ıyormuşsun ve bu lanet  ehri artık onlar y netmiyormuş. Bu güneyli haydut çocukla ofisime girerek kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bu şehirde yüksek mevkilerde *dostlarım* var. Belki Lucie'ye bir iyilik yapar ve seni dek ortadan kaldırtırım."

Max homurdandı. Bu saçmalıktan hiç etkilenmediğimi ve üzülmemesi gerektiğini göstermek için ona göz kamaştırıcı bir gülümseme ve sonra işbirlikçi aptala döndüm.

"Annem nerede, Trevor?"

Omuz silkti. Bı ağıım İtalyan mokasenine saplandı, ayağını deldi ve onu bej halı kaplı zemine yapı tırdı.

"Bu ne lan!" diye feryat etti. "Seni lanet hayvan!"

"İsim takman gereksiz ve kaba, Trevor," diye uyardım. Bı ağıımı için sandalyemde e ildim, bebek mavisi atletimin eteğindeki bıçak kanını silerken onun  ı lıklarını duymazdan geldim. Devam ettim, "Benim ve yakışıklı ortağımanın benim hakkımda yanlış bir fikre sahip olabileceğiniz çok açık. Anlaşılan annem oğlunun bir *Ferrero* olduğunu söylemeyi unutmuş. Ve i te tam burada-" Tekrar saldırmadan önce bı ağıımı hoş bir şekilde döndürdüm ve sa  serçe parmağını kestim. "-Ben hayatımı böyle kazanıyorum. Bu benim sanatım. Benim yeteneğim. Benim *zevkim*."

Trevor uludu ve idrar kokusu havasız ofis havasını doyurdu. Omzumun üzerinden özür dileyen bir bakış gönderdim. " z r dilerim.

Bu, Kelebek. Her zamanki çalışma alanımın havalandırması çok daha iyi. Seni onun pis kokusuyla yıkamaktan hoşlanmıyorum."

Max bana sanki yeni soyunmuşum gibi gülümsedi ve güzel sikini yutmamı teklif etti. "Bebeğim, seni her yerde, her zaman çalışırken izlerim. Çok ateşlisin."

Garip ama hoş bir düşünce. İşime ara sıra seyirci kalanların tiksinti ve dehşetine daha alışkındım. Yeğenim güçlü bir bünyeye sahipti ve kendisi de ıslak işlerden biraz , ama o nadir bulunan biriydi ve dürüst olmak gerekirse benim kan bağımdı. Ahlaksızlık ailemizde vardı.

Kelebeğimin karanlık zevklerinin derinliği beni şaşırtmaya devam etti.

Tekrar Trevor'a döndüm, o da ter içinde kalmıştı ve şimdi bana dehşet içinde bakıyordu. Memnuniyetle, sıcak bir şekilde gülümsedim. "Evet, Trevor. Eğer geri kalan uzuvlarını sağlam tutmak istiyorsan, sana tekrar sormama neden olmaman senin yararına olur. Annem nerede?"

"Bilmiyorum!" diye kekeledi ve ben de bıçağımı kaldırdım. "Hayır! Yemin ederim gerçekten bilmiyorum! Ama sana tüm bildiklerimi anlatacağım. Sadece bıçağı koy."

Hoş bir omuz silkmeye bıçağımı gömleğimin altındaki kılıfına geri soktum. "Yeterince makul. Ama şunu bil ki Trevor, ellerim sana da ciddi zararlar verebilir. Konuşmaya başla."

"Bak," diye başladı titreyerek. "O kadar çok şey bilmiyorum. İşlerim biraz sekteye uğradığında bir , Mitch Zarinsky'ye ulaştım."

Max kıkırdadı. "Bazı müşterileri ona yatırdıkları parayı aramaya geldiğinde.... müşterilerinin yatırımlarını harcadığı için onlara ödeme yapacak bir şey bulması gerektiğini kastediyor." Trevor'ın klavyesinde gezinen çevik parmaklarının hızlı staccato'su kulaklarıma küçük bir melodi gibi geldi. "Fiji'ye bir gezi. Kobalt mavisi bir Lamborghini. Kira. Ve... Şehrin yeni XFL takımı için sezonluk biletler? Gerçekten mi, Trev?"

Ters ters baktım. "Bu uygunsuz bir güvene dayalı davranış, Bay Bartlett."

"Daha fazla müşteri elde etmek için belli bir imaj yaratmak zorundaydım," zayıf bir şekilde itiraz etti.

"Tabii," diye kabul ettim. "Peki kimden borç para aldın?"

Trevor kanlı küçük parmağını oynatmaya çalışırken buruşturarak, "Mitch beni üyesi olduğu şu özel kulübe yönlendirdi," dedi. "Şehirde yeniler ve birçok büyük oyuncu katılıyor. Satın almak için para biriktiriyordum - görünüşe göre bir kez girdiğinizde, sadece geniş iş ağlarına ve çılgın harika partilere erişmekle kalmıyor, aynı zamanda katılmaları için işe aldığınız herkes için telif ücreti alıyorsunuz ve sonra onlar da işe alıyorlar ve bu böyle devam ediyor."

Ona dik dik baktım. "Bir piramit şemasından borç mu aldın?" "Bu özel bir *kulüp*," diye tükürdü. "Mitch beni sadece Kredilerden sorumlu adam ve bir isim kullanmadı. Ayrıca liderin adını ya da nerede buluştuklarını falan da bilmiyorum. Sadece davetle toplanıyorlar. Bana sadece 'The Float' dediklerini söyledi."

Hâlâ bakıyordum. "Float?"

"Evet, lanet olsun, öyle dedi," diye homurdandı Trevor. "Üyeleri diğerlerinden üstün olduğu için mi? Bu konuda başka hiçbir şey bilmiyorum."

Başımı iki yana salladım. Dört Aile'nin elit sınıf ve onların suç girişimleri üzerinde artık bir mengenesi kalmadığından beri Şehri istila eden saçmalık buydu. "Ve bu... kulüp," diye devam ettim, "anneme sahip mi? Borcun için onu onlara teminat olarak mı verdin?"

"Ya bu olacaktı ya da kafama bir kurşun sıkacaklardı!" "Çok centilmence," diye mırıldandı Max.

"Gerçekten de öyle," dedim ve bıçağıma tekrar uzandım. "Belki de Trevor'ın erkekliğini almalıyız, böylece daha fazla savunmasız kadını borçlarını kendi ödemeye ikna edemez?"

"Ona zarar vermeyecekler!" diye bağırды, sandalyesini o kadar sert salladı ki yana doğru yuvarlanıp yere düştü. "Parayı almam gereken hafta boyunca zarar görmemiş olması gerekiyordu!"

Sandalyemden kaydım ve başının yanında yere diz çöktüm. "Ve yine de şehri terk ediyordun. Ödemeyi yapamadığında Lucie Romano'yu bu küçük gizemli erkekler kulübünün onun için hazırladığı kadere mi terk ediyordun?"

Bana ters ters baktı, şiş yüzünün sol tarafı haliya gömülmüştü. "Neden umursadığını bile bilmiyorum. Lucie seninle hiçbir şey yapmak istemedi. Senin lanet olası bir kaçık ve hasta olduğunu söyledi."

"Hmm, sanırım öyleyim," diye cevap verdim bıçağımla Trevor'ın bağlarını dikkatlice kesmeye başlarken. "Ama yine de-" diyerek ayak bileğindeki son fermuarı da bir çıkarıp attım. "-Görünüşe göre onun genel refahı üzerinde hala senden daha olumlu bir etkim var, dostum. İroni."

Buruşmuş bedenini devrilmiş sandalyeden tekmeleyerek kurtardım ve karaya vurmuş bir balina gibi ofisinin zeminine yayıldı. Polo gömleği terden sıırıslılam olmuştu ve kopan serçe parmağı ile ayağından yavaşça akan kan bej renkli halıda birikmeye başlamıştı.

"Kelebek," diye seslendim, Trevor'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine çöküp kollarını dizlerimle sabitledim. "Ben bitirirken gelip Trevor'ın alt uzuvlarının uslu durduğundan emin olur musun?"

Max masa sandalyesindeki tembel pozisyonundan sıyrıldı ve bir anda ayağa kalktı. Masanın etrafında dolandı, o güzel koyu renk gözlerinde aç bir bakış vardı ve Trevor'ın ayaklarının dibinde durdu.

Kelebeğimin ağır savaş botunu Trevor'ın kasıklarına hain bir sırtışla sokmasını omzumun üzerinden izlemek için boynumu çevirdim.

"Bu," dedi Max, Trevor'ın çığlıkları üzerine daha sert bir şekilde yere yıkılırken, "Frankie Fingers'ı yüzüne karşı aşağılamaya cüret ettiğin için. Sen lanet olası bir aptal ve dolandırıcısın ve sanırım bu dünyada fazla kalmayacaksın."

Kelebeğim çok centilmendi. "Oh, bunun bir anlamı var. Teşekkür ederim, tatlım."

Acı ve sayıklama içinde inleyen Trevor'a döndüm ve ona veda hediyeimin taslağını çizmeye başladım.

Çığlık attı, küfretti ve gözleri kafasının içine dönene kadar altımda debelendi ve bayıldıktan sonra işleri çabucak .

"İşte," dedim gururla, bitmiş ürünü görmek ve Kelebek'e engelsiz bir görüş sağlamak için ayağa kalkarak. "Umarım bu hem masum kadınları hem de gelecekte paralarını etmek isteyen insanları caydırır."

Max'in iri sıcaklığı arkamdan bastırdı ve çenesini omzuma dayarken o güçlü kollar belimi sardı. "Harika görünüyor Bay Fingers. Sizi çalışırken izlemeye bayılıyorum."

Trevor'ın alnına "dolandırıcı" kelimesi kazınmıştı. Ben de en iyi el yazısı harflerimi kullandım.

"Ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum," diye cevap verdim, kıcımlı onun bariz ereksiyonuna doğru bastırma isteğine boyun eğerek. "Benim sağlıklı Kelebeğim bazı aşağılık arzular mı barındırıyor?"

Nefesi enseme gezindi ve dudakları kulağıma değdi. "Benim sağlıklı olduğum fikrine nereden *kapıldın* bilmiyorum. Evet, bana doğruyu yanlış öğreten ebeveynlerim tarafından sevgi dolu bir evde yetiştirildim ama ben de insan öldürdüm Frankie. Seninle aynı Şehir için savaştım ve ellerimde tıpkı *gibi* kan var. Ve *bu hoşuma* gidiyor."

Dudakları kulağımanın hemen altındaki deriyle buluştu ve tıpkı dün gece kendimi onun yatağında bulduğumda yaptığım gibi içine gömüldüm. Yine de itiraz ettim. "Biz aynı değiliz, Kelebek. Ben sadece bir katil değilim. İnsanların içini açmayı severim. Korkuları beni eğlendiriyor. Kanları beni canlandırıyor. Gözlerinden çıkan ışık beni *büyülüyor*. Ben ruhu olmayan bir iblisim."

Beni döndürdü ve Trevor'ın üzerinde oturduğumuz garip pozisyondan kurtardı. Yüzümü kavrayıp gözlerimin içine baktı ve o güzel yüzünde o güne kadar gördüğüm en ciddi ifadeyi takındı. "Sen bu şehirdeki herkesin -sen de dâhil- *sandığı* kişi değilsin. Kız kardeşimin Spencer Tower'ın çatısından atlamasına izin verdiğin anda Frankie Fingers'ın söylendiği gibi acımasız bir psikopat katil olmadığını anladım. Evet, sen bir efsane ve mitsin. İçindeki karanlık, *ailen* için yaptığın değerli işlere de yansıyor."

"Kelebek-"

"Şşşt," dedi, yüzümü burnumuz birbirine değecek kadar kendine yaklaştırarak. "Sadece beni dinle. Sen bunların hepsisinin ama aynı zamanda özünde *iyisin*. Jojo'yu o kuleden göndermeyi seçtiniz çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordunuz. Çünkü Ailelerin bu Şehirde yok edilmesi gereken bir kanser olduğunu biliyordun."

ortadan kaldırıldı. Ve çünkü yeğenini önemsiyordun. 'Ölü' en iyi arkadaşını ona geri gönderdin, babasının katilini öldüren kurşunu kolaylaştırdın ve şimdi o dünyanın en mutlu orospu çocuğu. Bunu sen yaptın. Sen yaptın."

Göğsümde tehlikeli bir kaldırma kuvveti vardı. Eğer dikkatli olmazsam, beni bulutlara taşıyacak ve kaçınılmaz olarak yeryüzüne geri düşmeden önce Max Miller'ın ışıltısının tadını çıkararak günlerimi geçirecektim.

Ait olduğum yere, gölgelere dönmek için.

Ama ben bile, Frankie "Parmak" Ferrero, ancak bu kadar güçlüydüm. "Öp beni, Kelebek." diye fısıldadım.

Ve yaptı da.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAX

F Rankie'nin bana iki kez söylemesine gerek yoktu.
Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, yemyeşil ağzını nazikçe
-sevgiyle- keşfetmeye özen gösterdim, böylece dudaklarımdaki
gerçeği hissedebilsin diye
kelimeler.

Frankie iyi bir ruhtu ve gerçek sevgi ve şefkati hak ediyordu.

"Çok tatlısın Kelebek," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, sonra
hınzır diliyle dudaklarımı ayırdı. "Kulaklarıma bal damlatıyor. Seni
elimde tutabileceğimi düşündürüyor."

"Kapa çeneni," diye homurdandım, sonra da alt dudağını dişlerimle
ısırarak biraz acı vermesini umdum. Tısladı ve sert elleriyle kalçalarımı
kavradı, kasıklarımızı birbirine çarptı ve kot pantolonunun içinde
benimkiyle buluşan sert çelik boru bana başarılı olduğumu ve bundan
hoşlandığını söyledi. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve dudaklarına
karşı "Seninim" dedim.

Gırtlaktan gelen kıkırdamasından bana inanıp inanmadığı belli
değildi ama bunun tırmanması zor bir dağ olacağı konusunda defalarca
uyarılmıştım.

Hatta belki de ailesi öldürüldükten sonra kapımıza gelen on bir
yaşındaki travma geçirmiş kız çocuğunun sevgisini ve güvenini
kazanmak kadar zor.

O zaman da pes etmedim, şimdi de pes .

Ve şu anda Frankie beni hayatı buna bağılıymış gibi öpüyordu, bu
yüzden o zaman diyene kadar bunun tadını çıkaracaktım

ve bizi görevimize yönlendirdi.

Ağzının içine doğru inledim, dilim onunkini okşuyor, her tadı, her dokunuşu ve ondan alabildiğim her yumuşak iç çekişi veya memnun iniltiyi keşfediyor ve katalogluyordu. Ellerini sıkıca kıcıma doladı, aletini benimkine dayarken beni sıkıca kavradı. O boktan ofiste birkaç keyifli dakika boyunca kendimi ona kaptırdım, havaya sinen kan ve sidik kokusu beni daha da sertleştirdi çünkü bu Frankie Fingers'ın iş başında olmasının bir sonucuydu.

Frankie'nin elleri kıcımı bırakıp tişörtümün ön kısmının altından geçerek karın kaslarımın üzerinde sevgiyle kaymaya başladığı anda Trevor kıpırdandı.

Trevor bir gurgle-moan çıkarırken Frankie, "Ah, bu bizim işaretimiz, Kelebek," diye fısıldadı.

Sözlerini duymazdan geldim, çenesi boyunca ve solgun boynunun sütunundan aşağı doğru öperken saçlarını sıkıca kavradım.

Frankie mırıldandı, ses tonu aksini söylese de memnun olduğu belliydi. "Bıçağımı geri çıkarmam gerekiyor mu? Yoksa uslu durabilir misin?"

"Peki," dedim dramatik bir iç çekişle. Bir adım geri çekildim ve çok acı veren ereksiyonumu düzelttim, sonra elini benimkinin içine soktum. "Onunla ne yapmak istiyorsun?" Boştaki elimle yerde seğirmekte olan bedeni işaret ettim.

Frankie umursamaz bir omuz silkmeye, "Bırak onu," diye cevap verdi. "Chicago bileti onda kalabilir. Marcus'a telefonunu dinletip bu gizemli tarikatın iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını öğreneceğim."

"Harika." Trevor'ın üzerinden atladım ve ofisten çıkarken Frankie'yi de arkamdan sürükledim. "Açlıktan ölüyorum. Sana bir acai kasesi alayım, sonra kuleye dönüp bir sonraki hamlemizi planlarız, olur mu?"

Frankie gelirken bana şüpheyile baktı.

"Dorada Otel'in köşesindeki yerden mi?" Ona kendini beğenmiş bir sırıtış attım. "En sevdiğin yer olduğunu biliyorum."

Mari geçen sefer bir şeyler içmeye gittiğimizde bu küçük bilgiyi ağzından kaçırmıştı.

Öfkelendi ama küçük bir memnuniyet gülümsemesini de bastıramadı. "Pekâlâ. Hafif işkence seansları tatlı bir şeyler arzulamama neden oluyor."

Binanın ön kapısından geçtik ve öğleden sonra güneşine çıktık. yürürken eğildim ve kulağına . "Tatlı olarak sana *ekstra* tatlı bir şeyler vereceğim."

"Mmm, aşağı oğlum," diye mırıldandı, hâlâ gülümsüyordu. "Odaklanmaya devam et. Marcus bugün için ayrılmadan önce onu yakalamalıyız."

Bir kahkaha attım. "Çok heyecanlanacak."

Hiç heyecanlanmamıştı.

Şövalye Kulesi'nin siber komuta kapısından içeri adımını atar atmaz Frankie'nin fırlattığı bıçak klavyesinin yaklaşık iki santim önündeki ahşap masaya saplanınca "Kahretsın!" diye bağırdı.

"İyi akşamlar Marcus," dedi Frankie neşeyle, bilgisayar ekranlarının olmadığı loş odanın tek duvarı boyunca uzanan küçük kanepeye doğru Oturup bacak bacak üstüne attı, sonra geç saatte yediğimiz öğle yemeğinden kalma taze sıkılmış meyve suyundan uzun bir yudum aldı. "Projemizde herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi? Yoluma daha fazla meraklı adam çıkmasını beklemeli miyim?"

Frankie'nin yanındaki yerime otururken kıs kıs güldüm. Kolumu arkasındaki kanepenin attım ve bana yaramazlık yaptığımı ima eden bakışını görmezden geldim.

Marcus ikimize de ihtiyatla baktı. Silver da sandalyesinde dönerek üçümüzün arasına baktı, şaşkınlığı her halinden belliydi.

"Bugün üzerinde çalıştığın kayıt dışı proje Frankie için mi?" diye sordu Marcus'a. "Patron bunu onayladı mı?"

Ona kaşlarını çatı. "Bu kişisel bir iyilikti. Hiç kimse *temizleyin*."

Silver, Jojo onu Knight'a geçirmeden ve Marcus da dahil olmak üzere teknoloji departmanındaki herkesin sorumluluğunu ona vermeden önce Hargraves'in siber lideriydi. Marcus, bir savaşçı ve gri şapkalı bir hacker olarak Hargraves'i taciz ederken, Silver düğmeli ve her zaman profesyoneldi.

Bir hobi olarak aileler, Zach tarafından Yılan ukuru'ndan koparılmıştı.
Hâlâ nasıl doğrudan bir amiri olacağını öğreniyordu.

"Bu kişisel *iyilik* için şirket kaynaklarını kullanıyorsunuz," diye tersledi, düğmeli burnunu havaya dikerek. "Politikalarımız bunun onay gerektirdiğini belirtiyor. Ya benden ya da Büyük Dörtlü'den birinden."

Frankie'ye doğru eğildim ve kulağına "Büyük Dörtlü kim?" diye fısıldadım.

"Küçük Şövalye ve onun üç sevgilisi," diye cevap verdi nefesinin altından, Silver ve Marcus'un atışmalarını izlerken yüzünde eğlenceli bir gülümseme vardı. Marcus kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Frankie *lanet* Ferrero pratikte Büyük Dörtlü," diye karşılık verdi. "O sopayı kıcından çıkar Silver. Burası hala lanet kurallarını esneten bir organizasyon.

duyduğunda oyunu oynar."

"Benimle bu tonda konuşma Marcus."

"Yoksa ne olur, Silver? Beni ispiyonlayacak mısın?

Şaplak mı *atacaksın*?" Frankie'nin sırtışı genişledi.

"Sapıkça."

Kapının kilit açma sesi gösterimizi böldü. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Noah Hargraves odaya girdiğinde Silver duruşunu düzeltti.

Silver ona, "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok efendim," dedi. "Sadece şirket politikası hakkında bir tartışma yapıyorduk."

"Hı-hı," dedi Hargraves yavaşça, kapıya yaslanıp odayı gözden geçirirken. Sarı saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi ve üzerinde kaslı kalçalarına oturan Knight markalı gri bir eşofman altı ile bronz tenini ortaya çıkardığını bildiğini bildiğim beyaz V yakalı bir tişört *vardı*. Koyu renk çerçevelerini takmıştı, derin mavi bakışları üçümüzün arasında büyük bir şüpheyile zıplıyordu ve yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Kız kardeşimi becerdikten sonra buraya gelmesen iyi olur Noel," diye homurdandım.

En çekici gülümsemesiyle beni şaşırttı. "Yakın zamanda hayallerimin kadınıyla sevişip sevişmediğim seni ilgilendirmez Miller."

"Ugh," dedim oflayarak, Frankie yanımda kıkırdarken minderlere ve Frankie'nin yanına daha da gömüldüm.

Hargraves, Frankie'yle benim birbirimize olan yakınlığımıza bakarak gözlerini kıstı ve işle ilgili yüz ifadesini tekrar takındı. "Tekrar soruyorum, teknik müdürüm, Zach'in siber lideri, Frankie Fingers ve Jolie'nin kardeşi cumartesi günü saat beş buçukta komuta merkezimde ne arıyor?"

"Efendim-" diye başladı Silver.

"Ona sorun," dedi Marcus aynı anda ve bize doğru eliyle işaret ederek.

Frankie bir elini kaldırdı ve oda sessizliğe gömüldü.

"Annem kayıp," dedi ürkütücü bir sakinlikle. "Marcus'tan, Kelebek'le kısa süre önce çok sert bir konuşma yaptığımız yarım yamalak yeni sevgilisini bulmama yardım etmesini istedim."

Noah kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Neden öyle söylemedin? Zach ve Jojo'nun ihtiyacın olan her konuda sana yardım edeceklerini biliyorsun."

"Bu benim ilgilenmem gereken bir konu," diye cevap verdi Frankie. "Knight'ı ilgilendirmiyor ve Marcus'un sağduyusuna güveniyordum-" Marcus, Frankie'nin ona attığı bakış karşısında yüzünü buruşturdu. "-ama yardımcı olmak gibi yanlış bir düşünceyle Kelebek'i bana göndereceğini düşündü."

Hargraves bana sıırıttıktan sonra Frankie'ye baktı ve sordu: "Demek Max'e 'Kelebek' diyorsun? O iri yarı, kafes dövüşçüsü, kana susamış bok kafaya bir evcil hayvan ismi verdin ve bu isim *Kelebek* mi?"

Ben ona kaşlarımı çatarken, Frankie soru karıştırmış gibi kaşlarını çatı. "Elbette. Nadir bulunur ve güzeldir."

Sözleri içime işleyip DNA'mı değiştirirken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Noah kısa bir ikimize baktı, sonra çenesini toparlayıp başını salladı. "Peki. Tamam, peki... bu erkek arkadaştan geriye kalanlar için bir temizliğe ihtiyacın var mı? Annene zarar verdi mi?"

Frankie'nin cevap gülümsemesi daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. "Bir bakıma öyle."

Ekibe günün olaylarını ve Trevor'dan "The Float" ile ilgili aldığımız yetersiz ayrıntıları anlatmaya devam etti.

İşini bitirdiğinde Noah, Silver ve Marcus'a kendi bilgisayar koltuğunda katılmış ve onların yanında yazmaya başlamıştı.

Marcus birkaç dakika sonra, "Dostum, bu aptal elitist tarikat hakkında elimde hiçbir şey yok," dedi. "Bartlett'in banka hesabında, muhtemelen ona verdikleri krediler olan birkaç büyük mevduat görünüyörancak nakit oldukları için izlerini süremiyorum."

Silver şimdi aşırı odaklanmış iş modundaydı. "Mitchell Zarinsky'nin banka hesap bilgilerini aldım ve paravan bir şirketten bu organizasyona kadar uzanabilecek bazı şüpheli mevduatlar var - belki de bahsettiğiniz piramit şeması 'telif ücretleri' olabilir. Gerçek bir işi olduğunu sanmıyorum - Zarinsky Petrol ve Gaz'ın varisi ve görünüşe göre kötü şöhretli bir beceriksiz. Araştırmaya devam edeceğim."

Noah önündeki karanlık bir web sohbet odasına benzeyen büyük ekrana bakarken ona, "Yapabilirsen e-postalarına ve telefonuna da gir," dedi. "Sanırım The Float'taki dedikodu değirmenini buldum. Bu bir sürü spekülasyona benziyor ve gerçek bir üyeden gelen hiçbir şey yok - sadece olmak isteyen bir grup aptal."

Marcus hemen aynı sohbet odasına girmenin yolunu buldu. "Burada 'The Compound' hakkında bir sürü muhabbet dönüyor - bir kez üye olup satın aldıktan sonra erişim hakkı kazanıyorsun. Katil partiler, yüksek bahisli kumar, striptizciler ve...." Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Euphoria Club'ın en iyileriyle yarışacak fahişelere erişim."

Frankie alay etti. "Pek olası değil. Ve kendilerine 'seks işçisi' denmesini tercih ediyorlar."

Onun yönünde parıldadım. O ve Zach'in Kulüp'teki eskortlara bu kadar iyi bakması takdire şayandı, ama yine de en sevdikleri müşterilerden biri olduğunu hatırlatmaktan hoşlanmadım.

Fark etti. "Surat asma, Kelebek," dedi patronluk taslayan bir gülümsemeyle. "Sen hâlâ şehirdeki en güzel çocuksun."

Çenesini kavradım ve dudaklarımı pis, sahiplenici bir öpücükle dudaklarına yapıştırdım - lanet olsun ki bir izleyicimiz vardı. Alaycı bir kıkırdamayla alt dudağımı ağzına aldı, ben de beş saniye boyunca bunun keyfini çıkardım. "Bunu sakın unutma," diye yüzüne karşı hırladım.

"Her neyse," diye neredeyse bağıırıyordu Noah, Marcus ve Silver'in ikimize aval aval bakmalarını engelleyerek ekranlarına geri döndüler. "Sanırım şu anda odak noktamız sohbetle defalarca bahsedildiğini gördüğümüz bu Yerleşkenin yerini tespit etmek. Frankie'nin annesinin orada tutuluyor olması muhtemel."

"Bu ahmakların hiçbirinin gerçek bir fikri yok," diye mırıldandı Marcus, tekrar kaydırarak. "Liderin adını bile bilmiyorlar - ona sadece 'Kaptan' diyorlar. Zarinsky muhtemelen en iyi seçeneğimiz, çünkü görünüşe göre gerçek bir üye."

Frankie'ye baktım. "Hadi gidip onu yakalayalım."

"Ne yazık ki," diye araya girdi Silver, "şu anda Bali'de ve dönüş biletini almasına daha on gün var - Bartlett'e parayı ödeyip Bayan Romano'yu geri alması için verdikleri bir haftalık süreden sonra. Ama telefonuna ve e-postasına ulaşabiliyorum."

Noah ayağa kalktı ve gitmek için hazırlandı. "Teşekkürler Silver. Sen ve Marcus buna devam edin ve Knight'tan özel sözleşme işleri için her zamanki ücretinizi alın."

Frankie kaskatı kesildi. "Buna gerek yok, Hargraves. Bu bir Şövalye sorunu *değildir*."

Noah'nın Frankie'nin alçak ve tehlikeli ses tonundan duyduğu açık tedirginlik beni çok eğlendirdi ama toparlandı. "Saygısızlık etmek istemem ama Frankie, senden çok Jojo'dan korkuyorum ve bunu tek başına yapmaya çalışmana izin verirsem hiç memnun olmayacaktır. Ne de olsa sen ailedensin." Bana dolu dolu bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre yakında birden fazla şekilde öyle olacak."

Frankie yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı.

Ben . "Bunun için teşekkürler, Niles. sonrasını biz hallederiz. Yukarı çıktığında Jojo'ya selamımı söyle."

Cevap sırtışı şeytaniydi. "İyi denemeydi. Siz ikiniz" -Frankie ve beni işaret etti- "benimle geliyorsunuz. Patronla bir toplantıya çağıldınız."

Kahretsin.

DOKUZUNCU BÖLÜM

FRANKIE

I Görünüşe göre Küçük Şövalye'nin niyeti işti. Hargraves bizi erkek arkadaşlarıyla paylaştığı çatı katındaki eve götürüp kendimizi tanıtmak yerine, köşedeki geniş ofisine götürdü.

Şık masasının arkasındaki koltuğuna yaslanmıştı, giyinikti.

Üzerinde rahat bir tayt ve Dominic'in spor salonundan alınmış bir atlet vardı. Ofise girdiğimizde ruhani bakışları Max ve benim üzerimdeydi, ifadesinde bolca soru vardı.

Yeğenim her zamanki dar tişörtü ve koyu renk kot pantolonuyla Jolie'nin masasının üzerine oturmuş, Max'e sırtarak bacaklarını tembelce sallıyordu. Karşılığında Butterfly'ın orta parmağını aldı ve bana endişe kokan bir bakış atmadan önce bunu görmezden geldi. Spencer, Jolie'nin masasının arkasındaki tavandan tabana pencerelere yaslanmış, kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve Cumartesi akşamının bölünmesinden pek de memnun görünmüyordu, Hargraves ise masaya bakan sandalyelerden birinde rahatına bakıyordu.

Ofisinin küçük oturma alanının en önemli parçası olan büyük kanepeye doğru ilerlerken Küçük Şövalye'ye bir gülümseme ve gösterişli bir selam verdim. Bana kaşlarını çattı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ve bu küçük toplantının her şeyden önce dördünün meraklı olabilmesi için düzenlendiğini anladım.

Max beni kanepeye kadar takip etti, ama her zamanki yerini almadan önce durakladı ve tam benim kişisel alanıma girdi.

"I...." Minderlere bakarken burnunu kırıştırdı. "Burası düzenli olarak temizleniyor mu?"

Zach'in yüzü ukala bir sırıtışa bürünürken kıs kıs güldüm ve yeğenimin ve erkek arkadaşlarının bu kanepeyi düzenli olarak kadınlarını memnun etmek için kullandıklarından hiç şüphem yoktu.

Bu beni rahatsız etmedi, her türlü vücut sıvısına karşı sağlıklı bir tolerans geliştirmiştim.

Jolie sadece gözlerini devirdi. "Evet, seni beyinsiz pislik. Ama başka bir koltuk bulmakta özgürsün. Belki *erkeğini* kucağına oturmana izin vermesi için ikna edebilirsin."

"Bu hiç profesyonelce olmazdı, Küçük Şövalye."

"Peki." Max yanımdaki minderin üzerine çöktü ve iri elini sahiplenici bir canavar gibi kalçamın iç kısmına dolamaya başladı.

Yeğenimin karanlık bakışları Kelebek'in eline odaklandı. "Yani... bu oluyor mu?"

"Ne oluyor, Zachary?" Masumca sordum.

Max'in kalçamı kavrayışı oldukça sıkılaştı, öyle ki küçük bir acı hissi sikimi kıpırdattı. "Oluyor," dedi, çok rahat bir şekilde, sanki beni cezalandırıcı kavrayışıyla bana ve sadece bana bir açıklama yapmak için tutmuyormuş gibi. "Bay Parmaklar eninde sonunda gemiye binecek."

Zach kıkırdadı. "Görünüşe göre ölmek istiyorsun dostum. Frankie'yi böyle zorlama."

"Sen kendi işine bak Ferrero," diye tersledi Max ölümcül bir gülümsemeye, gözleri dans ediyordu. "Bu lanet gezegendeki hiç kimse Frankie'yi gitmek istemediği bir yere itemez."

Onun beni ateşli ama gereksiz savunması karşısında keyifle iç çekmeme engel olamadım. "Çok cesurca, Kelebek."

Spencer homurdandı. "Siktir, doğru o zaman."

"Size söylemiştim çocuklar," diye ekledi Hargraves, sandalyesinde çaresizce omuz silkerek. "Aylar süren o garip saçmalıklardan sonra, bir günü birlikte geçirdiler ve aniden şirin evcil hayvan isimleri bölgesine girdiler. Ne haltlar döndüğünü anlamıyorum."

Max alay etti. "Ne yani, çıkmak için annemden, babamdan, babamdan ve babamdan izin mi almamız gerekiyor? Hepiniz defolun."

"Oh, amcamla mı *çıkıyorsun*?" Zach karşılık verdi. "Bugün ikinizin yaptığı şeye böyle mi diyorsun? Randevu mu?"

Hargraves, "Dürüst olmak gerekirse, Frankie'yi işin içinde kan ya da işkence olmadan bir randevuda hayal etmek benim için zor olurdu," ve sonra benim eğlenen sırtışıma karşısında burnunu kırıştırdı.

Küçük Şövalye tüm bunlar olurken sessizliğini korumuş, ikimizi de incelemişti ve ürkütücü sakinliği *beni* bile onun bakışları altında biraz rahatsız etmişti. Butterfly'ın kız kardeşinin incelemesini daha da şiddetli hissettiğinden şüpheleniyordum.

Bakışları benimkilerle buluştu ve yumuşadı. "Frankie," dedi ve Zach'in Max'e yönelteceği lafı kesip attı. "Annene olanları duyduğuma üzüldüm."

"Değilim," diye mırıldandı Zach.

Ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Zach."

"Ne? Değilim. Berbat bir kadın ve Frankie için berbat bir anne. Berbat erkek zevki yüzünden içine düştüğü bu lanet karmaşadan onu kurtarmak için harcadığı zamanı ve enerjiyi hak etmiyor."

Jolie tekrar bana bakarak, "Her ne olursa olsun," dedi. "Yardım etmek için buradayız. Noah bizi bilgilendirdi, ama sana yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını doğrudan sormak istedim, sana kardeşimi göndermek dışında-" Max', onunla daha sonra söyleyen sivri bir bakış fırlattı. "-görünen o ki, isterseniz de istemeseniz de bu işi sizinle birlikte yürütecek."

Gülümsedim. Jolie Knight tarafından çalıştırılmak çok hoşuma gidiyordu. Bir zamanlar yeğenim ve onun en iyi arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde oynamasını izlediğim için meraklı sevgi beslediğim küçük bir kızdı ve şimdi krallığını ve sevdiklerini savunmak için kendi ellerini kullanmasını izlerken büyük saygı duyduğum sert, ilkeli bir kadın haline geldi.

Bu, merhum kız kardeşimin bu Şehrin en yüksek tahtına oturduğunda yapmaya tenezzül etmediği bir şeydi.

Küçük Şövalye'ye karşı hissettiklerim, benim gibi birini çağıran şiddet ve intikam arzusu da dahil olmak üzere aynı değerlerin çoğunu paylaşan erkek kardeşine karşı garip bir şekilde ezici bir sevgi duymaktan neden kurtulamadığımı açıklıyor olabilir.

Yine de bu konuda patronumun ya da başka birinin yardımına ihtiyacım yoktu ve bunu kibarca söyledim.

"Teklifiniz için minnettarım, Küçük Şövalye," diye cevap verdim. "Ve tam olarak davet edilmemiş olmasına rağmen kardeşinizin bugün sağladığı hoş arkadaşlığı takdir ediyorum." Kelebek umursamaz bir tavırla güldü. Muhtemelen elini henüz kalçamdan çekmediğim ve çekmek istemediğim içindi. "Ama," diye devam ettim, "ben hallettim - yine de mümkünse Marcus'u ödünç almaya devam etmek isterim."

Jolie yardım teklifini reddetmemi bekliyormuş gibi başını salladı. "Bu meseleyi kendi kişisel sorunun olarak gördüğünü biliyorum Frankie, ama benim şehrimde yağmacı krediler veren ve gerçek insanları teminat olarak alan garip bir gizli erkek kulübünün varlığının Knight'ın ilgilenmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Belki de," diye cevap verdim. "Kız kardeşim artık aramızda olmadığına göre bu tür saçmalıklar artmaya başladı. Bu Şehirde Ferrero'ya vergi vermeden gizli bir parti sarayı işletilmez."

Jolie Zach'e baktı, o da omuz silkti. "Artık polislik umurumda değil ama bizi kızdırırlarsa buna bir son veririz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, düşünceliydi. Spencer takıntılı bakışlarını onun yüzünden ayırıp geri kalanımıza baktı. "Bütün bunlar, Zarinsky gibi bir grup uç ikinci kademe puştun ve tembel pisliğin, başkalarını üye yapmaktan başka bir şey yapmadıkları için büyük paralar vaat bir kulübe girmeye çalışmasına benziyor. Bu sadece büyük bir sır olduğu için 'elit' hissettiren devasa bir çember."

"Gerçekten de öyle," dedim. "Etrafta dolaşıp kurallarına uymayan insanları döven haydutları var, böylece ciddi ve sert oldukları konusunda itibar kazanıyorlar. Ferrero'nun lağım çukurunda bu yaygın bir prosedürdü."

"Yeğenim de aynı fikirdeydi. "Ama aptalca bir hareket. Lucie Romano'nun oğlunun kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok herhalde. Bu lider her kimse, bu şehri kimin yönettiğine dair hiçbir fikri yok. Kendine ne diyordu, Noah?"

Hargraves telefonunda bir şeyler yazarken, "Kaptan," diye cevap verdi.

Zach homurdandı. "Bize küçük bir penisin söylemeden küçük bir penisin olduğunu söyle."

Kıkırdadım. Anneme ya da iradesi dışında elinde tuttuğu başka bir kadına zarar verseydi kaybedeceği küçük bir penis.

"Görüyorsun ya Frankie," dedi Jolie, "bu aslında bir Knight meselesi. Seni ve Max'i -evet, o aslında Knight'ın kayıtlarında yaz için stajyer olarak yer alıyor, ister inan ister inanma-," diye ekledi şüpheli bakışıma karşılık olarak, "bu soruşturma için resmen görevlendiriyorum. Yani şimdi ikiniz de bunun için para alacaksınız ve bu arada Kara ve Julie'nin diğer Knight görevlerinizi yerine getirmesini sağlayacağım."

Max, biz bu işi halledene kadar onu resmi bir sıfatla bana bağlayan kız kardeşine gülümsedi. İçimi çektim, biraz hayal kırıklığına uğradığımı hissettim, ama hayal kırıklığımın aslında bu fikirden hiç de nefret etmediğim gerçeğinden kaynaklandığını hemen fark ettim.

Artık Kelebek beni bırakamazdı, en azından şimdilik.

"Peki," dedim dramatik bir iniltiyle. "Patron sensin, Küçük Şövalye. Senin için bu örgütü dağıtacağım, bu *Kaptan*'ı gizli yerinden alacağım ve çalışma odamın zemininde kanını akıtacağım."

Omuz silkti. "Eğer istersen. Sana karşı geldi, bu da bana karşı geldiği anlamına geliyor. Bunu biliyorsun, değil mi Frankie?"

"O nedir, Küçük Şövalye?"

"Ailemin bir parçası olduğunu. Lütfen bunu unutma."

Ona sadece bakabildim, tıpkı Hargraves benzer bir şey söylediğinde ona baktığım gibi. Max bacağımı sıktı ve hepimizin telefonunun aynı anda bir bildirimle çalmasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

"Bingo," diye haykırdı Max bacağımı bir kez daha coşkuyla sıkarak.

Silver raporunu göndermişti. Kelebeğimi bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu çok merak ederek göz gezdirdim. Silver, Bay Zarinsky'nin telefonunu çabucak ele geçirmişti ve raporunda Marcus'la birlikte Zarinsky'nin telefonlarını ve e-postalarını karıştırırken Float üyeleri için bir "işe alım sosyal etkinliği" davetiyesi geldiğini yazıyordu. Davet yarın akşam şehrin nehir kıyısındaki beş yıldızlı otellerinden birinin özel salonunda yapılacaktı.

"Ah, giriş yolumuz," dedim gülümseyerek. Jolie'ye baktım. "Özel bir sohbet için seçtiğim bir üyeyi alabilir miyim, yoksa daha incelikli bir yaklaşım mı tercih edersiniz?"

Kıkırdadı. "İnsanlara bıçak saplamaya başlamadan önce neden birkaç potansiyel acemiye toplantıya gönderip bir yoklamıyoruz?"

Max elini kaldırdı. "Yakın zamanda büyük bir vakıf fonuna sahip olan Güney Yakası'ndan bir çocuğum. Genç, aptal ve para konusunda yeniyim - onlar için mükemmel bir hedefim."

Zach başını salladı. "Bu iyi bir nokta. Dördümüzden hiçbiri böyle bir şeyde ölüme yakalanmazdı, ama Max çok tanınan biri değil. Knight'ta resmi bir rolü yok ve liseden yeni mezun oldu. Bunu yutacaklardır."

"Bensiz gitmiyor," dedim, korkusuz liderlerimize meydan okuyan bir kaş kaldırarak.

Jolie Zach'e dönmeden önce bir süre beni inceledi. "Frankie'nin yüzü şehirdeki sıradan zengin pislikler arasında ne kadar tanınabilir?"

"Pek değil. Frankie'yle yüz yüze görüşmek için belli bir yaşam tarzına kapılmış olmanız gerekir ve o zaman da buradan çıkma şansınız yarı yarıya olur."

"Kes şunu, kızarıyorum," diye mırıldandım.

Kelebek heyecanla zıplayarak ayağa kalktı, sonra elimden tutup beni de ayağa kaldırdı. "Frankie benim korumam olabilir. Siz zengin piçler korumasız bir yere gitmezsiniz, değil mi?"

Küçük Şövalye bir el salladı. "Tamam, ama ikiniz de *düzenli olarak* bizi kontrol edeceksiniz." Sonra kardeşine bir *bakış fırlattı*. "Max bir kelime."

Elini kurabiye kavanozuna sokmuş yaramaz bir çocuk gibi ona doğru önce o büyük köpek yavrusu gözleriyle bana baktı.

Zach Jolie'nin masasının üstündeki koltuğundan atladı ve bana doğru ilerledi. Önümde durdu ve neşeyle omzuma bir tokat attı. "Mazel tov, dostum."

"Ne demek istediğinizi anlamadığımdan oldukça eminim."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi bilmiş bir sırıtışla. "Sadece... bırak olsun, dostum. Max iğrenç bir bok kafalı, ama aynı zamanda gerçekten iyi bir adam ve her ne sebeple olursa olsun, senin için yanıp tutuşuyor ve senden zerre kadar korkmuyor."

Sebebini biliyordum. Kelebeğimin içinde bir karanlık vardı ve bu karanlık günahkâr ve lezzetliydi.

"Bunu dikkate alacağım," dedim yeğenime arsız bir gülümsemeyle. "Hepsi bu kadar mı? Aşk hayatım için başka yorumunuz ya da tavsiyeniz var mı?" "Sadece şu gerçeği kabullenmen gerekiyor.

bir aşk hayatı yaşamayı hak ediyorsun, dostum."

"Bana psikanaliz mi yapıyorsun, yeğenim?" "Bazı *duygulardan* mı kaçırıyorsun, amca?"

Ofisin girişinden gelen bir gürültü bizi küçük aile kavgamızdan uzaklaştırdı. Ağır cam kapı açılmıştı ve Spencer ile Hargraves tabancalarını bir anda davetsiz misafirin üzerine doğrultmuşlardı.

"Oh, bir parti!" dedi yeni gelen parlak bir gülümsemeyle, kafasına doğrultulan silahlardan tamamen etkilenmemişti. "Bayan Jolie, bu gece burada olduğunuzu bilmiyordum. Pazartesi günü işe döndüğünüzde ortamı canlandırmak için taze çiçekler getirmişt看."

Spencer ve Hargraves silahlarını indirdiler ve Jolie sırtıttı. "Kai. Bunu yapmana gerek yoktu. Bu gece çalışmıyor musun?"

Ona göz kırptı. "Bu akşam için tek müşterimle randevum vardı bile." Elindeki mor çiçeklerden oluşan devasa vazoyu masanın üzerine bıraktı, sonra gri gözlü bakışları Zach ve benim üzerime dikildi. "Oh, benim çocuklar burada!"

"Kai," diye mırıldandım. Kulüp'teki en popüler erkek eskortlardan biri olmasının bir nedeni vardı. Mükemmel elmacık kemikleri, sıcak ve davetkâr gülümsemesi, gümüşü saçları ustaca yüzüne dökülüyordu. Şu anda, zayıf, yontulmuş gövdesinin her çizgisi şeffaf görünüyordu. Geçmişte ondan kesinlikle hoşlanmıştım ama düşüncelerimi işgal etmedi ya da varlığıyla beni Şehrin öbür ucundaki yatağına çekmedi.

Ve bir Cumartesi gecesi Küçük Şövalye'nin ofisine vals yaparak girmesi en hafif tabiriyle beklenmedik bir şeydi.

Kaşlarımı çattım ve "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Frankie, beni gördüğüne sevinmedin mi? Çok uzun zaman oldu."

Omuz silkip "Meşguldüm tatlım," dediğimde Butterfly'ın kaşlarını çatarak yüzüme baktığını hissedebiliyordum.

Jolie taze çiçeklerine hayranlıkla baktığı yerden, "Kai benim yeni özel kalem müdürüm," diye duyurdu. "Artık Kulüp'te sadece gözdeleri için çalışıyor."

"Buna sen de dahilsin, Frankie bebeğim," dedi Kai, gümüşü kaşlarını bana doğru sallayarak.

Zach yanımda öksürdü, belli ki kahkahasını bastırıyordu. "Kai bir kurumsal dünyada şansını denemek istedi, ben de onu buraya yerleştirdim."

Başımı salladım. "Tabii ki yaptın."

Kulüp kız kardeşimin gururu ve ve yeğenim onun ölümünden sonra burayı devraldı, sümüklüleri kovdu ve çalışanlarını mutlu etmek için elinden geleni yaptı - görünüşe göre istendiğinde onlara Knight'ta rahat ofis işleri vermek de buna dahildi.

Kai ellerini çırpı ve dikkatini tekrar Küçük Şövalye'ye çevirdi. "Bu küçük toplantıya zorla girdiğim için özür dilerim- *merhaba*, kimsiniz?"

Yaramaz gri gözleri, Küçük Şövalye'nin masasının kenarında Zach'in yerini almış olan Kelebeğimin üzerine dikilmişti. Max, Kai'nin onu baştan aşağı süzmesine izin verdi, Kai'nin onu müstehcen bir şekilde incelemesinden zevk alıyormuş gibi yüzünde ukala bir gülümseme belirdi.

Bu hiç olmazdı.

"O benim kardeşim ve kaçırıldı, Kai, üzgünüm," diye aceleyle cevap verdi Küçük Şövalye, tehlikeyi sezdiği için gözleri korkuyla açılmıştı.

"Frankie," diye uyardı Zach nefesinin altından.

Bir anda Kelebek'in önündeydim ve Kai'nin onu görmesini engelliyordum. "Bu senin için değil canım. Gözlerini kapat ve mesafenı koru."

Bir an için bana bakakaldı, sonra sinsi gülümsemesi geri döndü. "Ohh, tamam, Frankie bebeğim. *Tamam*. Vay canına." Omzumun üzerinden Max'i tekrar kontrol etmek için parmak uçlarına kalktı ve birden bıçağımın ucu boğazına dayandı. "Tamam, anladım!" diye ciyaktadı, bir adım geri çekildi, sonra kendini yelpazeledi. "Whew, siz ikiniz eğer üçüncü bir kişi ararsanız bana haber verin. Çok hızlı bir şekilde haraç olarak gönüllü olacağım."

Bu fikirden hoşlanmadığımı fark ettim ve Max'in karşılık veren derin kıkırdaması güven verici değildi. Bıçağımla kapıyı işaret ettim.

"Dışarı, Kai."

Küçük bir selam verdi ve elini salladı. "Evet, evet, gidiyorum. Pazartesi görüşürüz, Bayan Jolie!"

Kapı arkasından kapandığında, Max beni kot pantolonumdan bacaklarının arasına çekti, kollarını bana sararken sırtım geniş göğsüne çarptı. "Az önce bana sahip mi çıktınız Bay Parmak? Bayıldım buna."

Küçük Şövalye, "Siz ikiniz, bir oda bulun," diye homurdandı.

Max gözlerini devirdi. "Camdan evine taş atarken tencere dibin kara mı diyor?"

Ben kıkırdadım ama Küçük Şövalye kardeşinin yanağına bakarak gözlerini devirdi. "Her neyse. Eve mi gidiyorsun yoksa bu gece burada mı kalacaksın?"

"İşte," diye cevap verdi, sıcak nefesi kulağıma çarptı ve beni biraz ürpertti.

"Misafir süitimizde ya da...." Üç erkek arkadaşı odada başka bir yere bakmakla meşgulmüş gibi davranırken ikimize de sert bir bakış attı.

"Ya da," dedi Max basitçe, sıcak dudaklarını kulağımın altındaki hassas noktaya bastırarak.

"Küstahça, Kelebek," dedim göğsünde daha da erirken bile. Bu gece benimle, kız kardeşinin eski varislerle birlikte yaşadığı çatı katının birkaç kat altındaki dairemde kalmak istiyordu.

O gün yaşananlar bende onu reddedecek enerji bırakmamıştı ve Kai'nin teklifleri onu benim olarak işaretleme ihtiyacını ateşlemişti.

Jolie içini çekti. "Tamam o zaman. Frankie, yaramazlık yaparsa onu yukarı gönder."

"Jojo."

"Bunu yapacağım, Küçük Şövalye." "Peki Frankie?"

"Evet?"

"Anneni geri alacağız. Bir anne olarak berbat olabilir ama yine de senin annen. Anlıyorum."

I iç çekti, hissetmek hiçbir şey ama a hoş
duyu . sakın Kelebek'in kollarında. "Teşekkür ,
Küçük Şövalye."

"Pekâlâ, parti sona erdi," diye duyurdu Zach, sevgilisinin yanına koşup onu kollarının arasına alarak. "Siz ikiniz, o kanepeyi neden sevdiğimizi görmek istemiyorsanız defolun gidin."

Jolie kız gibi bir çığlık atınca Hargraves ve Spencer'ın neşesi yerine geldi.

Max inledi. "Oh, *hadi* ama çocuklar."

Kapıdan aceleyle çıkarken onu arkamdan sürükleme sırası bendeydi.

ONUNCU BÖLÜM

MAX

"S Frankie arkamızdan kapıyı kapatıp kilidi tıklarken, "Burası senin inin, ha?" dedim.

Sonunda kız kardeşim ve onun tarafından sorgulanmaktan kurtulmuştuk.

sık kafalı erkek arkadaşlar. Neyse ki Jojo, Frankie'nin tehlikeli işine karıştığım için üzerimdeki şeritleri yırtmaktan kaçınmıştı; bunun yerine dikkatli olmam için yalvardı - özellikle de kalbime karşı. Ona sarıldım ve bu iş bittiğinde her şeyi anlatacağıma söz verdim, o da tatmin olmuş görünüyordu.

Sonra Frankie beni hiç telaşlandırmadan doğruca asansöre ve onun evine götürdü.

Karanlık dairenin etrafına bir göz attım; Knight Tower'ın 58. katındaki geniş köşe süiti, Jojo'nun İnfazcıları ve güvenlik personeli için rezidans salonuna dönüştürülmüştü. Şık ve modern, koyu gri duvarlar, uzak duvardaki tavandan tabana pencerelerden görünen akşam gökyüzüne kusursuz bir şekilde karışıyordu. Büyük siyah deri bir kanep, seksen inçlik düz ekran bir karşı karşıyaydı ve oturma odasının ötesinde, kullanılmamış gibi görünen büyük, bozulmamış bir mutfak vardı.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Frankie. "Ben akşam yemeği sipariş ederken sen de bir duş alsana." Elini yatak odasının açık kapısına doğru salladı, sonra da elinde telefon, kanepesine uzandı.

Ona surat astım. "Bana katılmayacak mısın?"

Sinsi bir gülümseme dudaklarını süsledi. "Sadece temizlen, Kelebek. Üzerinde hâlâ Trevor'dan bazı parçalar var."

"Ah, demek öyle." Kan lekeli gömleğime baktım. "Peki, sadece birkaç dakika sürecek."

Ben de zaten odasını karıştırmak istiyordum.

Frankie'nin yatak odası da yaşam alanı kadar temiz ve seyrekti, bu da burada ne kadar zaman geçirdiğini merak etmeme neden oldu. Düz siyah yatak örtüsü pürüzsüzdü ve büyük boy yatağının etrafına düzgünce sıkıştırılmıştı ve komodininde sadece küçük bir lamba ve bir telefon şarj cihazı vardı. Duvar da birkaç tuhaf doksanlar grubu poster ve hiç çalınmamış gibi duran bir gitar asılı duruyordu.

Şifonyerinin üzerinde Zach ve onun ilk gençlik yıllarına ait tek bir fotoğraf vardı; sıska Frankie somurtkan bir ifadeyle bakıyor, iri yarı Zach ise amcasına poz verdirerek onu kızdırmaktan zevk alıyormuş gibi sırıtıyordu.

Geniş en-suite banyo baştan aşağı gri mermerle kaplıydı, ara sıra siyah vurgu karoları havalı ve erkeksi bir alan yaratıyordu. Çizmelerimi hızla çıkarıp kapının yanına bıraktım, ardından hemen yağmur duşunun altına girebilmek için kıyafetlerimin geri kalanını . Uzun saçlarımı düğümlerinden kurtardım ve parmaklarımla taradım, ardından tüm vücudumu Frankie'nin kiraz kokulu vücut losyonu ile yıkadım.

On dakikalık güzel bir buhardan sonra duştan çıktım ve yakındaki rafta bulduğum kabarık siyah bir havluya kurulandım. Nemli saçlarımı yeniden düğümlerim ve havluyu belime sardım, sonra ödünc kıyafet aramak için Frankie'nin yatak odasına doğru yürüdüm.

Onu kapı aralığında uzanırken buldum, kaslı kollarını kavuşturmuş ve karamel gözleri yoğun bir şekilde odaklanmış, sabun kokan banyosundan çıkışımı izliyordu.

"Ah, Kelebek," diye mırıldandı. "Bu vücut hâlâ hatırladığım kadar muhteşem."

Ona en baştan çıkarıcı gülümsememi verdim. "Giyinmeme yardım etmek ister misiniz, Bay Parmak?"

Kıkırdadı. "Sen büyük bir çocuksun. Ben bu günü cildimden arındırırken eminim bunu kendi başına halledebilirsin." Şifonyerini işaret etti. "İstediğin her şeyi alabilirsin."

Sonra banyoya girip kayboldu.

Bir süre sonra üzerinde sadece ipeksi siyah bir bornozla çıktı, dağınık ve nemli saçlarını havluyla silerken yalınayak halının üzerinde yürüyordu. Odanın köşesindeki pelüş deri koltuğa uzanmış gitarını tıngırdatırken, Nirvana atleti ve lacivert eşofman altıyla oturduğum yerde merakla beni süzdü.

"Kelebek," dedi yatağının ucuna otururken, "diğer birçok yeteneğinin yanı sıra bir şekilde müzisyen de olabilirsin."

Birkaç tembel akor daha çaldım, sonra sordum, "Çalıyor musunuz, Mr.

Parmaklar mı?"

Güldü. "Kesinlikle hayır. Yeğenimin 'burada bir insan yaşıyormuş gibi görünsün' diye tuttuğu dekoratör bunu duvarıma astı."

"Mmm, aslında gitarda biraz kötüyümdür ama şarkı söylemeyi severim."

Birkaç ölçü mırıldandım, sonra avucumun içi gibi bildiğim bir şarkıyı çalmaya başladım çünkü on iki durmadan çalışmışım. The Used'ın "Blue and Yellow" şarkısını söylerken bakışlarımın Frankie'nin yatağında bağdaş kurmuş, kendinden geçmiş bir şekilde oturduğu yerde gezinmesine izin verdim. Melodiyi tıngırdatıyordum, paslı parmaklarım biraz zaman alıyordu ama sonunda yolunu buluyordu.

Ben ona şarkı söylerken Frankie'nin gözleri an olsun benimkilerden ayrılmadı. Burada ne yaptığımı - şarkı söyleyen sesim geçmişte bir avuçtan fazla külot düşürmüştü ve ayrıca bana bir erkekten ilk oral seksimi de kazandırmıştı.

"Bu... çok büyüleyiciydi, Butterfly," dedi son akoru çaldığımda nefes nefese bir iç çekişle.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, gitarı sandalyemin yere yavaşça bırakarak. "Bu her zaman Jojo'nun en sevdiği şarkılardan biri olmuştur. Bizimle yaşamaya başladığı ilk günlerde onu neşelendirmek için öğrenmişim."

Frankie başka bir şey söylemedi. Şehvetli bir kedi zarafetiyle yataktan kalktı ve bana doğru ilerledi. Sandalyemin önünde durduğunda bornozunu ayaklarının kadar indirdi ve giydiği dar siyah boxer külot dışında, o zayıf kaslı, dövme vücutu tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Gördüklerim karşısında ağızım kurudu ve Frankie kucağıma sürünürken aletim her zamanki tetikte halinden beş alarmlı ateşe dönüştü. Kalçalarımın üzerine oturdu ve orada rahat etti, sonra sıcak, nasırlı elleriyle yüzümü kavradı ve parmaklarını gevşekçe bağlanmış saçlarımın arasına soktu.

"Karar verdim, Kelebek, sen ve bu görevde birlikte eşleşirken, sana sahip olmak istiyorum. Mümkün olduğunca çok kez."

Ellerimi sıkıca kıcına doladım ve sıktım - sertçe. "Buradaki imayı anlamadığımı sanmayın Bay Parmak. Aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu düşünüyorsunuz."

Sadece sırıttı. "Senden daha yaşlı ve akıllıyım, tatlım. Dünyanın yollarını biliyorum." Sonra kirli bir öpücük için eğildi, küçük bir iniltiyle dilini bana yedirdi.

Küçük bir çocuk olmadığımı hatırlatmasını umduğum bir baskınlıkla dilini emdim, sonra saçına sert bir yumruk atarak yüzünü kendimden uzaklaştırdım. "İstediğin şeyi senden Frankie. *Seni* hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar *istediğimi* ve hiçbir yere gitmeyeceğimi kabul edene kadar o dar, lezzetli deliği bir daha sikmeyi reddetmeliyim." Tekrar dudaklarına yapıştım ve taş gibi sert aletini benimkine dayarken bir porno yıldızı gibi inleme sırası bendeydi.

"Beni inkar etmeyeceksin," diye fısıldadı ağızıma karşı.

Hayır, yapmazdım. On sekiz yaşında, kırmızı kanlı, panseksüel bir erkektim ve her fantezimin ve saplantımın nesnesi kucağımdaydı, beni aşık bir adamın coşkusuyla öperken sert horozunu benimkine sürtüyordu.

Sadece bu kadar güçlüydüm.

"Seni inkar etmeyeceğim," diye kabul ettim, boynumdan aşağıya doğru sıcak, açık ağızlı öpücükler bırakmaya başladı.

"Beni becermek istiyorsun," diye .

"Son altı aydır seni sikmeyi hayal etmekten başka bir şey yapmadım."

"Güzel." Bir anda kucağımdan indi, beni vücudunu bedenime bastırmadan soğuk ve üzgün bıraktı, ama birkaç dakika sonra elinde bir şişe kayganlaştırıcıyla geri döndü. Rahat koltuğuna geri tırmandı.

bana sarıldı. "Şimdi, Kelebek, gömleğimin bu geniş göğsü sarmasını ne kadar sevsem de, gitmesi gerekiyor."

Bitti ve bitti. Başımın üzerinden çektim ve yere attım.

"Şimdi de sen," dedim, parmaklarımı külotunun bel bandına daldırıp aşağı doğru kaydırarak.

Uzun, ağız sulandıran siki serbest kaldı ve bir eliyle iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirip yere bırakırken diğer eliyle kendini okşadı; tüm bunları insanlık dışı bir zarafetle ve kucağımda hiç sallanmadan yaptı. Üzerimde durdu, dizleri kalçalarımın her iki yanındaki sandalyeye gömüldü ve yağlanmış parmaklarını arkasına uzatırken zayıf vücudunu seksi bir kedi gibi kamburlaştırdı. Benim için kendini açmasını izlerken inledim, ateşli bakışları benimkileri hiç terk etmiyordu.

"Benim için hazır mısın, Kelebek?"

"Evet."

"Harika. Ben negatifim ve onaylarsan çıplak olmanı istiyorum."

Tanrım. "Evet, lanet olsun, lütfen," diye neredeyse sızlanıyordum.

"Ben de negatifim."

Beni tekrar öpmek için öne eğildi ve ağrıyan aletimi serbest bırakmak için elini ödünç aldığı eşofmanımın içine kaydırды. Kaygan parmaklarını aletimde aşağı yukarı gezdirirken, "Ah, işte buradasın," diye mırıldandı. "Seni özledim, benim güzel arkadaşım."

"*Frankie*," diye inledim dişlerimi sıkarak. "Burada ölüyorum amına koyayım."

"Mmm, buna sahip , değil mi?"

Sonunda, şükürler olsun ki, *mutlulukla* sikimin üzerine kendini bıraktı. Hızla hareket etti, bir irkilme ya da acı dolu bir inleme olmadan beni içine aldı.

Bu adam zevkle birlikte biraz acıyı da seviyordu ve ben de hayatının geri kalanında ne zaman isterse ona bunu vermekten mutluluk duyuyordum ama şu anda hepsini kendisi için *alıyordu*.

Sandalyenin üst kısmını başımın arkasından kavradı ve büyük bir şevkle bana binmeye başladı.

"*Siktir*," diye inledim. Bu sandalyede ölecektim, ben yok olurken onun kaygan, sıkı deliği beni kavırıyordu.

"öyle, Kelebek. Bu gece senin dölün *benim*."

"Benim dölüm *her zaman* senin, seni inatçı pislik."

Sadece mırıldandı, hızını artırırken başını geriye attı. Elimi aramızda duran kalın sikinin etrafına sararak ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömerek sadece yolculuğa tutunabildim.

Beni sertçe becerdi ve ben de ağzıma alabildiğim her santimini yalayıp . Köprücük kemiğini ısırdım ve yaladım, ağzımı önce bir meme ucuna sonra diğerine sardım ve o daha fazlası için inlerken dişlerimi omzuna gömdüm. Orgazmımın omurgamdan aşağı indiğini hissederken parmaklarımı kığına soktum.

"Siktir, Frankie, boşalacağım."

Cevap talebi sertti. Guttural. Neredeyse lanet *yalvarıyor*. "Onu bana ver, Kelebek. *Doğur* beni."

Boğuk bir ığılıkla boşaldım ve ben onun aletini acının sınırıyla flört edecek kadar sert bir şekilde sarsarken o da beni takip etti.

Sonra kucağıma yerleşti, yumuşayan sikim hala içindeydi ve salgısı karnımı süslüyordu. Beni tembelce, neredeyse tatlı tatlı öpmek için eğildi ve ben de nemli saçlarını sıkıca kavrayarak onu uzun dakikalar boyunca orada tuttum. Teknik olarak sadece birimizin olduğu, aşık gençler gibi öpüştük.

Sonunda kucağımdan indi. Boxerını tekrar giydi, sonra ipek bornozunu kullanarak beni temizledi ve sikimi düzgünce pantolonumun içine soktu.

Gülümsedi -neredeyse her zaman sahip olduğu o manik kenardan eser olmayan sıcak, içten bir gülümseme. "Bu harikaydı, tatlım," dedi.

Beni ayağa kaldırırken biraz sersemlemiş bir halde sadece başımı sallayabildim.

Onu yatağına kadar takip ettim ve bembeyaz  ar afların içine girdim. Yastığının  zerine uzandım ve onu bedenime çektim, o da itiraz etmeden başını göğsüme yasladı.

"Uyu, Kelebek. Ak am yemeğimize geldiğinde seni uyandıracağım."

İyi. Zaten  u anda kestirmek kulağına harika geliyordu. Ona daha da sokuldum, sonra saçlarına fısıldadım, "Seni bırakmayacağım, biliyorsun."

"Böyle düşündüğünü biliyorum," diye cevap verdi, anaokulu öğrencisiyle konuşan sabırlı bir  ğretmen gibi.

İçimi  ektim. *Onu zorlama*.

Sonra uykuya daldım, karanlık beni tamamen ele geçirene kadar parmaklarım gövdesini süsleyen yılanın izini sürdü.

Beklediğim gibi, uyandığımda Frankie'nin üst üste ikinci sabah da yatakta olmadığını gördüm.

Hayal kırıklığının acısını bir kenara ittim ve kendime bunun olacağını bildiğimi ve Frankie sonunda aramızdaki bu şeyin gerçek olduğunu kabul edene kadar da devam edeceğini hatırlattım.

Dün gece beni uyandırıp pizzamızın geldiğini söyledikten sonra çok memnun görünüyordu. Yatağa oturduk ve Frankie'nin bana - kibarca- Mari'nin favorisi olduğunu söylediği tuhaf, süslü sebzeli pizzayı mideye indirdik. Yemeğimizi yerken benden Güney Yakası'nda nasıl büyüdüğümü anlatmamı istedi ve ben ona Jojo'nun nasıl kız kardeşim olduğunu anlatırken oturup meraklı gözlerle beni izledi.

Sonra tam bir metres gibi diş fırçasını ödünç aldım ve sanki onun kocaman kral yatağında değil de benim ranzamdaymışız gibi birbirimize sokularak uykuya daldık.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldadı ve sinirli bir iniltiyle yan döndüm ve şarj cihazından çektim.

Baba: Giriş yapın lütfen.

Baba: Ayrıca, eğer bugün boş vaktiniz varsa, Denise hasta olduğunu söyledi, bu yüzden bugünkü kickboks dersleri için yedek bir antrenör kullanabiliriz.

Bunu düşünerek esnedim. Eğer Frankie bu akşamki saçma sapan "işe alım toplantısına" katılmak için buluşana kadar ortalıkta , babamın spor salonunda biraz kickboks dersi vermenin kendimi meşgul etmek için iyi bir yol olacağını düşündüm.

Babama hızlıca bir cevap gönderdikten sonra okunmamış bir mesajım daha olduğunu fark ettim.

Bilinmiyor: Sevgili Kelebek - Bu sabah Kara ve Julie'ye özellikle asi bir misafirle başa çıkmalarında yardımcı olmak için dışarı çıkmak zorunda kaldım.

Bizimki alt katta.

Bilinmeyen: Bu güzel akşam için teşekkür ederim, bu akşam görüşmek üzere.

Sırıttım. O *asi misafirin* Kara, Julie ve Frankie'ye maruz kalmak için ne yaptığını merak ettim -muhtemelen Jojo'yu uygunsuz bir şekilde tehdit etmiş ve onun kana susamış erkek arkadaşlarından birinin dikkatini çekmişti.

Frankie'nin telefon numaramı ne kadar zamandır sakladığını da merak ediyordum. Belki bu sabah ben uyurken almıştı ama içimden bir ses muhtemelen çok daha uzun süredir elinde olduğunu söylüyordu.

: Spor salonunu doldurmak için Southside'a geri dönüyorum.

Ben: Bu gece ve ondan sonraki her gece görüşürüz, Bay Parmaklar Beni okumaya bıraktı, ama bu saçmalık beni yıldırmadı.

daha uzun.

Frankie beni istedi. Beni istemiyordu ama istiyordu ve bu da onun benim olduğu anlamına geliyordu. Ve bu gece, oyunumu daha da geliştirecektim.

Bu gece beni *takım elbiseyle* görecekti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

FRANKIE

"F rancisco, birlikte ilk operasyonumuz için *çok* heyecanlıyım!"

Mari mutfak tezgâhındaki bar taburelerinden birine oturmuş, kıvrımlarını saran kırmızı bir elbise giymişti.

yeni manikürüne uyuyordu. Telefonunun kamerasını rujunu tazelemek için ayna olarak kullanırken, bir yandan da bu gece için planladığı aktiviteler hakkında heyecanla konuşuyordu.

"Memnun oldum Bayan Mari," diye cevap verdim pencereye yaslandığım yerden, bakışlarım ön kapıya sabitlenmişti. "Ama bu sizin için sıkıcı, son derece tehlikesiz bir gezi olacak, yoksa Küçük Şövalye taşaklarımı alacak."

O da aynı şeyi söylemişti ve bugün birinin beni gerçekten tehdit etmesine hâlâ çok seviniyordum.

Bugünlerde bu çok nadiren oluyor, ama Jolie Knight bunu yapabilen ve ciddi olan birkaç kişiden biriydi.

Mari bana küçümseyici bir el salladı. "Evet, farkındayım. Ama bu küçük aptal partide en parlak kol şekeri ben olacağım, sen sadece izle."

Silver ve Marcus, Mitchell Zarinsky'nin bu geceki suare için gönderdiği dijital davetiyeyi tüm resimlerine ve gömülü kodlarına kadar kopyalamayı başarmışlardı ve sevgili Mitchell hâlâ yurtdışında etkileyici bir alemde olduğu için e-postayı açmamıştı bile ve bundan haberi olmayacaktı.

Davetiyede davetlilerin yanlarında bir eş getirmeleri öneriliyordu ve Silver bunun bir penis ölçme yarışmasının parçası olduğunu öne sürdü

Bu aptal erkekler kulübünün potansiyel üyeleri arasında. Birinin randevusu ne kadar ateşli olursa, o kadar çok puan kazanır.

Ben çalışma odasında bir paralı asker grubunun elebaşına Jolie Knight'tan çalmayı içeren bir sözleşmeyi kabul etmenin neden akıllıca olmadığını hatırlatmakla meşgulken, Marcus Mari'yi aramıştı. Bu gece Kelebeğimin kolunda olmayı hevesle kabul etmişti, ki bu çok daha iyiydi, çünkü benim öfkemi çekmeden ona elini sürebilecek çok az insandan biriydi.

Mari telefonunun ekranını kilitledi ve bana dönüp azarlayıcı bir bakış atmadan önce yavaşça tezgâhın üzerine koydu. "Söylemeliyim ki Francisco, Maxy ve benimle aynı anda takılmayı nihayet kabul etmen için *annenin* kaçırılmasının gerekmiş olmasına biraz üzıldüm. İkinizi de çok seviyorum ama aranızda gidip gelmek *biraz* yorucu olmaya başladı."

Kol düğmelerimi düzeltirken ona en masum gülümsememle karşılık verdim. "Sadece senin tüm dikkatinin üzerimde olması hoşuma gidiyor, aşkım."

Öfkelenmeye çalıştı ama memnun gülümsemesi galip geldi. "Şey, sanırım bu mantıklı," diye yanıtladı saçlarını kabartarak.

Bakışlarımı tekrar kapıya kaydırdım. Mari, Kelebek Güney Yakası'ndaki gezisinden döner dönmez dileğine kavuşacaktı ve bedenim ona tekrar dokunma ihtiyacıyla ağırıyordu.

Bu can sıkıcı bir duyguydu ve alışılmadık bir duyguydu.

Bu çocuğa tehlikeli bir şekilde bağlanmıştım. Aramızdaki patlayıcı kimyaya rağmen aylarca ondan uzak durmayı başarmıştım. Evinin ve ailesinin etrafında inatçı bir hayalet gibi dolaşmama neden olan garip özleme rağmen.

Sonra onun huzurunda tek bir gün geçirmeme izin verdim ve şimdi onu sonsuza dek kilitlemeye çok yakındım - onu yatak odamdaki sandalyeye bağlayacaktım, bütün gün bana şarkı söyleyecekti ve ben de bütün gece onun sikine binecektim.

Kelebek'in niyeti doğrudu, bunu biliyordum. Tanıştığımız gecedен sonra sandığım gibi sinsi bir yalancı değildi. Harika, sadık, seksi ve biraz da kana susamış biriydi ve Şehrin en kötü şöhretli iblisi olan bana sırılsıklam aşıktı.

Ama on sekiz yaşındaydı. Birkaç ay içinde üniversiteye başlayacaktı ve kaderinde güneşli bir hayat vardı.

Burada, karanlıkta benimle olmaz.

Bir gün bunun farkına varacaktı. Özür dileyecek, bana tatlı bir veda öpücüğü verecek ve sonra çekip gidecekti.

Bu düşünce göğsüme, annemin sözleriyle ya da ihmaliyle ortaya çıkardığı her şeyden kötü bir gerginlik getirdi.

Ve hala bekledim, nefesimi tutmuş kapıyı izliyordum.

Birkaç dakika sonra, dairemin kapısını açan parmak izi tarayıcısının bip sesi duyuldu -çünkü yeğenime bile vermediğim evime tam erişimi Kelebek'e verecek kadar aşk delisi bir aptaldım- ve kapı açılarak onu tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı.

"Oh, Maxy, çok şıksın, aşkım," diye Mari. Gerçekten de öyleydi.

Güzelliği beni şaşkına çevirdi. Bana ne yaptığını biliyormuşçasına ukala bir neşeyle dans eden o karanlık gözlerle içeri girişini izlerken sadece orada, ölümcül bir şekilde hareketsiz durabildim.

İri ve kaslı vücuduna bir eldiven gibi oturan, tamamı siyah ısmarlama bir takım elbise giymişti. Uzun saçları en parlak abanoz renginde parlıyordu ve onları şık, düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Adımlarının hareketi, takım elbise ceketinin altına taktığı silah kılıflarının görünmesine izin veriyordu ve tüm kıyafet hem sofistike hem de tehlikeli olduğunu haykırıyordu.

Bakışlarını vücudumda aşağı yukarı gezdirdi, şüphesiz Frankie Fingers'ın mavi ayda bir takım elbise giydiğini düşünüyordu - benimki de kadar güzeldi ama çok daha sıkıcıydı, çünkü bu akşam onun güvenliği olarak poz veriyordum.

Mari'ye hitap etmek için aç bakışlarını kısa bir an için benden ayırdı. "Sağ ol bebeğim," dedi Mari'nin her iki yanağını da öpmek için eğilirken. "Jojo bir süre önce bana bu saçma penguin kıyafetini giydirdi, böylece *etkinliklere* katılabileceğim."

"Mmm, sanki bunu giymek için doğmuş gibisin," diye cevap verdi Mari, bana doğru sinsi bir bakış fırlatarak. "Bu gece bu özel *etkinlikte* seni yiyip bitirecekler."

Max kıkırdadı. "Biliyorum."

Sonra bana doğru sinsicce yaklaştı.

"Merhaba Kelebek," diye mırıldandım, o benim alanımı işgal ederken, ellerini gömleğimin ön kısmında gezdirirken vücudunu benimkine bastırdı.

"Görünüyorsun... Bilmiyorum, seni böyle görmek tuhaf ama aynı zamanda çok da ateşli," diye gürledi. "Beynim eriyor."

Dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı, dili benimkiyle dans ederken yakalarımı yumrukladı. Parmaklarımı kaslı kıkına sokarken onun sert, sahiplenici öpücüğünü kabul ettiğimde sadece tatmin edici bir mırıltı çıkarabildim.

"*Joder*, bu gerçekten doğru!" Mari soluk soluğa kaldı, sonra da heyecanlı bir çığlık attı. "Jolie bana bunun gerçekten ikiniz arasında gerçekleştiğini söyledi, ama bunca aydır yaptığınız tüm o tuhaf saçmalıklardan sonra buna inanmak yine de biraz zordu. Bu inanılmaz bir şey!"

Max dudaklarıma gülümsedi ve beni bırakmadan önce son bir kez öptü. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum bebeğim," dedi göz kırparak. Sonra bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, o koyu kahverengi gözler birden neşesini kaybetti. "İyi misin? Annen için bu ava geri dönmeye hazır mısın?"

Yanağını okşamak için bir elimi kaldırdım. "Elbette, tatlım," diye karşılık verdim rahat bir gülümsemeyle, endişesi midemi bulandırsa da. "Arabamız aşağıda bizi bekliyor. Sevgili eşinizi alın lütfen."

Avucuma hızlı bir öpücük kondurmak için yüzünü elime çevirdi, sonra uzaklaştı, bu da nabzımı normale benzeyen bir şeye geri döndürmeme izin verdi.

Mari koşarak yanıma geldi ve Max'in ona uzattığı kolu kavradı. Omzunun üzerinden bana sıırttı. "*Mariposa*'nı ödünç almama izin verdiğin için minnettarım Francisco. Akşamın sonunda onu sana geri vereceğim."

Yeğenim bu konuda ne kadar çekilmezse o da o kadar çekilmez olacaktı. "Yaptığınızı görün, Bayan Mari."

Sonra o tanıdık, hoş uyuşukluğun damarlarımda dolaşmaya başlamasına izin verdim.

Çalışma zamanı gelmişti.

"Bana kibarca sor."

"Ben senin *patronunum*, Marcus. Senden bir şey yapmanı *istemek* zorunda değilim!"

"Yine de, bunu yaparsan iş ilişkimiz çok daha keyifli hale gelir Silver."

Sakinleştirici bir nefes aldım. Tek başıma çalışmadığım nadir zamanlarda beni telsize bağlı tutacak bir kulaklık takmayı her zaman reddetmemin bir nedeni vardı.

İnsanların küçük gibi kulağımda vızıldamasından nefret ediyordum.

Ama işte buradaydım, koruma rolünü oynuyordum ve The Float üyelerinin hevesli kurbanlarının etrafında köpekbalıkları gibi döndüğü özel otel salonunun duvarına karşı bir heykel gibi dururken çok dikkat çekici bir kulaklık takıyordum.

Duvarlara serpiştirilmiş başka kişisel muhafızlar olduğu ve ev sahiplerimiz de buraya resmi sıfatla küçük bir güvenlik ekibi getirdikleri için aralarına karışmak yeterince kolaydı. Üniformalarının üzerinde büyük bir "F" harfi bulunan arma, eski Aile İnfazcılarının kıyafetlerinin acınası bir kopyasıydı.

Kulağıma Kelebek'in sesi geldi. "Siz ikiniz sakinleşseniz iyi . Frankie'nin kaşları çatıldı."

"Özür dilerim Bay Ferrero," dedi Silver hızla. "Otelin dış güvenlik kameralarına bağlandım ve şoförleri teslim almak için sıraya girmeye başladığında misafirlerin araçlarını tespit ediyor olacağım. Marcus istediğimi yapamadığına göre," diye homurdanarak ekledi.

Odanın diğer ucundan Kelebeğimin alaycı bakışlarını yakaladım. Beklendiği gibi, o ve Mari bu partinin en parlak mücevherleriydi ve üyeler dikkatlerini çekmek için birbiri ardına yörüngelerine girerken barın köşesindeki yerlerinden neredeyse hiç kıpırdamamışlardı.

Bu otelin barının dekoru, Avrupa şatolarının yağlı boya tablolarıyla süslü ahşap panelli duvarlarından pahalı mobilyalarına ve odanın ortasında alçakta asılı duran devasa kristal avizesine kadar eski moda bir zenginliği haykırıyordu. Max ve Mari'nin

Gecenin erken saatlerinde bu akıl almaz tarikata en düşük seviyedeki katılımın iki yüz elli bin dolardan başladığı belirlendi, bu nedenle ortam belirli bir sosyal tabakaya ulaşanlara ilham vermek için özenle seçilmişti.

Ve burada gerçekten de Şehrin zenginliğinin zirvesiyle çalışıyorduk - eski Birinci Kademe ailelerle bağlantılı kimseyi ve odanın etrafında sinsice dolaşan sadece bir alt düzey İkinci Kademe pislik gördüm, onu da Yılan Çukuru'nda sinsice dolaşmayı sevdiği için tanıdım. Eğitimsiz dövüşçüleri ringe çıkarır ve o itibarsız müessesede suyu şaraba dönüştürme çabaları sırasında onlar üzerine uçuk bahisler oynardı.

"Mmm, evet, Malaga'yı kışın severim," diyordu Mari, şu anda Max'le önünde duran çiftte. "Ama benim de Güney Fransa'ya dair güzel anılarım var. Şehri Paris kadar büyüleyici eminim ama burası artık böyle *fırsatların* ülkesi, değil ?"

Kelebek onun yanında kıkırdadı ve kolunun beline dolandığı yerde onu biraz sıktı. "Beni tatil için Costa del Sol'a götüreceğine söz vermiştin bebeğim, unutma."

"Evet, çoktan rezerve edildi, aşkım."

Önlerindeki kendini beğenmiş hıyar, bakışlarını Mari'den ayırıp Max'e iğrenç bir sırıtış attı. "Evet, küçük çabamıza mükemmel bir katkı olursun." Fransız aksanı beni rahatsız etti ve kulaklığıma bir kez daha lanet ettim. "Biz yeni kurulan bir organizasyonuz ve Şehrin birçok yeni kanını çektik, ama siz burada doğup büyüdünüz, değil mi? eski Varislerin teveccühüne de sahipsiniz!"

Tüm gece boyunca bu düşüncenin farklı versiyonları vardı. Uzun bir iki saatin ardından bu saçma girişimin yabancılar tarafından yürütüldüğüne karar verdik - Ailelerin zalim saltanatının sona ermesinden bu yana Şehir'e akın eden fırsatçıların bir parçası. Kimse liderin adını ya da "Yerleşke"nin yerini söylemeye yanaşmıyordu ama bunun o kadar kolay olmayacağını tahmin ediyorduk.

"Kesinlikle," dedi Max. "Burada kendi yolumu kendim açmak istiyorum, anlıyor musun?"

Silver çevrimiçi oldu. "Arabalar şu anda sıraya girmiş durumda ve sizin seçtiğiniz iki hedefin de yerini tespit ettik."

Max, karşısındaki dangalağın söylediği bir şeye katılıyormuş gibi başını salladı ama aslında çıkışımızı yapmaya hazır olduğunu onaylıyordu.

"Sanditon'u seviyorum," diye mırıldandım, şatafatlı bir kanepenin üzerindeki yerinden küçük bir kalabalığı eğlendiren şamatacı orta yaşlı adama bakarak. "Konuşmayı seviyor ve çok yumuşak görünüyor. Kırılması çok kolay. Barnes daha sertti."

Max, Mari'yle birlikte çıkışa doğru yürümeye başlamadan önce Fransız çifte el sallarken nefesinin altından "İmzaladım," dedi. "Sanditon'a Kaptan'ı ve Yerleşke'yi sorduğumda sanki bu sırlara sahip olacak kadar önemliymiş gibi sinsi ve ukala bir bakış attı. Bu diğer eziklerden bazılarının henüz pek bir şey bilmediği açık."

"Word," dedi Marcus kulağıma. "Sanditon o zaman. Şoförü otelin güney girişinin köşesinde bekliyor. Siyah BMW."

"Şu tarafa gideceğiz," diye cevap verdim, Max ve Mari'yi önüme kattım ve tehditlere karşı çıkışları kontrol ettiğimi gösterdim.

"Güzel. Onu yakaladığında bize haber ver," diye yanıtladı Marcus imzalamadan önce.

Mari, biz onu otelin ana girişine doğru götürürken Max'e yaslandı. "Çok *ilginçti*," dedi esneyerek. "Ama yorgunum ve biraz da kafam güzel."

Gecenin bunaltıcı havasına adım attığımızda, Knight marka siyah bir elektrikli araba otelin vale yoluna girdi.

Mari'yi eve bırakacak araç gelmişti.

Max'i kucakladı ve iki yanağından öptü, sonra aynısını bana yaptı. "İkiniz de güvende olun."

"Her zaman, Bayan Mari," diye gülümseyerek cevap verdim, sonra arabanın kapısını açtım ve Julie'ye küçük bir selam verdim. "Getirdiğin için teşekkürler."

Mari arka koltuğa kaydı. "Julie, Tanrı aşkına, iğrenç, şehvet düşkün *erkeklerden* çok . Beni eve götür."

Julie kıkırdadı. "Lisedeyken erkeklerden uzak durmaya yemin etmemin bir nedeni vardı."

Kapıyı kapattım, Mari'ye pencereden hızlıca bir el salladım ve gittiler.

Araba gözden kaybolduktan sonra Kelebek yanıma sokuldu, omuzlarımızı birbirine bastırdı ama onun korumasından başka bir şey değilmişim gibi görünmeye devam etti. "Bize bir kanarya yakalamaya hazır mısınız, Bay Parmak?"

"Kesinlikle öyleyim, Kelebek. Gece daha yeni başlıyor."

Elimi hafifçe sırtına koyarak onu otelin lobisine geri götürdüm, sonra bizi otelin güney tarafındaki bir ara sokağa götürecek olan Marcus'un önceden seçtiği servis girişinden çıkmamıza izin verdim.

Birlikte gölgelerin arasından süzüldük, sonra Bay Sanditon'un aracına yaklaştık ve talihsiz sürücüyü ne bir çizik ne de bir çığlık olmadan ortadan kaldırdık.

Dakikalar sonra, az önce ara sokağa çektiğim arabanın yan tarafına yaslanmış, meraklı gözlerden uzakta bıçağımla oynarken, Butterfly'in takım elbise ceketinin altından kaslarını esneterek sürücünün ellerini ve ayaklarını birbirine bağlamasını büyük bir zevkle izliyordum.

Tam adamın cep telefonunu bana atmıştı ki, hassas kulaklarım yakındaki kaldırımda ağır botların çıkardığı sesi duydu.

Marcus, "Kahretsin, siyah bir cip az önce köşeye dört silahlı muhafız ," diye kulağımıza havladı. "Çatışmaya hazır olun."

Kelebek sürücüyü arabanın arkasına itti ve tabancalarını takım elbisesinin altından çıkardı. Benim silahlarım da benzer bir hızla ellerimdeydi ve ziyaretçilerimiz için hazırlanırken lezzetli bir beklentiyle nefesimi içime çektim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MAX

M Nabzım kulaklarımda atıyordu ve Frankie için duyduğum gereksiz endişeyi bastırdım. Yakın dövüş onun uzmanlık alanlarından biriydi ve ben de ona buna layık olduğumu gösterecektim.

Ortak.

Vücudumu sokağın girişindeki duvara yasladım ve kaldırımdaki botların sesi yaklaştıkça beklemeye başladım. Aşkima son bir kez baktım - takım elbisesi içinde o kadar yakışıklı ve sakindi ki, sokağın ortasında kıpırdamadan duruyordu, tabancaları havadaydı ve gözlerinde sessiz bir heyecan dans ediyordu.

Beni bakarken yakaladı ve küçük bir göz kırpmayla bana vahşi bir gülümseme attı.

Nefes verdim ve sonra ilk siyah giyimli figür sokağın girişinde belirdiğinde bakışlarımı kaldırıma geri çevirdim.

Eşikten bir adım bile atmaya fırsat bulamadan, Frankie'nin silahının sesi dar alanda yankılandı ve adamın kafası geriye düştü. Belirsiz bir şekilde yere düştü.

Ara sokağa dalan diğer üç saldırganın huysuz ve telaşlı bağırışları duyuldu.

"İşte! Onu şimdi etkisiz hale getirin!"

Duvar boyunca uzanan gölgelerdeki saklanma yerimin yanından vızıldayarak geçtiler ve beni tamamen ıskaladılar.

Son adamın geçmesine izin vermemem dışında.

"Siktir!" diye bağırdı, önüne atlayıp tüfeğini hızlı bir aparkatla elinden aldığımda.

Panik içinde bana bir yumruk savurdu ve ben de en sevdiğim saçmalıkları sona erdiren hareketimi yapmadan önce nispeten kolaylıkla savuşturdum - kasıklarına sert bir diz. büklüm oldu ve ben de fırsattan istifade onu tekmeledim, keşke bu parlak elbise ayakkabıları yerine botlarım olsaydı diye düşündüm.

Acınası bir gümbürtüyle yere düşmeden önce vücudu duvara çarptı.

Kollarını dizlerimle sıkıştırmak için daha iri cüssemi kullanarak üzerine atladım ve beyhude çırpınışına neredeyse gözlerimi devirecektim. Arkamda bir yerlerde duvardan seken silah sesleri damarlarımda daha da fazla adrenalin patlattı - sağlıklı bir dozda saf panikle birlikte - bu işi çabucak bitirmem için beni teşvik etti.

Bilincini kaybedene kadar silahımın kabzasını adamın yüzünün açıkta kalan tarafına vurdum.

Ayağa fırladım ve silahlarımı kaldırarak sokağın ilerisindeki kargaşaya doğru döndüm, kalbim Frankie için korkudan boğazıma düğümlenmişti-

Elinde çalıntı bir tüfekte Sanditon'un arabasının tavanında dururken yakalamak için tam zamanında.

Bir balerin kadar zarif bir şekilde dönüp ayakkabısının topuğunu arabanın kenarından tırmanmaya çalışan ikinci saldırganın suratına çarpmadan önce altındaki adama hızlı ve ölümcül bir atış yaptı. Adam sendeledi, vücudu sokağın acımasız duvarına çarparken, vücuduna sarılı başka bir silahı bulmaya çalıştı.

"Benimki hâlâ hayatta, eğer onu düşürmek istiyorsan!" Frankie'ye bağırdım.

Bana vahşi bir sırıtış fırlattı. "Çok düşüncelisin, Kelebek."

Sonra tüfeği omzuna kaldırdı ve adam kemerinden çıkardığı yedek tabancayı kaldırdığı gibi son adamı da indirdi.

Frankie'nin çalıntı tüfeğini omzuna gelişigüzel atarak arabanın ön camından aşağıya doğru süzülüşünü izlerken, hafifçe aşınmış bir elbise ayakkabımla bilinçsiz tutsağımın boynunda durdum ve ereksiyonumu uzaklaştırmaya çalıştım. Hafifçe zıplayarak yere indi, sonra

Bay Sanditon'u kaçıрма planımız sırasında etkisiz hale getirdiğimiz şoförün yanına gitti.

Frankie tüfeği duvara dayadıktan sonra elleri bağlı ve dehşete düşmüş sürücünün önüne çömeldi. Takım elbisesinin altından bıçağını çıkarırken, "Tüm bunlar için özür dilerim dostum," diye mırıldandı. Bileğinin iki hızlı hareketiyle adamın el ve ayak bileklerini bağlayan bağları kesti. "Sanırım Kelebeğimin şuradaki baygın arkadaşı bu akşam aradığımız bilgiye sahip olacak, bu yüzden planlarımız değişti. Endişelenmeye başlamadan önce gidip Bay Sanditon'u alabilirsiniz."

Adam gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık bir şekilde Frankie'ye baktı.

Frankie ayağa kalkıp soğuk bir gülümsemeyle şoföre bakarken, "Bu küçük... durumdan müşterinize bahsetmekten kaçınırsanız kişisel bir iyilik yapmış olursunuz," diye devam etti. "Bu beyler bu akşamki partinin ev sahiplerinin amblemlerini taşıyorlar ve gecelerini böyle talihsiz bir notla bitirmek istemeyiz, değil mi?"

Adam şiddetle başını salladı.

"Harika. İşte anahtarlarınız ve telefonunuz." Frankie eşyaları kabaca adamın kucağına bıraktı. "İyi geceler."

Sonunda, ev arkadaşının uzuvları yeniden çalışmaya başladı ve ayağa fırlayıp kendini neredeyse arabanın içine attı. Motor şiddetli bir sarsıntıyla çalıştı ve araba ara sokaktan hızla çıkıp caddeye doğru keskin bir dönüş yaptı, giderken neredeyse iki tekerleğin üzerine kalktı.

İşe yarama zamanının geldiğine karar verdim. "Hey, Marcus." Cevabı neredeyse sıkılmış gibiydi. "Evet, Miller?"

"Temizlik lütfen. Otelin güneybatı köşesindeki ara sokak." "Numara?"

"Üç."

"Harika."

Frankie bana doğru sokulup kişisel alanıma girdiğinde kaşlarımı eğlenerek çattım. Kollarımın altına sokuldu ve burnunu boynumun kıvrımlarına bastırarak memnun bir iç çekti.

Silver daha sonra kulağımıza bip sesi verdi. "Taşımaya ihtiyacınız var mı? Julie'geri gönderebilirim."

"Gördün mü Marcus, bu çok daha profesyonelceydi," diye takıldım. "Silver gerçekten bize yardım etmek istiyor gibi görünüyor."

"Siktir git, Miller."

Frankie çekilmeden önce gömleğimin yakasına doğru kıkırdadı, dokunuşunu kaybettiğim için suratımın asılmasına sıırttı, sonra baygın ama hâlâ nefes alan "İnfazcımın" üzerine diz çöktü. Üniformasında partideki diğer muhafızların üzerinde gördüğümüz o aptal "F" arması vardı.

Frankie takım elbisesinin cebinden yedek fermuarlarını çıkardı ve adamın ellerini birbirine bağlamaya başladı, bu Silver'a cevap verdi. "Çok teşekkürler Bayan Silver, ama Kulüp'ten bir blok uzaktayız. Uzun zamandır bodrumdaki eski mekânımı ziyaret etmemiştim, o yüzden Kelebek ve ben misafirimizi gizlice oraya götüreceğiz."

"Anladım. Marcus ve ben ikinizi nasıl takip ettiklerini bulmaya çalışacağız. Ve ilk etapta onları neyin uyardığını."

İkimiz de adamı aramızdan kaldırmak için eğilirken Frankie hafifçe, "Sanırım misafirimiz bu bilgiye sahip olabilir," dedi. "Geri bildirimde bulunacağız."

SWAT teçhizatına bürünmüş baygın bir bedeni, bir Pazar gecesi saat on birde yapılacak son derece normal bir şeymiş gibi loş kaldırımdan aşağı taşıyarak ara sokaktan çıkarken, bir bağımlı gibi arzulamaya başladığım o heyecanı hissettim.

Frankie'nin çalışmasını tekrar izleme zamanı gelmişti.

Frankie, "Kelebek, arkadaşımızın yüzüne gerçekten de bir numara yapmışsın," dedi, ses tonundaki gurur göğsümün ve egomun şişmesine neden oldu. "Kokulu tuzları çıkarmam gerekecek."

Euphoria Kulübü'nün bodrum katındaydık ve bir zamanlar Ferrero Ailesi'nin düşmanlarına işkence etmek ve onları sakatlamak için kullandığı mekâna yaptığım üçüncü yolculuktan, buraya daha önceki girişimlerimden çok daha fazla keyif alıyordum.

Frankie'ye esirimizi alçak tavandaki bir et kancasından sarkan zincirlere bağlamasında yardım ettikten sonra, bodrumdaki salondan rahat bir koltuk getirip Frankie'nin alet tezgahının yanına yerleştirdim. Uzandım, kravatımı gevşetip saçlarımı en rahat ettiğim dağınık düğüm haline getirirken kendimi çok rahat .

Frankie takım elbisesinin ceketini, kravatını ve gömleğini çıkarmaya başladı ve bunu yaparken bana küçük, boğucu bir gülümseme verdi.

"Mmm, bu işin gidişatını sevdim," dedim. "Ama yapacak işlerimiz yok mu?"

"Gerçekten de öyle, tatlım," diye cevap verdi müzikal bir kıkırdamayla, Kevlar yeleğini çıkarmadan önce tezgahındaki çekmecedan yedek bir atlete benzeyen bir şey çıkardı. "İşimi takım elbiseyle yapma eğiliminde olmamam sizi şaşırtmayacaktır. Kendimi biraz daha az kısıtlanmış hissetmeye ihtiyacım var."

Soluk mavi atletini başının üzerinden çekerken mırıldandım, açık kol delikleri göğüs kafesine doğru kıvrılan yılanı görmemi sağlıyordu. "Her şekilde seksi görünüyorsun bebeğim."

"Teşekkür , Kelebek."

Arkadaşımızı uykusundan uyandırmak için kokulu tuzlarla sadece birkaç deneme yapması ve ardından Frankie'nin en sevdiği eğri bıçağıyla sadece bir avuç iyi yerleştirilmiş çentik atması gerekti, ardından adam bir domuz gibi terliyor ve ağzını açıyordu.

"Beni öldürmeyin! Ben sadece emirleri uyguluyordum!"

Frankie, yanağına sıçrayan kanı silmek için gömleğinin kenarını kullanırken, "Açıkçası bu biraz hayal kırıklığı yarattı," diye söylendi. "Bir Şehir İnfazcısı üniforması giymek istiyorsun, ama birkaç minik kesikten sonra bir çim sandalyesi gibi katlanıyorsun."

İki ayak parmağının kaybına ve gövdesindeki yarım düzine derin oyuklara "ufacık" demezdim ama burada uzman olan Frankie'ydi, ben değil.

"Ben *bunun* için kaydolmadım," diye sızlandı adam.

"Hayır mı?" Frankie şaşkınlıkla sordu. "Bir tür zenginler kulübünün kas gücü olmak için kaydolmadın değil mi? İnfazcının işini yapmak, patrona yönelik tehditleri bastırmak, her gün kelleni riske atmak için mi?"

Maaş çeklerinizi imzalayan adam daha da zengin olsun diye mi?"

Adam Frankie'ye ters ters bakmaya çalıştı ama o sinsi karamel gözlerden kendisine yansıyan şey karşısında irkildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Frankie. "Mesele şu ki, siz ve korkusuz lideriniz *benim* şehrimde oynamak istiyorsanız, biraz daha hazırlıklı olmanız gerekiyor. Biraz daha bilgili olmalısınız."

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum," diye tükürdü adam.

Frankie, yerde çırpınan ve kanlar içinde yatan adamın vücudunda sinsice dolaşıyordu ve bıçağının ucuyla adamın pantolonunda tehlikeli bir şekilde aletine yakın delikler açarak ona öfkeyle bakmak için o anki işini bıraktı.

"Kim olduğumu bilmiyor musun?" "Hayır."

Bıçağını bana doğrulttu. "Şuradaki güzel çocuğun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman neden bizi karşılama töreninden itibaren takip edip ara sokakta bize saldırdınız?"

Tereddütlü görünüyordu, sonra Frankie'nin bıçağı pantolonunun kalın kumaşını temiz bir şekilde kesip aletini bodrumun serin ve nemli havasına maruz bıraktığında dehşet içinde bir çığlık attı.

"Tamam! Tamam! Tamam!" diye bağırdı. "Sizin tariflerinize uyan iki adamın Float işlerine burnunu soktuğu söylendi. *Borçlularımızdan* birini Şehirden ayrılan bir trene binmek üzereyken yakaladık ve bize ikinize göz kulak olmamızı söyledi."

Lanet olası Trevor Bartlett. Frankie'nin annesini ortada bırakması yeterince kötüydü, bir de onun pisliğini temizlemeyi bizim için daha da zorlaştırmaya karar verdi.

"Ah," dedi Frankie, sanki bu ifşaat onu zerre kadar rahatsız etmemiş gibi. "Ve bu akşamki küçük partide tanınmıştık."

"Evet. Bir şekilde davetiyeyi ele geçirdiğin için çok kızdılar. Bilgi almak ve sorun çıkarmak için aptal bir zengin çocuğu ve onun korumasını taklit ettiğini düşündük."

"Mmm, yakın," diye yanıtladı Frankie.

"Ben aslında *zeki* ve zengin bir çocuğum," diye ekledim. "Ve o benim erkek arkadaşım, korumam değil."

Frankie sanki bu cüretkâr varsayımı onaylamıyormuş gibi delinmiş kaşlarını kaldırarak bana baktı, ama bunu aşması gerekiyordu.

Frankie özür dileyen bir yüz ifadesiyle, "Söyle bana, bekle, çok özür dilerim," dedi. "Daha adını bile sormadım. Genelde bu kadar kaba olmam, yemin ederim."

Adam zincirlerinin içinde biraz sallanıyordu, kan kaybı onu yakalamaya başlamıştı. "Ah, Dan."

"Söyle bana Dan," diye devam etti Frankie, şimdi neşeli bir gülümseme takınmıştı. "Meslektaşlarının taciz ettiği bu *borçlu*, Butterfly ve benim *neden* sizin küçük kulübünüzle ilgilendiğimizi sana söyledi mi?"

Yenik bir omuz silkme hareketi yaptı. "Borcunu ödeyene kadar elimizde tuttuğumuz kadınla ilgili bir şey."

Frankie'nin gülümsemesi buz gibi oldu. "O kadın benim annem. Dünyanın en iyi annesi değil ama yine de kaçırılmasına çok içerledim."

"Float insan *kaçırmaz*," diye homurdandı Dan gönülsüzce. "Ödemesi gereken borçları ya da tamamlaması gereken işleri olanları bunları zamanında yapmaya teşvik etmek için özel konukları gözaltına alıyoruz. Görünüşü güzel ama pek bir şey söylemiyor," diye ekledi içinden.

Frankie'nin her hareketine ve yüz ifadesine daha az takıntılı olan birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim ama annesinin dün sabah erken saatlerde kaçırılmasından bu yana geçen süre boyunca zarar görmediğinin teyit edilmesiyle omuzlarındaki küçük gerginliğin azaldığını gördüm.

Frankie her nasılsa bıçağını tutmaya devam ederken ellerini heyecanla çırpı. "Bu harika bir haber Dan. Annemi rehin tuttuğunuz bu *yerleşkenin* yerini söylemen ki ben de onu almak için yola çıkabileyim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. sana söylersem beni öldürürler." Frankie dudak büktü. "Ne yazık ki, bana söylemezsen seni öldürürüm."

"*Kaptan*ın kim olduğunu da söylesin bebeğim," diye bağırdım. "En azından boğazını kesmeden önce."

Frankie dikkatini Dan'e vermeden önce bana doğru şefkatli bir gülümseme fırlattı. Dan'in açıkta kalan cinsel organına bıçağının yassısıyla hafifçe dokundu. "Kelebeğime de istediğini verersen çok memnun olurum. Onu şımartmayı seviyorum."

Dan tüm vücudu titreyerek Frankie'nin bıçağından uzaklaştı. "Kaptan'ın gerçek adını bilmiyorum. Bunu kimseye söylemez."

"Ne kadar gizemli," diye mırıldandı Frankie. "Önemli değil, küçük karargâhınızın-parti-sarayınızın yerini açıklar açıklamaz bunu kısa sürede çözeceğiz."

"Hayatta olmaz," diye tükürdü yenilenmiş bir güçle. "En büyük sırrımızı birkaç gangster özentisine vermeyeceğim. Bu bizim düzenimizin ilk yemini."

Frankie omuz silkti, sonra bıçağını Dan'in uyluğunun iç kısmına sapladı ve Dan acı içinde böğürürken bıçağı etine gömülü bıraktı.

"Daniel, bıçağımı uyluk atardamarından birkaç santim uzağa yerleştirdim. Soruma cevap vermeyi reddettiğiniz her sefer için, onu daha yakına taşıyacağım. Şimdiye kadar çok kibar davrandığımı hissediyorum-"

"Ayak parmaklarımı kestir!"

"-ama konuşmamızdan sıkılmaya başladım ve bu akşam Kelebeğimin enfes aletini bir an önce emmek istiyorum. Bu yüzden bu işi ilerletmemiz konusunda ısrar edeceğim."

Acı dolu iniltimi bastırmak için yumruğumu ısırdım. Frankie'yi kanlı ve vahşi haliyle izlerken zaten yarı yarıya sertleşmişim ve şimdi ağzının sikimin etrafında olduğunu düşünmek bile iki saniye bile hayal etsem pantolonumun içine boşalmama neden olacaktı.

Dan tekrar, "Siktir... sen," diye mırıldandı.

Frankie bıçağı çevirerek acı dolu bir çığlık daha çıkardı.

"Yerleşke nerede, Daniel?"

Başını salladı ve Frankie bıçağı tekrar salladı.

Birkaç acı dolu dakikadan sonra Dan eşiğine gelmişti. Yüzü bir çarşaf gibi bembeyazdı ve

Siyah kargo pantolonundan sızan ve sarkan ayaklarının altında biriken kan miktarı etkileyiciydi.

"Son şansın, dostum."

"Siktir... *siktir*. Ben... tamam. Kahretsin." Dan'in göz kapakları titredi. "Şehir sınırlarının beş mil kadar kuzeyinde eski bir otelde. Otelin adı eskiden... lanet olsun, uh... Fallen Star mıydı? Onun gibi bir şey."

Frankie hoşgörölü bir gülümsemeyle bıçağını Dan'in kalçasından çekti. "İşte oldu. Teşekkürler, Daniel." Bıçağı dalgınca atletine sildi, sonra bana baktı. "Kelebek, kemerini ödünç alabilir miyim?"

Ayağa fırladım, bu projeye yakışıklılığımın daha fazlasını katacağım için heyecanlıyım.

"Turnike mi?" Dan'in solgun bedenine doğru ilerlerken hafifçe sordum, giderken kemerimi kemer halkalarımın üzerinden geçirdim.

Frankie kenara çekilip kemerimi Dan'in üst baldırına sıkıca bağlamama izin verirken, "Evet, teşekkür ederim tatlım," dedi.

Frankie telefonunu çıkarıp Marcus'u aradı, çünkü buraya gelmez kulaklığını kaybetmişti. Yerleşkenin konumunu indirmesini ve esirimizi almak için bir ekip talep etmesini dinlerken Dan'in yanağına hafifçe birkaç tokat attım.

"Hey, pislik, bayılmadan önce sana doz gerçeklik vermem gerekiyor." Gözleri fıldır fıldır açıldı, şaşkınlık ve yorgunluk her halinden belliydi. "Öncelikle, Euphoria Kulübü'nün bodrum katındaki çalışma odasında olduğunu bilmelisin."

Gözleri büyüdü.

Tabii ki herkes Kulübü tanıyor.

"Evet, siz aptallar bu Şehirdeki büyük köpeklerle oynamak ama yine de kendinizi Frankie *Ferrero*'nun radarına soktuğunuz konusunda hiçbir fikriniz yok. Annesini kaçırıp onu kızdırdınız ve şimdi de Kaptanınızın kellesini gümüş tepside ona sundunuz."

Frankie kolumun altına girdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Övünmeyi sevmediğimi biliyorsun, Kelebek."

"Ne...?" Dan hırıldadı. "Sen *Aileler*'den misin?"

Alay ettim. "Aileler öldü, dostum. Ama evet, Zach *Ferrero*'nun *amcasını* siktiniz. Bu da demek oluyor

Knight'la sikişti. Float şehir haritasından silinmek üzere. Umarım özgeçmişinizi güncel tutmuşsunuzdur."

"Kahretsin," diye fısıldadı Dan. O anı tamamen teslim olmak için seçti, sonunda kendinden geçerken zincirlerinin içinde sarktı.

Frankie'ye doğru döndüm ve onu kollarımın arasına aldım, ona en içten bakışlarımı yönelttim. Biraz yapış yapıştı, kan sıçramaları soluk tenini süslüyor ve gömleğini ıslatıyordu ama bana hiç bu kadar ateşli gelmemişti.

"Evet, Bay Fingers. Sikimi emmekle ilgili söyledikleriniz hakkında...."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FRANKIE

I Keşke o anda dizlerimin üzerine çöküp Kelebeğimi yutabilseydim ama öyle olmadı. Nöbetçi ekibin Kelebek'i çıkarması için on dayanılmaz dakika beklemek zorunda kaldık.

Daniel'ı, biz onunla ne yapacağımıza karar verene kadar hayatta kalacağı Şövalye Kulesi'nde tutacaktık.

Merdivenlerin tepesindeki ağır kapının çarpmasıyla iyice yalnız kaldığımızı anlayınca atıldım ve Max'in fermuarını tatmin edici bir hızla açtım. Ağır sikini avucuma aldıktan sonra kravatını serbest elime doladım ve yüzünü kendime doğru çektim, böylece o gür dudakları tekrar hissedebilecektim.

"Evet amına koyayım," diye inledi öpüşürken, ben geri geri giderken elime sarıldı ve sırtım soğuk duvara değene kadar kravatından tutarak onu yönlendirdim. İri bedenini içime bastırdı, beni sadece onunla arzuladığım bir şekilde hapsetti. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve sahiplenici bir tavırla çenemi kavradı, hırlarken o karanlık gözleri deliciydi, "Hiçbir şey beni senin çalışmanı izlemekten daha fazla azdıramaz."

Aletini sıkarak daha sert sarsmaya başladım. "Sen ahlaksızsın, tatlım."

Çenemde ve boynumdaki sütunda bir öpücük yolu açtı. "Belki de öyleyim. Ya da belki sadece tutkuluyum. Arkadaşlarımı ve ailemi . Kız kardeşimi kurtardığımızda, yozlaşmış güç kontrolsüz kaldığında neler olduğunu en ön sıradan izledim ve değer verdiğim insanlar için yapmayacağım şey yoktur." Açıkta kalan köprücük kemiğimi ısırды, sonra ateşli bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi,

İçim isyan edip yavaş yavaş pelteye dönerken beni esir almasına izin verdim. "Gerçekten, sen ve ben *aynıyız*. Az önce yaptığın her şeyi ve *daha fazlasını* yoluma çıkan ya da ailemi tehdit eden herhangi bir pislığe yapardım. O yüzden kendine duyduğun nefretin canı cehenneme Frankie. Burada, benimle, *bizimle* yeri yok. Senin karanlığını seviyorum. *Sonsuza dek* seninle birlikte içinde yıkanmak istiyorum."

Kuşatma altındaydım. Max Miller'ın güzel sözleri ve içten kahverengi gözleri, zaten çatlamakta olan duvarlarımı, her yanımdan bana vuran yüzlerce küçük trebuche gibi yumrukluyordu. Kararlılığımın parçalanmasını izlemekten başka bir şey , ta ki ben ortada kalana, titreyene, onun için *çaresiz* kalana kadar.

Bu güzel, vahşi ve gerçek adama aşık oluyordum. Hayatımda hiç gerçek bir dehşet hissetmemiştim.

Şimdi hissettim.

"Dikkatli ol, Kelebek," dedim, sesime tehlikeli bir ton katarak ve sikine güçlü vuruşlarımı yenileyerek. "Ne dilediğine çok dikkat et. Cehennemden gelen bir şeytana ne vaat ettiğine çok dikkat et."

Zengin kıkırdaması seksle sırılsıklamdı. "Beni hiç korkutmuyorsun."

Duvardan aşağı kaydım, siki hâlâ elimde sıkıca tutarken dizlerimin üzerine çöktüm. Üzerimde yükselirken ona baktım, iki eliyle başımın üstündeki duvara destek verdi ve dilimi taşaklarından ucuna kadar yavaşça, kışkırtıcı bir yalamayla gezdirdim.

"Çok lezzetli, Kelebek."

"Siktir," diye inledi. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Benim için diz çökmeni hayal ettim."

Onu , iki elimle gergin kışını avuçladım ve nefes alma yeteneğimi kaybedene kadar onu köküne kadar aldım.

"Frankie, *lanet olsun*."

Ellerimle onu zorladım, boğazımı sikmesi için yalvardım. Acıyı, gözyaşlarını, boğucu dolgunluğu istiyordum. Onun beni tükettiği gibi ben de onu tüketmek istiyordum. Bana kim olduğumu ve nasıl bir hayat sürmem gerektiğini unutturduğu gibi, onun da kendi adını unutmasını istiyordum.

Ben onun etrafında inerken o boğazımı sikmeye başladı. Her santimini, her güçlü itişini, acı ve zevkin baş döndürücü karışımını tercih ettiğim uyuşturucu olarak aldım.

Çok kısa bir süre sonra sonuna kadar çekti, sonra dudak büküşüme sırtarak sikinin ucuyla dudaklarıma dokundu. "Hayır, nasıl yapılacağını biliyorsun. O mükemmel dar deliğinin içine boşalıyorum. Bu gece ve diğer her gece benim olacak. Beni anladınız mı, Bay Parmak?"

Ayağa kalktım, vücudunda bir yılan gibi sürünerek ilerledim.

"Madem ısrar ediyorsun, Kelebek. Kıçımı okşayışına bayılıyorum. Sanki seninmiş gibi. Sanki şehrin en rezil canavarını kirletmeye hakkın varmış gibi."

Beni duvardan çekti, döndürdü, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni yavaşça geri geri salona doğru götürdü. Kıçım kan kırmızısı halıyı çevreleyen sandalyelerden birinin koluna çarptı, sonra aniden tekrar çevrildim.

Ellerim sandalyenin koluna çarptı ve Kelebek kot pantolonumu ayak bileklerime kadar sıyrıp arkamda dizlerinin üzerine çökerken sırtımı kamburlaştırarak memnun bir mırıltı çıkardım.

İki iri eli kıçımın memelerini avuçlayarak beni araladı, sonra kurnaz dili deliğimin üzerinde gezinerek beni kızdırdı.

"Daha fazla, Kelebek," diye
talep ettim. "Sabır, bebeğim."

Beni ciddiyetle yalamaya başladı ve yüzünü kıçıma gömüp açgözlü, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yerken bir fahişe gibi inledim.

Sikimi yumrukladım, acı verecek kadar sıktım. Şimdi, bu şekilde boşalmayı reddediyordum ama Butterfly'ın deliğimdeki dili beni sınıra doğru itiyordu.

"Sik beni." . *Yalvardım.* "Şimdi."

Son bir yalama ve tatmin olmuş bir kıkırdama.

"Kayganlaştırıcı?" "Masanın çekmecesinde."

Bir anda gitti ve geri döndü, yakınlığına duyduğum acı bir kez daha azalmadan önce acı verici bir şekilde yükseldi ve iki kaygan parmak deliğime girmeden önce bana hiçbir uyarı vermedi.

"Siktir," diye tısladım. "Evet. Ver onu bana." "Sikimi mi istiyorsun, Bay Parmak?"

Omzumun üzerinden sert bir bakış fırlattım, Max'in sıcak bakışlarının kıcıma girip çıkan parmaklarına odaklandığını görünce taşaklarım gerildi. "Oraya geri gelip senden istediğimi *almadan* önce son şansın Kelebek."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme bebeğim," diye karşılık verdi kış yanağıma sert bir tokat atarak. Parmaklarını geri çekti ve yerine sikinin başını koydu. "Beni bağlamana ve başka bir zaman becermene izin vereceğim. Şu anda sana kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyor."

İçeri itti ve ben de onu içime kabul ederek, acıdan, dolgunluktan ve onu kabzasına kadar alırken ondan çıkardığım düşük zevk tıslamasından zevk alarak aşağıya indim.

Sonra söz verdiği gibi yaptı, parmaklarını öyle bir sapladı ki daha sonra hayranlıkla izleyeceğim morluklar oluştu ve beni çılgın bir şeytan gibi becerdi. Kendimi destekledim, sandalyenin kolunu kavradığım eklemlerim bembeyazdı ve hepsini aldım.

İtişlerinin yoğunluğunu, tüm vücudumda dalga dalga yayılan zevki, Kelebeğim onun olduğumu böylesine bir inançla iddia ettiği her seferinde sıralamakta zorlandığım duygular barajını kabul ettim.

"Kahretsin, Frankie. Çok ateşlisin. Sana kafayı takmış durumdayım. Bunu bana hâlâ inanmıyorsun ama her zerremle ciddiym. Bu kışı mahvedeceğim, sana hatırlatmak için gerekirse hayatının her lanet gününü doğuracağım. Benim olduğunu. *Benimsin.*"

Boşaldım. Görüşüm karardı, oda dalgalandı ve hayatımda ilk kez el değmeden boşaldım.

"*Siktir*, Kelebek."

"Evet. Siktir. *Evet*," diye tısladı Max, ben onu sertçe sağarken ve o gırtlaktan gelen bir ecstazy iniltisiyle kendini içime boşalttı.

Bir sonra geri çekildi, sonra kemiksiz bedenimi kaldırdı ve beni kendisine doğru çevirdi. O güçlü kollarını sardı, sonra söylediği her kelimede ciddiymiş gibi beni öptü. Hala çoğunlukla giyinik olan gövdelerimiz birbirine çarptı ve damlayan, zar zor yumuşayan sikimi onunkine bastırdım.

Dudağını ısırdım, sonra yüzünü incelemek için geri çekildim. Parmak uçlarımı o keskin, tehlikeli elmacık kemiklerinde gezdirdikten sonra terli alnındaki düğümden kurtulan siyah saçlarından birkaç tutamı süpürdüm. Çok güzeldi ve ona bakmak beni gerçekten incitmeye başlamıştı.

Acıya rağmen gülümseyerek, "Kimse beni senin gibi sikmedi, Kelebek. Tehlikeli derecede bağımlıyım."

Beklediğim ukala sırtış yerine, koyu renk gözleri daraldı ve ifadesi vahşi bir şeye dönüştü. Hırladı, "Seni görüyorum Frankie. Keşke kaçmayı bıraksan ama sana istediğin kadar zaman vereceğim. Ve ben de sana -eğer gerekiyorsa aletimle- bunun gerçek bir anlaşma olduğunu hatırlatmaya devam edeceğim."

Yorgunluk iliklerime kadar işlerken ağır bir nefes verdim. Şimdilik beyaz bayrağı sallayarak kollarına yığıldım ve yüzümü omzuna yasladım. Şakağıma bir öpücük kondurarak beni kendine yaklaştırdı.

"Hadi eve gidelim, Kelebek. Sabah Float karargahına yapacağımız ziyaretin planlarını tamamlayacağız."

Saçlarıma gülümsediğini hissettim. "Ev kulağa harika geliyor Bay Fingers."

Max ve ben aceleyle üstümüzü başımızı temizledikten ve kıyafetlerimizi düzelttikten sonra Kulüp'ten arka kapıdan çıktık, bulutlu gece göğü ve yanan Şehir ışıkları altında el ele Knight Tower'a doğru beş blok yürümekten memnunduk.

Saat gece yarısını geçmişti ve sokaklar çoğunlukla sakindi; Şehir işe dönmeye hazırlanırken Pazar günleri hafta sonu eğlencesi sona eriyordu. İlk yaya geçidine girdiğimizde, bu akşam dışarıda olan, ters yöne doğru giden ve onları Kulübe sokabilecek birini tanıyan birini tanıdıkları hakkında heyecanla sohbet eden birkaç gürültülü parti grubundan birinin içinden geçtik.

Yüksek sesle bağırımları ve şamatalı kahkahaları, arkamızdan sürünerek gelen kaldırımdaki tekerleklerin sesini gizliyordu.

Geç oldu.

Butterfly gerildiğinde kaldırıma yeni adım atmıştık. Aynı anda, camı siyah cipi gördüm.

Bir tüfeğin namlusu tam üzerimize
doğrultulmuştu. "Hayır," diye fısıldadı Max
yanımda.

Ben hareket edemeden, vücudunu benimle arabanın arasına
atarak bizi şiddetle döndürdü.

Silah sesi geceyi yararken beni yakaladı. Bana sarılırken
darbenin vücudunu sarstığını hissettim.

Acı dolu nefesi kafatasıma saplandı, kemiklerimdeki eti sıyırdı,
kalbimi bedenimden ayırdı.

Bir saniye sonra kaldırıma çarptık ve başımın arkasına dayanılmaz
bir acı saplandı.

Beton basamakların köşesine çarpmıştım.

Dünya dönüyordu.

Gövdesine isabet eden kurşunun etkisiyle nefes almakta
zorlanarak üstüme uzanan Max'e sarıldım ve bedenimi onunkiyle
sardım.

Lütfen yeleğine isabet etmiş olsun. Lütfen.

"Sadece Asyalı adama ihtiyacımız var! Diğeri düştü. Hadi, hadi!"

Hayır.

Odaklanmakta zorlandım.

Başımdaki ağrı beni içten dışa doğru ikiye böldü.

Kelebek'in yüzünü kavradım, umutsuzca gözlerini aradım. "Neden?"
diye . "Neden?"

Geri çekilmek için mücadele ederken bulanık yüzündeki alaycı
gülümsemeyi seçebiliyordum. İri eli kanayan başımı kavradı.

"Çünkü sana aşığım, seni lanet olası aptal." diye mırıldandı. Ve
sonra kafasına bir şey çarptı.

"Hayır!" diye

bağırdım. Bir

tekme yan tarafıma

çarptı.

Max sürüklenerek .

Karnımın üzerine yuvarlandım. Boynumun ılık kan sızıyordu.

"Hayır!"

Araba odak noktasına geldi. Kapı çarparak kapandı. Lastikler
soyuldu.

Pantolonumun arkasından tabancamı çıkardım. Gözlerimi kısıtım ve lastiklere ateş etmek için kolumu kaldırdım.

Kaçırdım.

Daha yükseğe nişan aldı. Arka camı parçaladı.

Endişeli bağırışlar, ama karşılık yok.

Araba ortadan kayboldu.

Kelebeğimi benden aldılar. Gecenin

içinde bağırdım. "S.KTİR!"

Sürünerek ayağa

kalktım. Acı beni

körükledi.

Önümdeki sessiz sokağın kenarları keskinleşti.

Telefonumu bulmak için cebimi karıştırdım, parmaklarım ihtiyacım olan şeyi kendiliğinden buldu.

Beş yüzük.

"Dostum, bu ne lan? Bazılarımızın geceleri gerçekten uyumaya ihtiyacı var." "Kalk lan ayağa, Zachary," diye bağırdım. "de.

Kalkın. .

Siktir. *Yukarı.*"

Zach'in şaşkın sessizliği iki saniye sürdü, sonra temkinli bir şekilde "Ne oldu?" diye sordu.

"Onu aldılar."

Fısıldamak titremeyi umduğum gibi gizleyemedi.

Zach küfretti. "Siktir. *Siktir.* Tamam. Bunu halledeceğiz. Halledeceğimizi biliyorsun dostum. Onu geri alacağız, sonra da o boktan yerleşkelerini yerle bir edeceğiz."

Arka plandaki sesler bana diğerlerinin uyandığını

söyledi. Tiz bir kadın çığlığı duydum. "Onlar *ne?*"

Patronum beni öldürecek ve onu izin verdiğim için Kelebeğim onarılamayacak şekilde zarar görürse ona izin verecektim.

Zach'in sesi karanlık düşüncelerimi yarıp geçti. "Yaralandın mı dostum?

? Seni almaya geliyorum."

"Ben yaşayacağım. Olduğun yerde kal. On dakika

içinde orada olacağım." "Frankie-"

Aramayı sonlandırdım ve Şövalye Kulesi'ne doğru yürümeye başladım. Uyuşukluğun beni ele geçirmesini diledim. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı, benim her zaman güvenilir dostum.

Ama şimdi kalbim Kelebeğim için atıyor.

Hayatımın aşkı.

Bir daha asla uyuşmayacağımı fark ettim.

Ve bu Şehirdeki herkesin boğazını kesmek zorunda kalsam bile
aşkıma geri alacaktım.

Dayan, Kelebek. Canavarın geliyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FRANKIE

I Knight Tower'ın çatı katındaki oturma odasında kafese kapatılmış bir canavar gibi volta atıyordum. Yeğenim mutfak adasının arkasından temkinli ve bilmiş gözlerle beni izliyordu. Spencer'in elinde Küçük Şövalye vardı.

Bu sabah keşif ekibimizi eski Fallen Star oteline götüren Kara ve Julie ile metodik bir şekilde mesajlaşırken, kollarını kanepeye dayamış, yoğun bakışları boş yüzünün yan tarafını deliyordu. Hargraves yemek masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarına gömülmüş, kulaklıklarından Silver'la kısık sesle konuşuyordu.

Dün gece öfkeli, yaralı bir boğa gibi yeğenimin evine daldıktan sonra, masaya oturup Hargraves'in başımdaki yarayı sarmasına izin verene kadar bana silah doğrulttu. Sonra beni üç shot viski ve bir avuç dolusu ağrı kesici içmeye zorladı ve Kelebeğimin kanamasına ve uykusuzluğuma iyi gelmediğim konusunda ısrar ederek beni yatağa yatırdı.

Ben uyurken, Küçük Şövalye tüm Knight Enforcer ekibini uyandırdı ve Marcus ile Silver'ı işe geri sürükledi. Jolie bu sabah mutfaklarına girdiğim anda beni hadım etmek yerine, soğuk ve umutsuz bakışlarımı kendi bakışlarıyla birleştirdi ve sessiz bir anlaşmaya varırken birbirimize başımızı salladık.

Ne gerekiyorsa yapardık.

Kimse Max Miller'a dokunamaz ve yaşar.

Yeğenim geçerek odada öfkeyle dolanmamı yarıda kesti. Elindeki çilekli frapı

Elini uzattı, ben de itiraz etmeden kabul ettim. Pipetten büyük bir nefes çektim ve etrafından dolaşmaya başladım ama elini göğsüme beni durdurdu.

"İyi misin dostum?"

Ters ters baktım. "İyi görünüyor muyum?" "Hayır."

Elini göğsümden çektim. "*Artık* gitmek istiyorum."

Şefkatli ve anlayışlı gözleri beni öfkелendirdi.

"Neden bu geceye kadar beklediğimizi biliyorsun," diye cevap verdi. "Stratejiyi biliyorsun. Bu senin alanın. Yetişkin hayatında ilk kez gerçek bir insanla duygusal bir bağ kurmaya biliyorum ama sürece ve bize güven, onu geri getireceğiz."

Titrek bir nefes aldım ve odadaki tüm gözlerin aniden üzerime çevrildiğini hissettim. "Benim için kurşun yedi, Zachary. Yeleğimi çıkardığımı biliyordu ve benim için *lanet* bir *kurşunun* önüne atladı."

Küçük Şövalye Spencer'ın kucağından burnunu çekti. "Tabii ki öyle yaptı. Max'i daha önce hiç aşık görmemiştim ama şimdi anlıyorum ki bunca aydır aşık olduğu şey buymuş. Spor salonunda sürüklük yapmayı bıraktı. Her fırsatta Knight Tower'ın koridorlarında dolaştı. Seni görebilmek umuduyla Laura'nın kitapçısında neredeyse nöbet tutuyordu."

Sertçe yutkundum. Bunları bildiğimi sanıyordum - Kelebek'in, ondan ısrarla kaçtığım aylar boyunca bazen beni aradığını biliyordum. Kimyamızın uyuştüğunu biliyordum. Beni tekrar becermek istediğini biliyordum.

Ama beni seviyor musun?

En çılgın hayallerimde bile.

Zavallı bakışlarımı Jolie'den ayırdım ve hâlâ kişisel alanımda gezinen yeğenime dönüp acınası bir sesle, "Onu geri istiyorum," diye fısıldadım.

Söyleyecek başka ne vardı

ki? "Biliyorum, dostum.

Biliyorum."

Hargraves aniden yemek masasındaki sandalyesinden kalktı. "Brifing zamanı. Toplanın."

Dizüstü bilgisayarındaki bazı tuşlara birkaç sert dokunuşla, oturma odasının duvarında asılı duran devasa düz ekran televizyon

açık.

Silver ve Marcus'un her ikisi de yayında belirdi, ekranları hedefimizin fotoğrafları gibi görünen şeylerle bölünmüştü.

Dominic ekrandaki başka bir kutuda belirdi. Spor kıyafetlerini giymiş ve ofisindeymiş gibi görünüyordu. Bakarken bir elini yüzüne götürdü ama onun dışında sakinliğin resmiydi.

Ona bakamadım bile. Aylarca ona ve karısına dayatmalarda bulunduktan, evlerine habersizce ve onlar sanki orada olmam gerekiyormuş gibi bunu normal karşıladıktan sonra, onlara borcumu böyle ödedim.

Oğullarını
kaybetmiştim.

"Frankie."

Adım atmayı bıraktım ve kendimi ekrandaki Dominic'e bakmaya zorladım.

"Evlat, onu geri alacağız. Max kendini nasıl idare edeceğini biliyor ve bu şaka gibi kıyafet geçmişte uğraştığımız şeylerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Her şey yoluna girecek."

Adam beni teselli ediyordu.

Ben.

Başımı salladım. Kendimi toparlamanın zamanı gelmişti. Kelebeğim için.

Hargraves televizyonun karşısına geçti. "Silver, tam bir özet geçelim."

"Evet, efendim." Gözlüklerini düzeltti, pembe saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı ve konuşurken her zamanki gibi öfkeli bir şekilde yazmaya başladı. "Öncelikle, Frankie ve Max'in dün gece saldırıya uğradıktan sonra yakaladıkları adamın botunda bir takip cihazı olduğunu doğruladık. Örgütün ilk ekibin öldüğünü ve birinin kayıp olduğunu anladıktan sonra onu Kulübe kadar takip ettiğinden ve tekrar saldırmak için ikinizin ortaya çıkmasını beklediğinden şüpheleniyoruz."

"Bu nasıl bir saçmalık böyle?" Zach homurdandı. "Enforcer'larınıza takip cihazları koydunuz, bunlar hacklenebilir ve artık düşmanınız silahlarınızın her birinin nerede olduğunu biliyor."

Gerçek. Bu yüzden Daniel'ı böyle bir şey için kontrol etmek aklımın ucundan bile geçmedi.

"Belli ki pervasız ve aptallar," diye cevap verdi Spencer. "Frankie'nin annesini geri verirler ve peşlerinde kimin olduğunu anladıkları anda kuyruklarını kıstırıp Şehir'den kaçarlardı."

Marcus, "Ferrero'nun dediği ," diye söze girdi, "Enforcer ağlarını kesinlikle hackledik ve şimdi elimizde güzel bir harita var." Bilgisayarında birkaç tuşa bastı ve ekranda bir uydu haritası belirdi. Küçük kırmızı noktalar resmin üzerinde karıncalar gibi geziniyordu. "Burası 'yerleşke' olarak kullandıkları otel. Binada ve arazide devriye gezen iki düzine İnfazcıları var ve Kulüp ve Şövalye Kulesi'nin etrafında dolaşan sekiz-iki araba daha var. Neredeyse kesin olarak bizi ayrılırken yakalamayı umuyorlar ki takip edebilsinler."

Ekrana ters ters baktım. "Bu soytarılık çok aşağılayıcı. Küçük Şövalye'ye ve onun Güvenlik Şefi olarak bana."

Silver, "Yeni çocuklardan bazılarını onlara bindiriyoruz," diye ekledi. "Yarış zamanı yaklaştığında, onları şehrin etrafında eğlenceli bir kovalamacaya sürükleyecekler."

"Lastiklerini patlatmalarını ve onları Obsidiana göndermelerini söyle," diye talimat verdim, ses tonumdaki zehri gizleme zahmetine girmeden.

Silver'ın bakışları Jolie'nin koltukta oturduğu yere kaydı ama sevgili patronum da benimle aynı ruh halindeydi. "Anlaştık. Onlara haber ver," dedi soğukkanlılıkla.

"Evet, hanımefendi. Ardından, Frankie'nin misafirinden aldığımız bilgilerin doğru olduğunu teyit ettik. Eski Fallen Star oteli sözde yerleşkenin bulunduğu yer. 1950 yılında inşa edilen otel, lobi ve toplantı alanlarının altta, konuk odalarının ise üstte olduğu on katlı açık bir atriya sahip. Şehrin beş mil kuzeyinde, Fortune Creek kolu boyunca, eskiden çiftlik olan elli dönümlük bir arazide yer almaktadır. Yakın zamanda modern bir kumarhane ve kulüp olarak yeniden modellenmiş, bina içinde ve çevresinde çeşitli güvenlik iyileştirmeleri yapılmıştır."

Uydu resimleri, planlar ve muhtemelen Kara ve Julie'nin ekibi tarafından bu sabah çekilen yerden yüksek çözünürlüklü resimler ekranda yanıp sönüyordu. Tarihi bir otel, yemyeşil tepeler, araziye çevreleyen ferforje bir kapı. Cennet gibi şırıl şırıl akan bir dere. Siyah giysili

paralı askerler, ekibimiz tarafından fotoğraflandıklarının farkında olmadan etrafta dolanıyorlardı.

Marcus söze girdi. "Bu lanet yer için olası yerlerin bir listesini yapmaya başlamıştık ve Şehrin elli mil yarıçapında, doğru büyüklükte olan ve Ailelerin zayıflamaya başladığı geçen Mart ayından bu yana satın alınmış ve yeniden düzenlenmiş yirmi yedi mülk belirledik. Fallen Star oteli de listedeydi ama hepsini araştırmak haftalarımızı alırdı, o yüzden Frankie'nin... yeteneklerine şükürler olsun."

Normalde biraz süslenirdim ama bu sabah kendimi oldukça sabırsız hissediyordum. "Beni sonra kandır Marcus. Başka ne öğrendin?"

Hargraves yumruğunun içine öksürdükten sonra elini ekrana doğru salladı. "Sahibinin kimliği sizde, doğru mu?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi Silver, daktiloda yazmaya devam ederek. "Birkaç holding şirketini ve yabancı paravan şirketleri araştırmak zorunda kaldık ama hepsi bu adama çıkıyor." Ekranda otuzlu yaşlarında, yuvarlak yüzlü ve sarı saçları olan bir adamın vesikalık fotoğrafı belirdi. "Fletcher Gould."

Zach kıs kıs güldü. "Gerçek adını kullanmak yerine kendine aptalca bir unvan vermesine şaşmamalı."

Fotoğrafı inceledim. "Bunun Kaptan olduğunu mu düşünüyoruz?"

"Her şey ona uzanıyor," diye cevap verdi Marcus. "Tüm para, binanın sahibi olan şirketlerdeki hisseler, ilgili banka hesapları, lanet olası elektrik faturaları. Başka hissedar yok."

Küçük Knight kanepede, Spencer ve yeğenimin arasına sıkıca sıkışmış bir şekilde orta minderde oturduğu yerden kükredi. "Kim bu adam ve benim şehrimde kendi şişko boynundaki ilmiği yavaşça sıkılmaktan başka ne halt ettiğini sanıyor?"

Ekranda başka görüntüler de belirdi. Benzer özelliklere sahip yaşlı bir adam. Artık kullanılmayan birkaç barın grenli fotoğrafları. Şimdiye kadar gördüğüm en 90'lar striptiz kulübü, şu anda bir sıcak yoga stüdyosu ve bir vegan smoothie olduğunu bildiğim bir binada yer alıyordu.

Silver boğazını temizledi. "Fletcher Gould, Gerald Gould'un tek oğludur, bir zamanlar bir dizi bar ve kulübün sahibi olan bir adam.

Ferrero Ailesi tarafından neredeyse otuz yıl önce şehirden kovulmadan önce. Ayrılmadan önce işlerinin durumu ve net serveti hakkında tespit edebildiklerimizi göz önünde bulundurursak, Gerald Gould, Birinci Kademe aile statüsünün zirvesinde, yüksek İkinci Kademe olurdu."

Zach bana bir bakış fırlatmadan önce, "Bu annemin zamanından önceydi, yani onu kovan büyükbabam olurdu," diye ekledi. "Frankie'nin babası."

"Sperm donörü," diye düzelttim. "Ve efsaneye göre, kendisine hoşlanmadığı bir şekilde bakmak da dahil olmak üzere birçok nedenden ötürü insanları Şehir'den kovarmış." Duvara yaslandım ve nihayet sağlam bilgiler edinip planlar yapmaya başladığımız için beni tehlikeli bir saatli bombaya dönüştüren gerginliğin bir kısmının vücudumdan sızdığını hissettim. "Genç Fletcher'ın Ferrero'nun düşüşünden sonra babasının adını yeniden inşa etmek için Şehre döndüğünü mü düşünüyoruz?" diye sorarak odaya bir göz attım.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Silver. "Babası iki yıl önce bir tekne kazasında vefat etti."

Spencer, "Ve bu salak, Şehir'den ayrıldıklarında küçük bir çocuktu," diye ekledi. "Bu da neden şu anda Knight'ın elinde olan Ailelerin gerçek gücü hakkında bu kadar cahil görüldüğünü açıklıyor. Bu yüzden buraya bir yığın parayla gelip bizden biriymiş gibi davranabileceğini sanıyor."

Kıkırdadım. "Evet, zavallı Gerald'ın oğluna, kendisini kış üstü Şehir'den atan kuruma karşı gereken saygı ve huşu duygusunu aşılacak için üzerine düşeni yapmadığından şüpheleniyorum."

Küçük Şövalye sıkılmış dişlerinin arasından, "Siktir et onu, o ölü bir adam," dedi. Kısa bir an için Butterfly'ın burada olmamasına sevindim, böylece üç kayınbiraderinin de hanımlarının kana susamış açıklamaları karşısında yüzlerinde beliren şehveti görmek zorunda kalmayacaktı.

"Pekâlâ," diye söze girdi Dominic, tüm bu olanları Zen benzeri bir odaklanmayla ekranından izlemişti. "Kara'nın raporunu inceledim ve gün batımında gitmeye hazır olmakta sorun yaşamayacağımızı düşünüyorum. Max ve Bayan Romano gün bitmeden elimizde olacak."

Ne de olsa, sadece birkaç ay önce 65 katlı silahlı bir gökdeleni işgal eden ve rehin tutulan bir kadını kurtaran grup bizdik,

sonra Spencer Ailesi'nin reisini çatıdan aşağı attı.

Yerleşkeyi ele geçirmek çocuk olurdu.

Ekip oyun planımızı anlatırken ben de dikkatle dinledim. Kelebeğime ulaşma derimin her santimini yakıyordu ama yeğenimin haklı olduğunu biliyordum; bunun karanlık çökene kadar beklemesi gerekiyordu.

Toplantı sona ererken Hargraves, "Harika, saat altıda tekrar görüşelim," diyordu. "Bodrum katı hazırlanma alanına dönüştürülüyor, bu yüzden-"

"Efendim," diye sözünü kesti Silver, acil ses tonu hemen tüylerimi diken diken etti. "Az önce bir iletişim aldık."

Bir fotoğraf tüm ekranı dolduruyordu. Penceresiz bir odada konferans masasına benzeyen bir yerde oturmuş, her özelliği sert floresan ışığıyla vurgulanmış Kelebeğim vardı.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir sandalyeye yaslanmıştı, gömleksiz gövdesinde kaburgalarını saran kalın bir gazlı bez vardı. Mükemmel yüzünü gölgeleyen sağ gözünün altında şiddetli bir morluk vardı ve dün gece onu benden uzaklaştırmadan önce kafasına vurdukları yerden damlamış olması gereken kanın izleri yüzünde ve boynunda görülebiliyordu. Takım elbisesinin pantolonunu hala kalçalarına kadar indirmişti ve onu orada tutan pisliklerin yakında hak ettiklerini bulacaklarından emin olduğunu gösteren ukala bir sırıtışla kamerayı kapatıyordu.

Yumruğumu korkunç bir gürültüyle duvara vurdum.

Odadaki diğerlerinin hakkını vermek gerekirse, hiçbiri az önce evlerine karşı gerçekleştirdiğim yıkım karşısında şaşırmış ya da biraz sinirlenmiş gibi görünmüyordu.

Onun yerine Zach sadece "Sakin ol dostum. O ele sonra ihtiyacın olacak."

Yumruğumu sıktım, parmak eklemlerimdeki kanayan kesiklere ilgisiz bir merakla baktım. "Patlama için özür dilerim. Onu yaralı görmek beni üzdü."

Oldukça rahatsız edici bir sessizlik anından sonra Silver'ın sessiz sesi tekrar çevrimiçi oldu. "Jolie Knight'ın kardeşinin iadesi için yirmi milyon dolar fidye talep ettiler."

Bu beni kahkahalara boğdu. Jolie hemen onu takip etti ve sonra diğerleri, hepimiz bir grup küçük kız gibi kıkırdayana kadar.

Zach gözündeki bir damla yaşı silerek, "Tanrım, ne salak herif," dedi.

Küçük Şövalye nefesini içine çekti ve ciddi yüzünü tekrar takınarak başını salladı. "Şimdilik onları görmezden gel Silver. Bırak bir süre terlesinler."

Dominic tekrar kadrāja girdi. "Pekâlâ ekip. Sanırım hepimiz Max'i tek parça halinde ve her zamanki neşesiyle gördüğümüz için mutluyuz. Yürüyüş emirlerimizi aldık, hepinizle bu gece görüşürüz."

Silver'ın saygılı bir şekilde başını sallaması ve Marcus'un boktan bir selam vermesiyle yayın sona erdi.

Böylece geri sayım başladı. Bu gece annemi içinde bulunduğu karmaşadan kurtaracak ve Kelebeğimi kollarımdaki hak ettiği yere geri getirecektim.

Ve işim bittiğinde, o şırıl şırıl akan dere kıpkırmızı olacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MAX

I Kendi rahat uzandığım alçak masanın karşısında oturan kadını inceledim. Garip bir şekilde kıpırdandı, gözlerimle buluşmayı reddetti, muhtemelen on kişiden topladığı

Onun en büyük hayranı olmadığım dakikalar boyunca birbirimizin yanındaydık.

Lucie Romano, yaşadığından şüphelendiğim zorlu hayata rağmen, kırk küsur yaşında olması gerektiğini bildiğimden hâlâ on yaş daha genç görünen çekici bir kadındı. Koyu renk saçları omuzlarına ancak ulaşıyordu ve pürüzsüz, soluk teni Frankie'ninki kadar mükemmeldi. Minyondu, ödünç aldığı tişörtünün kumaşı neredeyse onu boğuyordu ve karamel rengi gözleri bana oğlunu hatırlatan diğer tek özelliği idi. Frankie'nin geri kalanı baştan aşağı Ferrero'ydu ve onu hamile bırakıp kaçan adama olan çarpıcı benzerliğinin, Lucie'nin Frankie'nin hak ettiği besleyici, sevgi dolu anne olamamasının nedenlerinden en azından biri olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

"Demek oğlumu tanıyorsun?" diye sordu aramızdaki gergin sessizlik çok uzadıktan sonra. Konuşurken bana bakmadı, onun yerine alt katta yaşanan sefahatle ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Evet," diye cevap verdim, kısık sesle. Üç gardiyan sabahtan beri kilitli kaldığım otel odasından çıkmama nihayet izin verdiğinde, bana verilen bir şişe sudan bir yudum aldım. Beni buraya oturttuklarında beni bekleyen sandviçi çoktan bitirmiştım

Barda Lucie'nin yanındaydım ve şimdi korumalarım kibar ama tehditkâr bir mesafeyle arkamızda duruyordu. Devam ettim, "Ben Max. Beni kaçırdıklarında Frankie'yle birlikteydim. O iyi bu arada, sorduğunuzdan değil."

Zaten öyle olmadığına inanmayı reddediyordum. Onu yakaladığımda kafasının arkasına sert bir darbe almıştı. Beni sürükleyerek götürdüklerinde bilincim yeni yeni yerine geliyordu - bağırıışlarını ve cipin arka camına ateş etmesini kaydedecek kadar.

Yani, o *iyiydi*. İyi olmak zorundaydı.

Lucie hafifçe utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Ah, şey. Sanırım düşünemedim... Frankie sadece... o asla...." Dikkatini tekrar aşağıdaki kata çevirmeden önce çaresizce omuz silkti.

Neden odamdan çıkarıldığımı ve üst kattaki barın VIP salonuna benzeyen bir bölümüne yerleştirildiğimi tam olarak anlayamamıştım. Kim olduğumun ya da daha doğrusu kiminle akraba artık herkes tarafından şüpheleniyordum; belki de *Kaptan* küçük krallığını göstermek istemişti?

Eğer öyleyse, hiç etkilenmedim.

Bir Pazartesi gecesi için evde çok fazla insan vardı ama Serpentis Casino ya da Euphoria Club da farklı olmazdı - zengin pislikler partilerini sadece hafta sonuyla sınırlamazlardı.

Üçüncü kat balkonundaki yerimizden, devasa odanın ortasındaki büyük, dairesel barı görebiliyorduk, neon mavisikle aydınlatılmıştı ve birçok içki rafı bizim katımıza kadar yükseliyordu. Tavandan sarkan iki şatafatlı avize, binanın neredeyse tüm yüksekliğini yukarıdan aşağıya doğru uzatıyor, yüzen soyut şekiller modern ve pahalı görünmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Pistin uzak ucunda kumarhane vardı -lot makineleri, blackjack masaları, işler- ve pistin tüneğimize en yakın tarafında, kadınların sadece ışıltılı bir tanga giymeleriyle biten rutinleri sergiledikleri platformlar ve sahnelerle tamamlanmış bir tür dans kulübü vardı.

İş çıkışı evrenin efendisiyim kıyafetlerini giyen erkekler evin etrafına dağılmış, içki içerken birlikte gülüyorlardı,

kumar oynar ve manzaranın tadını çıkarırlardı. Masalar ve kanepeler stratejik olarak karanlık köşelere yerleştirilmişti, çoğu iş konuşan ya da aleni seks eylemlerinde bulunan erkeklerle doluydu, arada pek bir şey yoktu.

Dördüncü kattaki odaların "zevk sarayı" olduğunu duymuştum ama yine de herkesin görebileceği şekilde açıkta striptizcileri ve ara sıra garson kızları beceren birkaç iğrenç heriften fazlası vardı.

Bu çöplük viski, puro dumanı ve vücut kokusu gibi kokuyordu ve Andrea Ferrero'nun *asla yapmayacağını* düşünmekten kendimi alamadım.

Gerindim, çok dar ödünç aldığım siyah tişörtüm karnımı yukarı kaldırdı ve sırtımdaki ağrıdan irkildim, aşk acısı çeken bir salak gibi önüne atladığım kurşunun yeleğime isabet etmesinden dolayı şu anda iğrenç bir morluk vardı. Hâlâ takım elbise pantolonumu ve elbise ayakkabılarımı giyiyordum ama burada oturmuş kurtarılmayı bekleyen genç kıızı oynarken yeterince rahattım.

Kara şövalyem benim için gelirdi ve sonra tekrar yalnız kaldığımız anda benim için *gelirdi*.

Bu arada, müstakbel kayınvalideme hıyarlık etmenin enerjimi verimli bir şekilde kullanmak olmadığına karar verdim. "Ee, Bayan Romano," dedim, dikkatini özellikle akrobatik bir çıplak dansçıdan çalarak, "boktan erkek arkadaşınız sizi bu pislige beri size iyi davrandılar mı?"

Kadın sinirlendi. "Trevor burada olacak. Parayı almak için sadece birkaç güne ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Trevor Chicago'ya giden bir trene bindi ve seni kaçırmalarından sadece birkaç saat sonra küçük bir sürtük gibi kaçtı," diye bilgilendirdim onu. "Seni arayan kişi *oğlun*."

"Ondan bunu yapmasını ben istemedim," diye tersledi.

"Tamam o zaman," diye cevap verdim tembel bir omuz silkmeye. "Süvarilerle birlikte geldiğinde seni burada bırakması gerektiğini söylerim. Trevor'ın son ödeme tarihi geçtiğinde ve hâlâ ödeme yapmadığında ne olacak?"

Elindeki su şişesinin etiketini karıştırdı. "Borcumu kokteyl garsonu olarak ödeyebileceğimi söylediler," dedi dalgınca, "ya da daha hızlı ödemek istersem striptiz yapabileceğimi. Görünüşe göre... en hızlı yöntem için *yaşlıyım*."

Seks işçiliği. "Bu yaş ayrımcılığıdır," diye yardımsever bir şekilde işaret ettim. "Şikayette bulunmalısınız."

Minik burnunu kırıştırdı. "Ne dedin? Hayır, bir çocuk olmak istemiyorum.
fahişe."

Uygunsuz bir espri yapamadan gürültülü bir ses duyuldu. "Sadece *misafirlerimizi* selamlamak istiyorum, Conway. Çok fazla endişeleniyorsun!"

Pahalı bir takım elbisenin içinde baba vücutlu sarışın bir adam, yanında iri yarı bir korumayla salona girdi. Balkon korkuluklarına doğru yürüdü, memnun bir gülümsemeyle aşağıdaki aktiviteye baktı, sonra ikinci el araba satıcısının cazibesıyla bize doğru döndü.

Koruması bana sinir gibi görünen bir şeyle bakma cüretini gösterdi, bu da onu bu saçma yerde yarım beyni olan tek kişi yapıyordu.

Takım elbiseli adam kollarını iki yana açarak, "Yerleşkeye hoş geldiniz," dedi. Lucie'ye baktı. "Ve kata hoş geldiniz, Bayan Romano. Umarım şu ana kadarki konaklamanız tatmin edici olmuştur?"

Kız ona bakakaldı. "Um, evet?"

"Harika." Bana döndü. "Peki Bay Miller, nasıl hissediyorsunuz? Ağrı kesiciye ihtiyacınız var mı? Dün geceki tatsızlıktan kalan herhangi bir yaranın, buradaki gurur ve neşe kaynağım olan ihtişamın tadını çıkarmanıza engel olmasını istemem."

En iyi Bennett Spencer kibirli göt suratımla ona yukarıdan aşağıya baktım. "Kaptan dedikleri adam sen misin?"

"Öyleyim. Bu benim küçük projem."

"Anlıyorum. Yürüyen ölü bir adam için fazla mutlusun, bunu söylemeliyim."

Komik bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Oh, hadi ama dostum. Şehrin nasıl işlediğini iyi biliyorsun. İddiamızı ortaya koyarız, kitlelere ciddi olduğumuzu gösteririz ve çok ama çok para kazanırız! Artık Aileler olmadığına göre, kendi kalelerimizin kralları olmak için uygun ve güdüye sahip olanlarımıza kalmış. Burada yaptığımız şey de bu, hepsi oyunun bir parçası."

Gülme sırası bendeydi. "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?"

Küçümseyici bir el salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen ve arkadaşın işime burnunuzu sokmaya karar verdiniz, ben de bir mesaj gönderdim. Kız kardeşinin kendini şehrin kraliçesi olarak gördüğünü biliyorum ama bu raundu kaybetti. Sağ salim dönmen için istediğim parayı ödeyecek, sonra da kulesine geri dönecek. Hepimiz Float'a meydan okuduğunda ne olacağı hakkında bir ders almış olacağız. İyi olan kazansın, anlıyor musun?" Tam bir dangalak gibi bana göz kırptı.

"Sen," dedim suyumdan tembelce bir yudum alarak, "hayal görüyorsun amına koyayım."

"Efendim," diye araya girdi koruma, endişesi yüzünden okunuyordu. "Bay Miller ve Bayan Romano'yu serbest bırakmanızı bir kez daha şiddetle tavsiye ediyorum. Onları burada tutmanın riskleri olası getirilerinden *çok daha ağır* basıyor."

"Conway, sana *sakin olmanı* söylemiştim," dedi Kaptan sinirli bir homurdanmayla. "Burayı sıkı bir şekilde kilitledik. Ve ben zayıf görünmeyi reddediyorum! Babam hayatını ailelerin izin verdi ama ben böyle bir şey yapmayacağım, özellikle de sadece erkek arkadaşının parasıyla oynayan küçük bir *kıza*."

İnanılmaz bir kahkaha daha attım. "Kahretsin, tam bir aptalsın."

"Lütfen beni aşağılamayı bırak," diye tersledi. "Sana zeytin dalı olarak The Float'a üyelik teklif edecektim. Şehrin statüsü en yüksek ve gelecek vaat eden erkekleri arasında bunun ne kadar imrenilen bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Kibarca geç."

Sinirli bir nefes verdi. "Sen umutsuz vakasın evlat. En azından beni yirmi milyon dolar daha zengin edeceksin."

Conway yüzünü buruşturarak, "Efendim, Knight fidyeyi ödemeyi reddetti," dedi.

Aptal şaşırılmış görünüyordu. "Ne? Ne zaman?"

"Yaklaşık on beş dakika önce. Dediler ki, aynen aktarıyorum, 'ölü adamlarla pazarlık yapmazlarmış'."

Kıkırdadım. Lucie tüm bu olanları iri gözlerle izledi.

"Çok *dramatik*," diye mızızlandı Kaptan, sonra bana baktı. "Sanırım rahatınıza baksanız olur Bay Miller. Siz

bir süre burada kalabilir. İçkiler , ama kızlara dokunmayın; bunun için en üst düzeyde ödeme almanız gerekiyor."

Tam bu sırada, az giyimli bir garson kız elinde içki dolu bir tepsiyle salona girdi. Bardağı alırken ona ürkütücü bir bakış atan Kaptan'a bir tane uzattı, sonra sandalyeme eğildi ve bana bir içki uzattı.

Tişörtümün göğüs cebine küçük ve yuvarlak bir şey bıraktığını hissettiğimde yüzümü boş tuttum.

Sırıtarak kadehimi Kaptan'a doğru kaldırdım. "Ben alınmış bir adamım ve amcıkta tamamen uzağım, ama yine de teşekkürler. Senin yerinde olsaydım, Şehirdeki en büyük sik gibi hissettiğin son birkaç dakikanın tadını çıkarırdım. Adamın Conway'in seni uyardığına eminim ama çok fena çuvalladın dostum. Kız kardeşimi kızdırdın, evet, ama ondan önce Frankie Fingers'ı kızdırdın. Şuradaki onun annesi, biliyor musun?" Lucie'yi işaret ettim, sonra da kaşınıyormuşum gibi kulağımı ovuşturdum.

Gözlerini devirdi. "Evet, Conway psikopat gangster oğlunun korkunç bir öcü olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. O sadece *bir* adam ve aslında bir ergen. Bir çocuk tarafından tehdit edilmeyeceğim ve zaten Ferrero da artık bu kasabayı yönetmiyor. Bunların hepsi saçmalık."

"Efendim-"

"Bu kadar yeter Conway. Gidip *ödeme yapan* misafirlerimizi kontrol edelim, olur mu?"

Arkalarına bile bakmadan bardan çıktılar ve asansöre yöneldiler.

"Son kısmı anladınız mı?" Küçük cihazı gizlice kulağıma sokar sokmaz telsizimin çevrimiçi olduğunu duyduğumu söyledim.

"Evet," diye cevap verdi Jojo ve lanet olsun, sesini duymak güzeldi. "Dürüst olmak gerekirse bu akıllıca değildi ve bize de pek yardımcı olmadı. Frankie zaten öfkeli ve Gould denen sik kafalı onu daha da kızdırmadan plana sadık kalmasını sağlamak yeterince zor oldu."

"Evet, bir de duvarlarımızı görmelisin," diye söze karıştı Zach. "Frankie bugün her zamanki gibi değil."

Frankie'nin melodik sesi, "Lütfen burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmaktan kaçın," diyerek yorgun ruhuma merhem oldu. "Merhaba Kelebek. Seni özledim."

"Selam bebeğim," mırıldandım. Lucie bana şaşkın şaşkın baktı, alçak ses tonum kulaklarına ulaşıyordu ama korumalarımızın ondan başka biriyle konuştuğumu anlayacağı kadar yüksek değildi. "Annen ve ben üst kattaki barda takılıyoruz. Burası çok zevksiz. Gitmeye hazırım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yakında, tatlım."

Zach kulağımın dibinde kıs kıs güldü. "İkiniz de çok tatlısınız. Düğün ne zaman? Sağdıcin ben olacağım, değil mi Frankie?"

Hargraves çevrimiçi oldu. "Mari'nin kimin baş nedimesi olacağına karar vermek için yazı tura mı atacaksınız?"

"Her ikisini de nasıl yapacağını bulacaktır," dedi Jojo dalgın dalgın, sonra tısladı, "Bennett! Ben yönetiyorum, seni otoriter pislik."

"Büyük şans, Angel."

"Tanrım, hepiniz sinir bozucusunuz," diye homurdandı Frankie. "Bu son kez beni telsizde konuşmaya ikna etmenize izin verişim."

"*Erkeğinle* konuşmak istediğini biliyorsun," diye geveledi Zach.

"Tabii ki yaptım," diye cevap verdi, ses tonu gayet gerçekçiydi. "Kelebek, yaralandın mı? Üzerindeki her çizik için bu akşam bir boğaz keseceğim."

Mutlu bir şekilde mırıldandım. "Çok fazla çizdiğim var, bebeğim."

Jojo, "İğrenç, birbirinizle seks muhabbeti yapmayı kesin," diye homurdandı. "Hepimiz sizi duyabiliyoruz."

Rocky'nin derin sesi araya girdi. "Evet, eğer ilgilenen varsa Güney Ekibi yerini aldı."

"Kuzey Ekibi de yerini aldı," diye ekledi Kara, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Kartallar hazır," dedi bir başka tanıdık ses. "Hey, Maxy."

"Hey, baba."

"Sıkı tutun, tamam mı?" "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Lucie bir tırnağını çiğnedi, buradaki konumunu sıkılarak kabullenışı ürkek bir sinire dönüştü. Frankie'yle konuştuğumu anlamıştı ve nereye giderse gitsin oğlunu şiddetin takip edeceğini bildiğinden şüpheleniyordum.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Jojo kısık bir fısıltıyla, "Bennett ve ben yerimizi aldık. Max, gözlerini

Görmeden edemeyeceğiniz bir şey görmek istemiyorsanız zeminin güneybatı köşesine gidin."

Tabii ki bakışlarım doğrudan o yöne kaydı. "Ne oluyor? _"

Oh, Tanrım.

Devasa barın neon ışığında onları seçebiliyordum, Ama Jojo oradaydı, pembe bir peruk takmıştı ve bir striptizci gibi giyinmişti, şortu, küçük bir sütyeni ve kalçalarına kadar uzanan botları vardı. Spencer da onun yanındaydı, evdeki diğer zengin sikikler gibi takım elbisesini giymişti. kızın kıcını tokatladı, sonra onu duvara doğru fırlattı ve sanki ona para veriyormuş gibi öpüşürken onu kuru kuru becermeye başladı.

İnledim. "Lanet olsun, çocuklar, gerçekten mi?"

"Sana bakmamamı söylemişti," diye belirtti Hargraves bir pislik gibi.

"Teşekkür ederim, Nathan. Bu gösterinin bir anlamı var mı yoksa Jojo ve Spencer işe koyulmadan önce sadece teşhirci kaşıntılarını mı kaşıyorlar?"

"Sabırlı ol, Kelebek," dedi Frankie, sesi ancak kendi tarafındaki arka plandaki bazı gürültüler yüzünden seçilebiliyordu.

Jojo'ya bir göz attım, şimdi duvara dönüktü ve kıcını Spencer'ın kasıklarına dayamıştı. Nefes nefese sesi tekrar çevrimiçi oldu. "Üç, iki, bir...."

Sonra bir yumruğunu kaldırıp yüzüne bir adım mesafede duvarda uygun bir şekilde duran yangın alarımını parçalamasını izledim.

Siren çaldı, kırmızı acil durum ışıkları yanıp söndü ve müşteriler ve personel kaotik bir kitle halinde çıkışlara doğru koşmaya başladığında aşağıda çılgınca bağırışlar duyuldu.

Babam ekibine "Siviller dışarı çıkıyor, ateş etmeyin" diye talimat verdi. "Dışarıda konuşlanmış olan bir düzine kadar İnfazcı, insanları Güney otoparkına yönlendiren üç kişi hariç, soruşturma için binaya giriyor. Güney Ekibi, tam tahliyeye kadar bekleyin."

Rocky, "Bekliyorum," diye karşılık verdi.

Kara çevrimiçi olarak vızıldadı. "Kuzey Ekibi binaya giriyor, çatışmaya hazırlanıyor."

"Noah ve ben geride kalanları toplayacağız," diye ekledi babam.
"Herkese iyi eğlenceler. Hadi onları eve getirelim."
Ve sonra başladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

MAX

Joyo, Spencer'ın paltosunun altından bir silah çıkardı ve ikisi de odanın diğer tarafına geçip dairesel çubuğun üzerinden atlayarak siper aldılar, tam o sırada Float Enforcers'ın ilk ekibi odaya akın etti. Siyah giysili bir başka figür, finalin sonundan ortaya çıktı.

Kulüpten çıkan çılgın müşteri kitlesi, bu sefer Şövalye İnfazcı kıyafeti giyyordu. Jojo ve Spencer'a katılmak için barın üzerinden atlayan Zach Ferrero'nun iri cüssesini tanıdım ve kız kardeşimin arkasını kollayacak bu kadar çok takıntılı ve ölümcül adamı olduğu için evrene bir teşekkür gönderdim.

Kuzey kapıları balkonumuzun altında bir yerde çarparak açıldı ve Kara'nın ekibinin geldiğini duyurdu.

Jojo ve adamları tarafından odanın ortasından Float ekibiyle kafa kafaya karşılaştılar. Knight ekibinin iyi yağlanmış makinesi bu şaka gibi operasyonu yerle bir etmek üzereydi ve ekip zahmetsiz bir hassasiyetle iletişim kurarken kulağımda çınlayan tanıdık net komutlar üzerime sıcak bir battaniye gibi çöktü.

Aşağıdan gelen bağırışlar ve silah üzerine korumalarım hemen harekete geçti. Beklediğim an gelmişti.

"Yere yatın!" Üç Float Enforcers yanımdan koşarak geçerken Frankie'nin annesine bağırdım, şüphesiz yukarıdan insanlarımıza ateş etmeye başlamak için korkuluklara doğru ilerliyordlardı. Sandalyemden fırlayarak dehşete düşmüş Lucieyi yere çektim, sonra da onu kanepa ile

Yan çevirdiğim sehpanın üzerine. "Burada kal!" Silah sesleri ve aşağıda yaşanan kaosu gürültüsü arasında bağırdım.

Sonra ayağa kalktım ve kendimi en yakındaki muhafızın sırtına .

Şaşkınlıkla sarsıldı, ön kolumun hava kaynağını kestiği yeri pençelerken tüfeğinin kontrolünü kaybetti. Tabancasını kılıfından çıkardım ve yanımdaki nöbetçiye ateş ettim, ben onu bir örümcek maymunu gibi sarmışken arkadaşını vurmadan bana nasıl ateş edeceğini anlayamadan onu temiz bir atışla yere düşürdüm.

Tam altımdaki adamın bilincini kaybetmeye başladığını ve mücadelesinin sona erdiğini hissettiğimde, etrafımda yankılanan çığlık, kara meleğimin nihayet ortaya çıkmasıyla yok oldu.

Bir patlama üstümdeki katları sarstı, ardından atriyumun karşısından art arda iki patlama daha geldi. Toz, kaya ve duman havaya yayılırken, turuncu bir atlet ve asitle yıkanmış kot pantolon giymiş kıvrak bir figür birkaç kat üstümdeki balkondan uçtu.

Frankie başımın üzerinde yükseldi ve havada düşüşünü izlerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Avizeyi kavradı ve profesyonel bir hava sanatçısının zarafetiyle etrafında döndü, sonra pantolonundan tabancasını çıkardı ve balkonumda kalan üçüncü ve son muhafızın kafasına bir kurşun sıktı.

Sonra bana göz kırptı.

Bilinci yerinde olmayan muhafızımı parmaklığın kenarından iterken ona gülümsedim.

Seksi sesi kulağıma çarptı. "Olduğun yerde kal, Kelebek. Ben ."

Avizeyi hareket ettirmeye başladı, vücudunu şehvetli bir dansla sallayarak avlunun bizim tarafımızda geniş bir yay çizerek sallanmasını sağladı. Yerde devam eden savaşın üzerinde sallanırken, kavgaya birkaç el ateş etti.

Bir ceset barın tepesine düşerken Zach, "Ah dostum, onu ben aldım," diye sızlandı.

"Çok yavaşsın, yeğenim."

Sonunda, son bir hamleden sonra, avize Frankie'nin balkonuma ve doğrudan kollarıma atlaması için yeterince yakın sallandı.

Onu kolayca yakaladım ve kan sıçramış kollarını boynuma doladı ve güçlü bacaklarını kalçalarımın doladı. Beni öptü; açgözlü, hevesli ve tereddüt etmeden.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Rocky'nin ekibinin kalan düşman savaşçıların işini bitirmek üzere geldiğini duyurmak için açılan güney kapısının sesi de. Babamın ve Hargraves'in keskin nişancı koruması için yerleştirildikleri yerden kulağıma isabetlerini sayarken yaptıkları şakacı atışmalar da. Ekibimizin misafirlerden temizlediğini bildiğim koridorlarda patlayan ek bombalar da değil.

Durduğumuz yerden birkaç metre ötedeki sehpanın arkasına sinmiş olan kadın değil.

Sadece Frankie vardı, kollarımdaydı, dudakları daha önce olmayan bir çaresizlik ve kabullenişle dudaklarıma yapışmıştı.

Sonunda benim olmuştu ve tüm vücuduma yayılan heyecan beni bulutların üzerinde uçurmuştu.

"Özür dilerim Kelebek," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni almalarına izin verdiğim için özür dilerim. Seni vurmaya cüret edenin icabına baktım ve sonra kafana vurdum. *Şahsen*."

Öpüşürken sııttım. "Bunu kaçırdığım için gerçekten çok üzgünüm. Seni çalışırken izlemenin beni nasıl *heyecanlandırıldığını* biliyorsun."

"Mmm, öyle. Sen , tatlım. Benim için mükemmelsin."

Dizlerimin bağını çözen o karamel gözlere bakmak için geri çekildim. "Şimdi anladın mı bebeğim? Benim için o sensin. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim Kelebek, çünkü her şeyi berbat ettin ve Frankie Fingers'ı kendine aşık ettin. İstesen bile beni terk etmene izin vermem."

Kafayı yemiştim, çünkü *lanet* olsun, bu beni tahrik etti. yumuşak bir ses geldi. "Frankie."

İçimi çektim ve Frankie'yi yere bıraktım, böylece sertleşmiş sikimi onunkine sürterken bana yapışmak yerine annesiyle düzgünce yüzleşebilecekti.

Bir nefes verdi ve elimi tuttu, ikimiz de Lucie'ye bakarken ait olduğu yere, yanıma sokuldu.

kanepenin yanında, yıpranmış spor ayakkabılarının içinde beceriksizce bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Sonunda oğluna bakmaya cesaret edebildi. "Teşekkürler, sanırım. Geldiğin için."

"Bir değil."

Benimkine bastırıldığı bedeninde hiçbir gerilme hissetmedim.

Verdiği kararlı cevapta hiçbir üzüntü sezmedim.

Uzun, ağır bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Ana kattaki gürültü oldukça azalmıştı ve önemseydiğim herkes giriş yapmıştı. Julie, silahını omzuna gelişigüzel asmış ve kaskını bir kolunun altına almış halde salonumuzun kenarında belirdi. Soğuk mavi gözleri Frankie'ninkilerle buluştu ve Lucie'nin bakışlarında kesinlikle eksik olan bir anne endişesi vardı.

"Bayan Romano'ya evine kadar eşlik etmek için buradayım," diye anons etti. "Hanımefendi, lütfen beni takip edin."

Lucie titrek bir nefes verdi, yüzüne rahatlama ve yorgunluk çökmüştü. "Tamam. Um...." Frankie'ye her an saldırabilecek vahşi bir hayvanmış gibi tereddütlü bir bakış daha attı. "Hoşça kal Frankie."

"Güle güle anne."

Frankie binanın yarısını havaya uçurduktan sonra bile hâlâ çalışıyormuş gibi görünen asansöre doğru Julie'nin peşinden giderek uzaklaşmasını sessizce izledik.

"İyi misin?" O gittikten sonra mırıldandım.

"Elbette," diye yanıtladı. "Artık seni geri aldım. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Ve annesi için yapması gerekeni yapmıştı. Bunca yıldır tutunduğu her ne varsa serbest bırakması sessiz küçük alanımızda hissediliyordu.

"Hey, muhabbet kuşları," diye kulağıma havladı Jojo. "Buraya gelin ki kardeşimin tek parça olduğunu kendi gözlerimle teyit edebileyim."

İnledim. "Sanırım seni barın üzerinde domaltamayacağım bebeğim. Dakikaları sayıyordum."

Beni asansöre götürürken kıkırdadı. "Zamanı gelince, Kelebeğim."

Zemin kata ulaştık ve bar alanında uzanmış, bazıları ellerinde içkilerle bekleyen iki düzine şövalye İnfazcı'nın arasından geçerken bir tezahürat yükseldi.

Babam ve Hargraves tüneklerinden inmişlerdi ve Jojo üzerime atlamadan önce babama sarılabildim - şimdi striptizci kostümünün üzerine Spencer'ın takım elbisesini giymişti, Tanrı'ya şükür.

Ailemi sevmeyi ve kayınbiraderlerimi yumruklamayı başardım şimdi ona da dayatılan sevgi ve dostluğa katlanmak zorunda olan Frankie'yi bırakmadım.

İsteksiz bir gülümsemeyle hepsini kabul etti.

Kulağına eğilip mırıldandım, "Üzgünüm ama buna alış. Artık hepimize mahkumsun."

Bir elini başımın arkasına doladı ve dudaklarımı yakıcı bir öpücüğe zorladı. , tüm odayı aydınlatan bir gülümseme takındı. "Garip bir şekilde, bu fikri eskisi kadar iğrenç bulmuyorum."

"Hey!"

derin bir ses yükseldi. Başımı çevirdim, içgüdülerim elimi korumamdan çaldığım tabancayı aramak için pantolonuma götürdü ama yukarıda bir yerde kaybettiğimi fark edince elim boş kaldı.

Kaptan, bana ana ofisi olduğu söylenen, ikinci kattaki küçük krallığına bakan köşe süitinin yıkıntıları arasından sendeleyerek çıktı. Takım elbisesi is içindeydi, burnu kanıyordu ve bacağını yaralamış gibi topallıyordu.

Ölen korumalarından birinden ödünç aldığı yarı otomatik tüfeği kaldırdı ve beni, Frankie'yi, kız kardeşimi, onun erkek arkadaşlarını ve babamı içeren ceset kümesine doğrulttu.

"Hepinizin canı cehenneme. Bu benim hayatımın işiydi!"

Odadaki herkes harekete geçerek kendi silahına uzandı.

Frankie kolunu kaldırdı, hareketleri o kadar rahattı ki neredeyse tembel ve öyle isabetli bir atış yaptı ki babamdan ve Hargraves'ten yayılan kıskançlığı hissedebildim.

Kaptan'ın kafası yana kaydı, silahı yere düştü ve iri gövdesiyle korkulukların üzerine yığıldı.

tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı, ardından yan tarafa savruldu ve sönük bir gümbürtüyle aşağıdaki zemine düştü.

Frankie silahını tekrar kot pantolonunun kemerine soktu. "Bu çok sinir bozucuydu."

Oda bir süre sessiz kaldı. Frankie'yi tekrar kollarıma aldım ve saçlarına sııttım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

İçimde eridi. "Ben de seni seviyorum, Kelebek."

"Ah, çok sevimliler. Ağlayacağım," diye burnunu çekti Jojo. Hargraves ve Ferrero'nun arasındaki alçak kanepeye kıvrılmıştı, çok rahat ama aynı zamanda çok yorgun görünüyordu. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Biraz kestirmem lazım ve bu ikisinin birbirlerinin kıyafetlerini görmeye ihtiyacım yok, ki bunu yapmak üzere oldukları çok açık."

"Tamam, dağılın!" Babam bağırdı. "Frankie burayı yakmak için son patlayıcıları da ateşleyecek."

Kıs kıs güldüm. "Tam bir pirosunuz, Bay Parmaklar."

"Mmm, pek çok kurtarıcı özelliğim var. Ve sen de *hepsini* sevmelisin, Kelebeğim. Kurallar böyle değil mi?"

Ekip dışarı çıkmaya başlarken iki deli gibi birbirimize sııttık.

Hayatımın aşkının beni eve götürme vakti gelmişti.

Uzun, sıcak bir duş ve iki kutu Tayland yemeğinden sonra, Frankie'nin yatağına uzandım, üzerimde dar boxer külotumdan başka bir şey yoktu ve dairesindeki hareketlerini izlerken ateşli bakışlar atıyordum.

Gömlüksizdi, o seksi yılan dövmesi gövdesinin her bükülüşünde dans ediyordu ve alt yarısına formda bir çift siyah eşofman . Mutfağın ve oturma odasının ışıklarını kapattı, tüm pencere ve kapıları kontrol etti ve çok gelişmiş alarm sistemini kurdu. Sonra yatak odasına girdi, geçerken şifonyerin üzerindeki bıçakları sevgiyle okşadı ve sonra dönüp beni bir tanrıya adanmış bir adak gibi yatağına yayıldığım yere götürdü.

Bakışları onu tanıdığım yırtıcı hayvanınkine dönüştü ve gülümsemesi vahşi ve kirli vaatlerle doluydu.

"Şu haline bak," diye mırıldandı yatağa sürünürken. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel çocuk, burada yatağında, neredeyse çıplak, neredeyse benim horozum için yalvarıyor. Seni bağlamak ve asla gitmene izin vermemek istiyorum."

Vücudum karıncalandı, her kasım lezzetli bir beklentiyle gerildi, vücudumun üzerinden geçip bana sarıldı. "Bana istediğiniz her şeyi yapmanıza izin vereceğim Bay Parmaklar. Yeter ki o L kelimesini tekrar duyayım."

Göğsümden aşağı doğru öpmeye başladı, sıcak dilini meme ucumda gezdirmek için durakladı. "Yala?"

"Pek sayılmaz."

Dudaklarını karın kaslarımda daha da gezdirdi, sonra ağrıyan aletimi serbest bırakmak için boxerımı aşağı çekti. "Hmm, *iffetsizliğe* ne dersin? Bu da senin sikini emme şeklimi tarif ediyor, tatlım."

"Hayır, ama-"

Aletimin tamamını ağzına alıp beni hiç tereddüt etmeden boğazının arkasına kadar götürürken inledim. Beni sert ve hızlı bir şekilde emdi, işkencemi daha da arttırmak için bir eli taşaklarımdaydı ve sevdiğini bildiğim şekilde yüzüne sevişmeye başladığımda inledi.

Yıldızları görmeye başladığım anda, azılı bir sadist gibi geri .

"İşte oldu," dedi, sevgiyle sikime bakıp hafifçe okşayarak. "Güzelce ıslattım, böylece beni onunla becerebilirsin."

Bir anda bizi ters çevirmiştim ve Frankie sırtı yatağa çarptığında keyifle güldü. Ona doğru yaklaştım ve boxerımı yere atmadan önce pantolonunu yırttım. Aç bir hırıltıyla bacaklarını pazılarımın üzerine attım, onu yatağa sabitledim ve kışını tam istediğim yere kaldırdım.

"Benim için hazır mısın, bebeğim?" Kaygan sikimi çatlağında bir aşağı bir yukarı ovuşturarak onunla alay ettim. "Erkek arkadaşının, ortağının, *sevgilinin* bu götü alıp çok iyi becermesine hazır mısın?"

"Mmm, becer beni, Kelebek," diye inleyerek talep etti. Ben kıcına doğru sallanırken parmaklarını uzun saçlarımın arasından geçirdi. "Daha önce banyodayken senin için hazırlandım. Beklemek istemedim."

"O kadar mükemmelsin ki." Genişçe gülümseyip solgun yanakları sözlerim karşısında kızarken ilkel zevk vücuduma yayıldı. Aramıza uzandım ve sikimi onun dar deliğine soktum, ıslak ve benim için hazır buldum. "Siktir, bebeğim. Siktir. Çok mükemmel. Yani *benim*."

"Tekrar söyle," diye inledi ben itmeye başladığımda. "*Benimkini*."

"Evet," diye tısladı.

"Her zaman."

"*Evet*."

Ağzını almak için eğildim ve saçımı sertçe çekerek yüzümü kendine doğru çekti. Öpüşmemiz her şeydi. Şehvetli, neredeyse tatlı, kıcını acımasızca sikkemle çok lezzetli bir tezat oluşturan şefkatli bir tutkuyla doluydu.

Taşaklarımın gerildiğini hissettim ve sert, terli vücutlarımızın arasında hazır olda duran sikine uzandım. Hızımı arttırdım, onu bitiş çizgisine kadar yarıştırdım ve altımda gerildiğini hissettiğimde dudaklarıma karşı inledi.

Birlikte boşaldık, onun salgısı yumruğumu ve midelerimizi kaplarken ben onun kıcına döküldüm. Kalçalarımın sallanmasını yavaşlattım, vücudunun sıkı kucağından ayrılmak istemiyordum ve alnımı onunkine bastırdım.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri kapalıydı ve gülümsemesi tatmin ediciydi. "Sana sırılsıklam aşık olduğuma inanıyorum, Kelebek. Bunu hayatımızın sonuna kadar sürdürmek istiyorum, lütfen."

Uçabilirmişim gibi hissettim. "Ben de seni seviyorum, Frankie Ferrero. sonra her konuda sen ve ben birlikteyiz, tamam mı?"

Sırıttı. "Alışmak biraz zaman alacak ama denemeye hazırım."

Ona sert bir bakış attım. "Ve ben gerçekten annemle babama gelmeye başlayacaksın."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Aletimin yeniden başladığını hissettim. Tekrar hareket etmeye başladım, hala kığına gömölüydüüm ve gözleri kafasına geri döndüğünde omurgama bir heyecan fırladı. "Bu özensiz deliğe *sert* bir pazarlık yapmak üzereyim bebeğim. Seni tekrar içime almam için hazır mısın?"

"Mmm, evet. Senin için her zaman hazırım, aşkım."

Ve ben onun için her zaman hazır olacaktım. Onu bir yığın doymuş yapışkan dönüştürene kadar becerdim, sonra Şehir'deki en güvenli yerde, canavarımın kollarına sarılmış bir şekilde mutluluk içinde uykuya daldım.

EPILOG

FRANKIE - EYLÜL

"O h, hayır, oda arkadaşım şu anda kesinlikle kapıya gelemez," diye duyurdu Carmen yurt koridorunda toplanmış olan birinci sınıf kızlarına. "Ve eğer siz

Hayatlarınıza değer veriyorsanız, onunla ilgili tüm *kötü* düşüncelerinize hemen *şimdi* son vereceksiniz."

"Ama-" diye sızlandı bir ses.

"Hayır!" Carmen şarkı söyledi, sonra da kapıyı suratlarına çarptı.

Ona sııttım, dairenin küçük yemek masasının üstünde tembellik ederken hâlâ bıçağımı çeviriyordum. "Mükemmel iş, sevgili Carmen. Kelebek doğal cazibesine engel olamıyor, bu yüzden üniversiteli kızları uzak tutma konusundaki yardımın çok takdir ediliyor. Onu azgın bir çekirge sürüsü gibi istila edecekler."

Omuz silkti, yıpranmış *Real Madrid* tişörtünün yakası narin bir omzundan daha da aşağı düştü. "Daha dersin ilk günü başlamadan halılarımdaki kanı temizlemek istemedim! Bugünlerde çok merkezde görünüyorsun, Francisco, ama kaderi kışkırtmamayı tercih ederim. Mari bana *maripozana* çok düşkün olduğunu söyledi."

Max elinde boş bir kutuyla oturma odasına girerken, "Ve buna bayıldım," dedi. Bana doğru sinsice önce kutuyu geniş kanepenin yanındaki yere attı. Bıçağımı tekrar atletimin altındaki yuvasına yerleştirirken, sarkan bacaklarımın arasındaki boşluğa sokuldu ve mırıldandı, "Kahramanım. Benim erdemimi savunuyor."

Ellerimi dar siyah kotunun arka ceplerine kaydırdım. "Tanıştığımızda ikimiz de çok erdemli değildik, sevgilim."

Bu yüzden birbirimize bu kadar iyi uyuyoruz."

Bir kahkaha attı, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu daha da yaklaştırdım ve öpüşmemiz bir anda iffetten iğrençliğe dönüştü.

"Bana aldırmayın, ben mutfağı boşaltmaya devam edeyim!" Carmen arkamızda dolanırken bağırdı.

Max alt dudağımı son bir kez ısırıktan sonra Carmen'e dönüp en güzel gülümsemesini takındı. "Yata Khanemiz serbest aşk bölgesi Carmen. Sen ve Mari, benim tam onayım la her zaman, her yerde, her şeye kalkışabilirsiniz."

Kapı çarparak açıldı ve Mari içeri girdi. "Çok cömert bir teklif Maxy, ama Carmen ve ben bu ailedeki *diğer* herkesin görüldüğü gibi teşhirci değ iliz. Ev arkadaşımın bir kat üstümüzde erkeklerle *dolu* bir çatı katı var ve hâlâ her fırsatta dairemizi kirletmekten vazgeçmeyi başaramıyorlar."

Max tavana bakarak inledi. "Uzun bir okul yılı olacak."

Gerçekten de öyleydi. Her ne kadar Kelebeğimin Knight Tower'daki dairem den Holywell Akademisi'nin en havalı yurt binasındaki dairesine taşınmasına surat asmak istesem de, gerçek şu pek bir şey değişmeyecekti.

Fletcher Gould ve onun dolandırıcı erkek kulübünü sessizce Şehir'den uzaklaştırdıktan sonra, Kelebeğim ve ben gündüzleri kendi işlerimizde makul saatler geçirip geceleri tavşanlar gibi sevişerek huzurlu bir yaz geçirdik. Max hafta boyunca Güney Yakası'nda babasının yanında çalıştığı için, hafta içi çoğu geceyi onun ranzasında, kollarının arasında geçiriyordum. Daha sonra hafta sonları Knight Tower'daki evimde bana katılırdı.

En sevdiği hafta sonları bodrumda bir projem olduğu zamanlardı. Kelebeğim beni çalışırken seyretmeye bayılırdı ve elimde olsa, sırf aşkımda uyandırdığı kana susamışlığı ve mutlak bağlılığı görmek için bıçağımı Şövalye örgütü hakkında yanlışlıkla olumsuz bir düşünceye sahip olan herkesin etine saplardım.

Şimdi aynı programa devam edeceğiz, ancak Butterfly'ın velayetini Carmen ile paylaşacağım - ve Mari ve Jolie de koridorun karşısında -Ailesi yerine.

Her zaman yardımsever bir lider olan Küçük Şövalye, Akademi'ye beni güvenlik danışmanı olarak kayıtlara geçirmesi için hafifçe baskı bile yapmıştı, bu yüzden kampüsteki her binaya tam erişim sağlayan, kesinlikle ihtiyaç duymadığım ama yine de takdir ettiğim bir Holywell kimliğim vardı. Böylece, hafta içi gecelerim ailem için gelen serserilere ders vermekle geçmediğinde, burada, A Yatakhanesinde, Şehrin en varlıklı ailelerinin oğulları ve kızları arasında uyuyordum.

Andrea ve babam kesinlikle mezarlarında yuvarlanıyorlardı. "Bu gülümseme," diye fısıldadı Max, yüzümü kavrayıp aşağıya bakarak Güneşten daha parlak, dizginlenemez bir sevinçle bana baktı. "Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Mutlu musunuz Bay Fingers?"

"Tamamen, Kelebeğim."

"*Joder*, yine duygusallaşıyorum," diye sızlandı Mari, Carmen'in yanına oturduğu kanepeden, onu şimdilik dinlenmeye ikna etmişti. "Benim iki oğlum, mükemmel ve aşıklar. Ailem, hepsi bir arada." Mari gözündeki küçük bir damla yaşı sildi ve Carmen sevgi dolu bir bakışla Mari'nin elini sıktı.

Mari, Kelebek'in ve benim birlikteliğimizi kesinlikle coşkuyla karşılamıştı. Yaz boyunca onu periyodik olarak randevulara götürmemiz gerekiyordu, genellikle birlikte ve artık onun favorisi olmak için sessizce yarışsak da ikimiz de onu şımartmaya devam ettik.

Carmen'in parlak ama sakinleştirici havasını Mari'nin daha dışa dönük coşkusu kadar sevdiğimi fark etmiştim ve taparcasına seven erkek arkadaşıma ek olarak *iki* en iyi arkadaşına sahip olma yolunda hızla ilerliyordum.

Geçen Aralık ayındaki o meşum gecede Yılan Çukuru'nda güzel bir çocukla dövüştüğümünden beri hayatım ne kadar da garip bir hal almıştı.

Kapı tekrar açıldı ve Küçük Şövalye içeri girdi, onu yeğenim takip etti.

Max'le yurt dairesinin gevşek güvenliği hakkında konuşmam
gerekecek.

Zach, Mari ve Carmen'in kanepede birbirlerine sokulmuş hallerini ve Kelebek'i görünce, "Bakın herkes ne kadar rahat," diye takıldı.

masaya oturduğum yerde, açık bacaklarımın arasında duruyordu. "Hadi partiye katılalım, Prenses."

Oturma odasındaki bir koltuğa uzandı ve Jolie'yi kalçalarından tutup kucağına çekti.

"Zach!" diye bağırdı, kendi isteğiyle gidip bir kedi yavrusu gibi onun kucağına kıvrılırken bile.

Kelebek yeğenime doğru bir kaşını kaldırdı. "İşleri böyle mi yapıyoruz? Açık kapı politikası mı? Prenslerin üst kattaki çatı katına davet edilmeden, hatta kapı bile çalınmadan öylece girebilir miyim?"

"Sadece Bennett'in bacaklarının arasında sallanan canavarı bir anlığına görme riskini almak istiyorsan Miller."

Butterfly gözlerini devirirken kıkırdadım, sonra Zach'e en arsız sırıtışını verdi. "Spencer'ın efsanevi siki beni korkutmuyor. Sanırım sana bana *Max Amca* demeni söylemiştim Ferrero."

"Kelimenin tam anlamıyla cesedimi çiğnemedim."

Kelebek'in vücudunu, sırtı göğsüme yaslanacak şekilde döndürdüm ve yeğenime sert bir bakış atarken çenemi omzuna dayadım. "İkiniz iyi geçinirseniz çok memnun olurum. Kelebeğim sana iyi bir amca olacak, Zachary. Hayatında daha kaliteli ebeveyn figürlerine ihtiyacın var."

Küçük Şövalye kıkırdama krizine girip yüzünü gömleğine gömerek kendini kaybederken bana ters ters baktı.

Max parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, ellerim onun ince kalçalarına dolandı. "Ebeveyn figürlerinden bahsetmişken, bebeğim, annem ve babam yarın akşam yemeği için bizi evde istiyorlar. Annem senin için de yeni kitaplar aldığını söyledi."

"Oooh, senin kitaplarından birini okudum Frankie," dedi Küçük Şövalye, Zach'in kucağında canlanarak. "Fae topraklarına götürülen ve karanlık prene aşık olan insan çocukla ilgili olanı. Vay anasını, çok ateşliydi."

"Mmm, en sevdiklerimden biri," diye cevap verdim. "Bir dahaki sefere kuleye geldiğinde uğrayıp bir tane ödünç almak evimde daha fazlası var. Annen bana... evim için bir sürü şey getirdi."

Ve minnettardım. Evim artık bana Max'i hatırlatan doluydu - gitarı, oturma odasında tavana astığım kum torbası, tişört ve dar pantolonlardan oluşan gardırobunun yarısı

eşofmanlar ve birlikte incelememiz için bir yığın Boys Love mangası. Artık baktığım her yerde onun varlığı vardı ve hayatımda ilk kez evim gibi hissettiğim bir yerim vardı.

Fallen Star otelinin dumanı tüten yıkıntıları arasında ona veda ettiğimden beri kendi annemle konuşmamıştım. Julie annemi dairesine sağ salım geri getirdiğini doğruladı ve sonra anneme göz kulak olma görevini Kara'yla birlikte üstleneceklerini kesin bir dille ifade etti. O artık beni ilgilendirmiyordu.

Kabul etmiştim.

Annemin karanlık ev sahibinin izini sürdürdüm ve gelecek yıl için kirasını ödedim, *sonra* da kabul ettim.

Artık hepsi gitmişti; babam, varlığımdan nefret eden kız kardeşim ve onu terk eden adamın hatırlatılmasından nefret eden ve dönüştüğüm canavardan tiksinen annem.

Yine de kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kelebek kollarıma daha sıkı sarıldı. "Bay Fingers, ayak takımını buradan kovup yeni *kocaman* yatağında biraz kaliteli zaman geçirmeye dersiniz?"

"Affedersin Max Miller, kendi *kız kardeşine* ayak takımı mı diyorsun?" Jolie ofladı pufladı.

"Bu ifadeye ben de dahil olmasaydım iyi olurdu Maxy," diye ekledi Mari. "Francisco az önce favorilerim arasında yine başı çekti."

Sırıttım. "Ben her zaman , Bayan Mari."

"Tamam." Max kollarımda tekrar döndü, sonra beni masadan kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve yatak odalarına giden koridora doğru ilerledi. "Kendinizi dışarı atın ya da erkeğimi kıvranan bir karmaşaya dönüştürürken beni dinleyin. Seçim sizin."

Boynunun sıcak tenine doğru kıkırdadım. "Pek misafirperver değilsin Kelebek, ama buna izin vereceğim."

Bizi götürürken Butterfly'ın omzunun üzerinden yeğenimin bakışlarıyla karşılaştım. Sevgilisini dürtmeden önce bana Noah Hargraves'inkine bile rakip olacak kadar güzel bir gülümseme verdi. Jolie başını kaldırıp ağabeyinin geri çekilişine bakarken, yumuşak sırıtışı Zach'inki kadar samimiydi,

ve vücudumu sürekli istila eden sıcak ve bulanık duyguları dengelemek için daha sonra Yılan Çukuru'ndaki pisliklerle yedi raunt yapmam gerekecekti.

Max topuğuyla yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattı ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım, ağzını yaladım, giriş talep ettim, onun bana sahip olduğu gibi ona da sahip olmaya kararlıyım, bedenime ve ruhuma.

Saniyeler sonra çırılçıplaktık, sevişmeye giden yolumuz artık iyi prova edilmiş bir danstı. Max dizlerinin üzerine çöküp tatlı dudaklarını sikimin etrafına sarmadan önce kalbimin üzerine yaptırdığım taze kelebek dövmesine bir öpücük kondurdu. Parmaklarımı uzun saçlarının arasından geçirip onu sıkıca kavrarken inledim. Sızdıran sikimi ondan ayırıp yatağa atmadan ve ikimiz de Holywell Akademisi A Yurdu'nun duyacağı şekilde serbest bırakıldığımızı haykırana kadar ona binmeden önce beni tam sınıra götürdü.

Kısa bir süre sonra, buruşuk yorganının üzerinde terli ve doymun bir şekilde uzanırken, cilalı parke zeminde bir yerden telefonum çaldı.

Onu almak için yatağın kenarına eğildim, Kelebek kışımı takdirle avuçlarken gülümsedim.

Knight Tower'ı cam silici kılığında gözetleyen bir adam yakaladık. Elinde kameralar, dinleme cihazları, planlar, her şey vardı.

Kara: Kimin için çalıştığı konusunda ağzını sıkı tutuyor, aşağı gelip onunla sohbet etmek isterseniz.

"Ah, görev çağırıyor, Kelebek."

Ben: Gerçekten isterim.

Omzumun üzerinden okurken heyecanı hissediliyordu. "Oooh, ben de gelebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin, aşkım."

Üstüme yuvarlandı ve dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce güçlü kollarıyla başımı kavradı. Oraya tatlı bir öpücük kondurdu ve "Ben de seni seviyorum Bay Parmak" diye mırıldanırken gülümsediğini hissedebiliyordum.

O gece ve diğer birçok gece ruhumun diğer yarısını da yanımda işe götüreceğim, tıpkı onun beni yanında götürdüğü gibi

Okul yılı boyunca onu ziyaret ettiğimde bana göstermekten *gurur* duyuyordu.

Kelebeğim ve ben sonsuza dek mutlu yaşayacaktık ve yolumuza çıkmaya cüret eden herkesin kanını akıtmak benim için bir zevk olacaktı.

SON

Benden daha fazla M/M romantizm okumak ister misiniz? Baharatlı genç kurt düşman-aşık hikayem "[Ben Fortune](#)" ve tatlı eşlikçisi novella "[Asher's Story](#)"'yi deneyin!

Tahmin edin ne oldu? Kill the King'de Jolie ve çocuklar için genişletilmiş bir son yazdım! Hepsi baharatlı ve [bültenime](#) kaydolduğunuzda alabilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Hep birlikte üzülmek için bir dakikanızı ayırın çünkü artık gerçekten bu serinin sonuna geldik!

Bu karakterler bir yılı aşkın süredir beni tüketti ve onları bırakmak çok zor. Frankie'nin orijinal üçlemede o kadar beklenmedik bir güç haline gelmesine ve pek çok okuyucunun onun hikayesi için yaygara koparmasına hala çok minnettarım (ve gıdıklanıyorum)!

"Bir Şövalyenin İntikamı" kitaplarına başladığımda Max'in hikayesinin anlatılmasına ihtiyaç duyacağını biliyordum, çünkü 1) ateşli, eğlenceli bir kardeş karaktere ve 2) bir M/M romantizm yazmaya karşı koyamıyorum. Frankie'nin her zaman Max'in aşkı olmasını istemiştım ama bu kitabın Max'ten çok Frankie'nin kitabı olacağını tahmin etmemiştim. Umarım Frankie'nin karakterinin hakkını vermişimdir - daha önce onun gibi birini hiç yazmamıştım.

Hızlı bir programlama notu: sırada orijinal üçlemenin yeni bir kapak ve bazı ek bonus sahnelerle birlikte omnibus versiyonunu derlemek var. Bunu bu yıl içinde çıkarmayı umuyorum.

Ondan sonra mı? Açıkçası hiçbir fikrim yok. Bir ipucu bile yok. Beynimin içinde zıplayıp duran olay örgüsü tavşanlarını bir şapkaya atıp bir tanesini çıkaracağız.

Pekâlâ! Asıl işimize dönelim - bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan insanlara ışık tutalım.

İlk olarak, yazarken bana paha biçilmez ikinci bir göz kattığı için Morgan'a teşekkür ederim. İçgörünüz, fikirleriniz, sabrınız ve bu karakterlere olan sevginiz için teşekkür ederim.

Bu hikâye bir araya gelirken beni okuyan ve sorularımı yanıtlayan David'e.

Megan'a, benim PA'm olan hafif kaosun içine coşku ve Zen ile atladığı için.

Charli Meadows'a dostluğu, desteği ve muhteşem grafikleri için!
Kapak tasarımıyla bir kez daha aklımı başımdan aldığı için
Cherie'ye.

için McKinley ve Jamee için onların Düşünceli ve
tüm bu seri için destekleyici düzenleme uzmanlığı.

Valerie, Mary R, Kris Butler ve Megan'a benim için şampiyonlar gibi
beta okumaya atladıkları için.

Courtney M'ye karakterlerimi sevdiği ve benim tek kadın sokak
ekibim olduğu için.

Teyzelerim Merri Bright ve Sarah Reynolds'a, büyüdüğümde olmayı
arzuladığım türden hanımlar ve yazarlar oldukları için.

Yüce Jaymin Eve'e kitaplarımı aldığı ve insanlara onlardan
bahsetme nezaketini gösterdiği için!

Ve her zaman olduğu gibi, etmeye karar verdiğim bu garip ve
çılgın maceradaki desteği ve sevgisi için kocama.

ELIZABETH DEAR TARAFINDAN DA YAZILMIŐTIR.

Blackstone Akademi

(Yeni Yetişkin, Paranormal Romantik)

[Mave Fortune: ReddedilmiŐ Bir EŞ Hikayesi](#)

(E/K) [Ben Fortune: Bir Őekil DeĐiŐtiren AŞk](#)

Hikayesi *(M/M)* [Knox: Bir Alfa'nın KurtuluŐ](#)

Hikayesi *(E/K)*

[Asher'ın Hikayesi: Bir Blackstone Akademisi Romanı](#) *(M/M)*

Bir Şövalyenin İntikamı

(Yeni Yetişkin, Karanlık ÇaĐdaŐ Neden Seçmelisiniz)

[Kapılara Saldırın](#)

[Kaleyi Ele Geçirin](#)

[Kralı Öldürün](#)

Max & Frankie: Bir Şövalyenin İntikamı Novellası *(M/M)*

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Dear, hayatında ara sıra biraz romantizm ve macera isteyen bir hatunun süper gizli ikinci kişiliğidir. Bir bağımsız romantizm fanatığı ve doymak bilmez bir okuyucu olarak okumak isteyeceği kitapları yazıyor ve akıllı ağızlı kahramanlar, seksi destekleyici erkekler ve güçlü aile bağlarından oluşan markasını geliştiriyor. TÜM mecazları seviyor ve sadece sizin de bu yolculuktan keyif almanızı umuyor. En son haberleri takip etmek için lütfen onu aşağıdaki bağlantılardan takip edin.

[Haber bültenime kaydolun!](#)
[Facebook'taki okuyucu grubuma katılın!](#)
Her şeyin linkini [buradan](#) alabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

